

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 75

Dimecres, 4 de març de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 51

S U M A R I

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00039/08) p. 5

Projecte de llei

de la millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics (tram. 200-00042/08) p. 6

Projecte de llei

del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família (debat de totalitat) (tram. 200-00054/08) p. 21

Proposició de llei

de mesures complementàries de garantia en l'àmbit de la contractació pública que duen a terme els departaments i organismes públics dependents de l'Administració de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00035/08) p. 37

Procediment

per a elegir un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00027/08) p. 50

Procediment

per a elegir un membre del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya (tram. 284-00028/08) p. 50

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves declaracions amb relació a la sentència que farà el Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00228/08) p. 50

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat de finalitzar la construcció del canal Segarra-Garrigues i de compaginar-ne l'ús amb el respecte al medi ambient (tram. 317-00230/08) p. 52

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions que pensa emprendre el Govern per a evitar l'augment de la taxa d'atur (tram. 317-00229/08) p. 53

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat d'un consens entre els diputats catalans a Madrid per a aconseguir unes condicions favorables en la negociació sobre el finançament i el lideratge de la lluita contra la crisi (tram. 317-00231/08) p. 54

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les previsions per a la generalització de les noves tecnologies en els serveis sanitaris (tram. 317-00233/08) p. 55

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la xifra i la part del model amb les quals el Govern no està d'acord en la negociació del finançament (tram. 317-00232/08) p. 56

Pregunta

al Govern sobre la tramitació del Projecte de Llei d'educació (tram. 310-00287/08) p. 57

Pregunta

al Govern sobre el millorament de la cobertura dels serveis de telecomunicacions (tram. 310-00286/08) p. 58

Pregunta

al Govern sobre el criteri del Departament de Medi Ambient i Habitatge amb relació a la limitació de les superfícies de regadiu del canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00284/08) p. 59

Pregunta

al Govern sobre la reforma de la Llei de l'Estat relativa a l'avortament (tram. 310-00285/08) p. 60

Pregunta

al Govern sobre les millores a la carretera C-28 (tram. 310-00290/08) p. 61

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació del títol VI de l'Estatut (tram. 310-00288/08) p. 62

Pregunta

al Govern sobre les competències en matèria de recerca, desenvolupament i innovació (tram. 310-00289/08) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en les polítiques socials (tram. 300-00188/08) p. 65

Interpel·lació

al Govern sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la gestió de Sistema d'Emergències Mèdiques, SA (tram. 300-00189/08) p. 70

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00190/08) p. 75

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política per a afrontar la crisi econòmica en el sector del comerç (tram. 302-00150/08) p. 79

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els objectius i les finalitats de la política d'acció exterior (tram. 302-00151/08) p. 83

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de les zones de protecció especial per als ocells en la producció agrícola i en la construcció de les infraestructures de regadius (tram. 302-00152/08) p. 87

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la legislació en matèria de persones en situació de dependència (tram. 302-00153/08) p. 95

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de reactivació de l'economia productiva i la indústria en el context de crisi econòmica (tram. 302-00154/08) p. 100

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 51

La sessió s'obre a les nou del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, i de Política Territorial i Obres Públiques, i les conselleres de Justícia i d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00039/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 407, 78).

2. Projecte de llei de la millora d'urbanitzacions amb déficits urbanístics (tram. 200-00042/08). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 411).

3. Projecte de llei del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família (tram. 200-00054/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 384, 9)

4. Proposició de llei de mesures complementàries de garantia en l'àmbit de la contractació pública que duen a terme els departaments i organismes públics dependents de l'Administració de la Generalitat (tram. 202-00035/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 283, 27)

5. Procediment per a elegir un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00027/08). Grups parlamentaris. Designació.

6. Procediment per a elegir un membre del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya (tram. 284-00028/08). Grups parlamentaris. Designació.

7. Interp·l·lació al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en les polítiques socials (tram. 300-00188/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interp·l·lació al Govern sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la gestió de Sistema d'Emergències Mèdiques, SA (tram. 300-00189/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interp·l·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00190/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interp·l·lació al Govern sobre la política per a afrontar la crisi econòmica en el sector del comerç (tram. 302-00150/08). Rafel Luna i Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interp·l·lació al Govern sobre els objectius i les finalitats de la política d'acció exterior (tram. 302-00151/08). Grup Mixt. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interp·l·lació al Govern sobre l'impacte de les zones de protecció especial per als ocells en la producció agrícola i en la construcció de les infraestructures de regadius (tram. 302-00152/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interp·l·lació al Govern sobre l'aplicació de la legislació en matèria de persones en situació de dependència (tram. 302-00153/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interp·l·lació al Govern sobre les polítiques de reactivació de l'economia productiva i la indústria en el context de crisi econòmica (tram. 302-00154/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00039/08)

El primer punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat. La secretària primera donarà lectura del dictamen.

La senyora secretària té la paraula.

La secretària primera

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 18 de febrer del 2009, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Una vegada examinades les noves dades declarades pel diputat Daniel Sirera i Bellés, relatives a la professió que exerceix i els càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Daniel Sirera i Bellés.»

El president

Si no hi ha cap intervenció, passarem a la votació, la qual els proposo que fem per assentiment. És possible? (Pausa.)

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Projecte de llei

de la millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics (tram. 200-00042/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de la millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics.

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió l'il·lustre diputat senyor Roberto Edgardo Labandera, que en fou designat relator.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, presentaré com a relator de la ponència de llei..., perdó, senyores diputades, senyors diputats i senyors consellers, eh?, presento com a relator de la ponència de la Llei d'urbanitzacions les conclusions dels treballs d'aquesta ponència. Aquest relator, que en tot cas és un relator un pèl heterodox en la seva forma de treballar, doncs, ha combinat la fórmula de les reunions plenàries de la ponència amb el seguit de negociacions amb cadascun dels grups, eh?, per millorar la qualitat, evidentment, dels treballs d'aquesta ponència i a la vegada també per incorporar el màxim d'aportacions.

Aquest projecte de llei ha rebut 133 esmenes: 41 de l'Entesa, 40 de CiU, 30 del Partit Popular i 22 del Grup Mixt. D'aquestes, vives, diguéssim, per al debat, en queden unes seixanta, i se n'han incorporat trenta-cinc, i s'han fet un seguit de disset transaccions.

Passaré a comentar, senyores diputades, senyors diputats, la valoració d'aquest projecte, quines han estat les aportacions que s'han fet des de les esmenes que s'han recomanat i s'han integrat al text.

Bàsicament, són aquelles que tenen referència als següents punts, que vull comentar-vos a vosaltres. En primer lloc, els costos, assenyalar que la situació de les urbanitzacions i la necessitat i urgència de la intervenció en aquesta matèria és per disminuir els costos ambientals, econòmics i socials extraordinàriament elevats que genera aquesta situació als veïns, que la pateixen els ajuntaments que les sustenten i el país en general.

D'altra banda, també una voluntat de la llei és millorar, regularitzar i millorar les urbanitzacions amb dèficits urbanístics, però fins i tot també –i això també vol quedar reflectit en el text de la llei–, quan la voluntat local, la voluntat municipal ho decideixi, impulsar processos de reducció parcial o de reducció total, que en tot cas no és la voluntat primigènia de la llei; la voluntat primigènia i fonamental d'aquesta llei és millorar urbanísticament aquestes urbanitzacions, de fet, perquè els veïns visquin en millors condicions i els ajuntaments millorin la seva cohesió territorial.

Un altre element important també que queda en aquesta llei ben assenyalat és tot allò que fa referència als processos de consolidació.

Una altra aportació que s'ha fet en el debat, i per això hem incorporat també alguna de les esmenes planteja-

des, és tot el tema que fa referència a la sostenibilitat; és a dir, els elements que les condicions tècniques dels serveis bàsics urbanístics siguin unes condicions que s'atinguin també als criteris de sostenibilitat, tal com van expressar en el període de compareixences algú dels compareixents als quals vam convocar a la nostra comissió, i també és la voluntat dels grups que donen suport al Govern.

Un altre element important que s'ha incorporat és que es puguin finançar, entre els diversos projectes que no havia inclòs inicialment el projecte inicial..., és l'elaboració de projectes per a l'accés a les telecomunicacions i als serveis postals.

També cal dir que en matèria de beneficiaris s'ha ampliat del text original al que després debatrem i discutirem com a dictamen en el concepte de beneficiaris. La llei preveia inicialment que els beneficiaris d'aquests ajuts del fons que crea la llei, quan es tracti de persones majors de seixanta-cinc anys en unes determinades situacions de renda i quan l'habitatge que tenen a la finca o la parcel·la que tenen a la urbanització sigui l'únic habitatge, doncs, que tinguin una possibilitat d'un sistema..., de ser atès amb un sistema d'ajuts. Hem incrementat aquest ventall; hem passat..., no només les persones majors de seixanta-cinc anys, sinó que també hem incorporat les famílies monoparentals, eh?, i també les famílies..., que el titular de les quals es trobi en situació de dependència. Per tant, d'alguna forma, aquestes esmenes han vingut a millorar l'atenció social que requereixen els col·lectius i les persones que hi viuen, en elles.

Un altre tema important és també deixar com a punt de partida que aquests ajuts sempre es produeixen en el cas d'aquelles persones que no disposin d'un altre habitatge en propietat. I, en aquest sentit, el que hem fet és generalitzar el criteri que s'aplica amb relació a les mesures d'accés a l'habitatge en la normativa estatal, com en la normativa territorial.

I, d'altra banda, també, dir que hem incorporat una esmena d'una disposició transitòria..., i aprofito aquesta ocasió per dir-ho: tots els grups van presentar aquesta esmena, però també la va fer arribar, en aquest sentit..., tant una petició de la Cambra de Parcellistes, com de l'alcalde de Tordera, que va enviar una carta al departament –al qual aprofito per saludar, que es troba avui aquí també entre nosaltres– amb relació a la necessitat que aquells ajuntaments que estan intervenint ja en la regularització de les urbanitzacions es puguin acollir als beneficis i als ajuts d'aquest projecte de llei, del fons que fixa aquest projecte de llei.

I amb relació a les transaccions, m'agradaria assenyalar-ne algunes de destacades, de transaccions que s'han fet al llarg del treball de la ponència. La primera és en el títol de la llei. Aquesta llei es dirà definitivament, si és aprovada, Llei de regularització i millora de les urbanitzacions, en coherència amb això que estableix l'article primer.

Un altre tema important també, d'una segona transacció, és aquell que fa referència a l'article vuitè de la llei, en el qual també es vol que els criteris tècnics que s'apliquen en la definició dels serveis bàsics, dels

serveis urbanístics bàsics de les urbanitzacions, siguin també i estableixin criteris de sostenibilitat en les condicions tècniques d'aquests esmentats serveis.

Una altra transacció que es va realitzar va ser vinculada a la situació de les juntes provisionals, en el cas que el procediment sigui pel sistema de compensació, a la durada de les juntes provisionals. La legislació urbanística ens planteja un any de la possibilitat d'una junta provisional; ho hem ampliat fins a tres per evitar situacions de bloquejos que a vegades es donen, eh?, donada la presència d'algunes perversions durant el procés, algunes, per exemple, quan la urbanització pel sistema de compensació queda *al albur*, queda en les mans dels propietaris majoritaris que a vegades no existeixen o que a vegades no volen fer les actuacions pertinents, i tota la resta de propietaris es veuen bloquejats en aquesta circumstància. És per això que la llei ha incorporat aquesta transacció, a proposta del Partit Popular, que és incrementar d'un any a tres anys la durada d'aquestes juntes provisionals.

També hem incorporat, en matèria de seguiment, l'obligatorietat de reglamentar..., per la via del reglament, organitzar i reglamentar les comissions de seguiment que els ajuntaments hauran de crear per fer els seguiments dels programes d'adequació.

Un altre tema important, també, és la perspectiva de gènere, que ha estat incorporada també amb una esmena en aquestes transaccions, i que en tot cas es regula d'una forma més adequada al llenguatge legislatiu en matèria de gènere.

Un altre tema també que es reforça amb una transacció és que entre les accions que es puguin finançar per part del fons estigui la gestió administrativa i jurídica de l'execució de l'actuació. Per què? Perquè entenem que els beneficiaris d'aquesta acció, els ciutadans que viuen allà, han de tenir totes les garanties jurídiques al llarg d'aquest procés, i per això s'ha sigut especialment curós en aquest tema.

En matèria de beneficiaris i tipus d'ajuts, al nivell de la transacció, hem ampliat el ventall –ho dèiem abans: majors de seixanta-cinc anys, famílies monoparentals i persones en situació de dependència–, i ho hem ampliat també, a petició d'esmenes dels grups de l'oposició, a les famílies nombroses.

I per altra banda, i per finalitzar, jo tornaria a dir que en el tràmit hem polit, hem fet una lectura més fina d'aquesta transitòria que garanteix, doncs, que els ajuntaments que ja estan treballant puguin acollir-se als recursos del fons.

Per tot això, senyor president, acabo aquí l'informe relator i aprofito també, acabant aquesta intervenció meua com a relator, per agrair al lletrat els treballs que ha tingut en aquesta fase legislativa, i als ponents, i també a la Cambra de Parcel·listes, que ens ha fet i ens ha donat un bon suport a través de les diverses consultes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Passem al debat amb la defensa de les esmenes reservades. En primer lloc té la paraula, per defensar les

esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i posicionar-se respecte al text del dictamen, l'il·lustre senyor Joan Raventós.

El Sr. Raventós i Pujadó

Bon dia. Honorable president, senyores i senyors diputats, m'hauria agradat realment pujar a aquesta tribuna per expressar el sentiment acomplert del que va ser per nosaltres un desig a l'hora d'acceptar a tràmit aquest Projecte de llei sobre les urbanitzacions. Els vàrem oferir mà estesa per a trobar els deguts consensos que fessin realitat el desig de tants i tants parcel·listes que albiraven en aquest projecte de llei les solucions als problemes que tenen plantejats.

La llei d'urbanitzacions no és el que sembla, i d'aquest risc ja vàrem advertir. I el que hauria estat obvi de practicar, una rectificació en el decurs del debat en ponència..., la veritat és que les esmenes presentades pels grups que donen suport al Govern no han vingut a facilitar aquest redactat final.

Mitjançant aquesta llei es faculta..., un instrument legal que permet el Govern de la Generalitat suprimir el major nombre possible d'urbanitzacions anteriors a l'any 81, sense expressar raons objectives justificables per un interès públic o social. Es pot dir que això és legal, és cert; també és legal no suprimir. En tot cas aquí hi ha dos models: un model que ha adoptat el Govern que té la capacitat de suprimir les urbanitzacions, i tenen els parcel·listes, doncs, l'espasa de Dàmocles a sobre, de dir: «Vostès no s'acullen a la nova legislació, poden quedar com il·legalitzats o fins i tot...», en el sentit de suprimits, i una alta opció, la nostra, que passaria per un major respecte a aquesta situació.

Per tant, se'ls obliga, de nou, a totes les urbanitzacions històriques de Catalunya, al deure de complir amb les noves exigències derivades de la legislació urbanística sense tenir present un règim transitori –un règim transitori–, i se'ls posa uns nous plans urbanístics quan aquests ja els tenien aprovats, desenvolupats i executats, en molts casos. Dit d'altra manera, situa aquestes urbanitzacions en una situació d'irregularitat, fet que provoca la pèrdua dels drets adquirits pels parcel·listes, amb una saludable compensació que no és altra que dir: «Vostè vol recuperar alguns dels seus drets? Doncs, comencem de nou, partim de zero; torni a tramitar un nou planejament i un nou projecte d'equidistribució, amb noves cessions obligatòries i gratuïtes de sòl per a sistemes urbanístics, i de parcel·les edificables, i nous projectes d'urbanització, d'acord amb la legislació vigent», oblidant-se, això sí, oblidant-se que tot això i més, com són les obres d'urbanització executades, en molts casos ja es varen fer.

Entenem, doncs, que la llei hauria d'establir un règim transitori pel qual reconegués als propietaris el dret a acabar les obres d'urbanització que es trobin pendents amb subjecció al règim jurídic que resulti aplicable en atenció a la data d'inici del corresponent procediment, però amb capacitat voluntària d'acollir-se al règim de regularització establert per, aquesta sí, nova Llei d'urbanitzacions.

Un detall que exemplifica també la voluntat del Govern –jo diria d'un afany fins i tot més lucratiu que no pas de suport als parcel·listes– l'evidència l'article setè, en el seu apartat sisè, quan, parlant de l'import obtingut de l'alienació del sòl amb aprofitament urbanístic de cessió obligatòria i gratuïta, diu que es podrà, eh?, «es podrà destinar totalment o parcialment» –aquí no concreta, es podrà, la cosa ja queda condicionada– «destinar totalment o parcialment a costejar les infraestructures, serveis o equipaments de la mateixa urbanització», però «es podrà». Nosaltres entenem que els beneficis que l'Administració n'obtingui, de la venda de les parcel·les cedides pels parcel·listes, s'haurien de destinar, no parcialment, sinó totalment –totalment– a costejar les infraestructures, serveis i equipaments que s'hagin de donar en l'àmbit de la urbanització. Ens sembla de sentit comú i de justícia òbvia.

També la llei ignora completament els propietaris del sòl. Margina els parcel·listes en les juntes de compensació i a les altres entitats urbanístiques col·laboradores de la planificació dels processos d'adequació de les urbanitzacions amb dèficits i els exclou de les comissions de seguiment de l'execució d'aquests programes. Ignora aquella gent que durant anys i anys ha empès iniciatives entroncades amb el teixit social i convivencial dels residents i propietaris de les urbanitzacions. I això només es pot entendre, una decisió d'aquest tipus, sota la influència de determinats partits que donen suport al Govern. Aquests partits han introduït mecanismes tendents a privar la iniciativa privada de la seva participació en les actuacions urbanístiques, conculcant el dret dels ciutadans a participar en la redacció dels plans urbanístics que els afecten, reconegut per la legislació del sòl i urbanística. D'aquest perill, els advertíem en el debat per al tràmit del projecte de llei; els demanàvem no partir de zero, reconeixent així l'enorme esforç esmerçat per molts parcel·listes, entitats com la mateixa Cambra de Parcel·listes o la plataforma en defensa d'aquests, entre d'altres.

I un altre tema importantíssim d'aquesta llei era com es definia el finançament de totes les voluntats que en la mateixa llei s'identifiquen. Aquí és –aquí és– on realment advertíem que es veuria la clara voluntat del Govern de veure si realment es volia afrontar amb valentia la problemàtica que presenten les urbanitzacions o bé, senzillament, es volia fer una llei de cara a la galeria que vingués a dir que s'ha acomplert amb un tràmit més, burocràtic cent per cent, per afegir a la llista de l'acció de Govern, però que no resol els problemes que afecten els parcel·listes.

El capítol d'ajuts als titulars i les titulars de les parcel·les estava restringit inicialment als majors de seixanta-cinc anys amb pocs ingressos. I ara –és cert, i abans s'ha dit–, gràcies a les esmenes que tots plegats hem introduït, aquests ajuts s'amplien també a les famílies monoparentals, famílies nombroses o titulars en situació de dependència; però no s'arriba allà on nosaltres hauríem desitjat. Hi ha tot un segment de la gent jove que en queda al marge: gent jove que ha decidit viure en primera residència en aquestes urbanitzacions. A aquesta joventut els heu de dir –els han de dir– que no se'ls atén en les seves necessitats.

I aquesta qüestió que pot semblar, també, un avenç, en el capítol dels ajuts, és també un pèl fictícia. També està fet una mica de cara a la galeria, perquè aquests ajuts, ho diu la llei, poden... –i remarco el «poden»–, perquè poden consistir en uns préstecs –fins i tot, préstecs subvencionats– perquè, en cap cas, la llei obliga a la Generalitat a concedir aquests quasi irrisoris ajuts, ja que el mateix article 22.1 diu que «la Generalitat pot establir» –per tant, «pot establir» vol dir que pot fer-ho o no– «una línia d'ajuts», no que «hagi de fer-ho» ni que la llei l'estableixi, tal com hem demanat des de Convergència i Unió i també les entitats municipalistes i representants dels parcel·listes. Per tant, aquest capítol d'ajuts als parcel·listes és el que ja ens temíem: ridícul, irrisori i gairebé qualificable de solemne presa de pèl; presa de pèl que agafa el seu punt més àlgid quan no hi ha, ni hi figura, cap ajut a fons perdut.

Per a Convergència i Unió, entenem que si realment hi ha una voluntat decidida d'afrontar les solucions que requereixen suplantar els dèficits que presenten les urbanitzacions, cal que l'Administració autonòmica s'hi impliqui d'un forma clara i decidida. I, a tal efecte, proposem que les subvencions a fons perdut han de ser del 50 per cent de les despeses totals que hagin d'assumir els parcel·listes, complementades per l'atorgament de préstecs subvencionats del 50 per cent restant de les despeses.

Entenem que només així és possible endegar un veritable pla de millora a les urbanitzacions de Catalunya i que, a més, això és possible si s'emmarca dins del que ha de ser el millorament del nou finançament de Catalunya. I, a més, confio que en el dia d'avui es produeixi un tomb copernicà en la seva actitud. Fins ara vostès s'han oposat radicalment al fet que la Generalitat pogués subvencionar a fons perdut una part dels costos de les quotes d'urbanització, fent que totes les càrregues recaiguin de nou en els parcel·listes, oblidant-se que en un moment passat aquestes quotes ja les havien pagat. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., em poden dir que els promotors no les varen acabar de completar, però ells les havien pagat. Els parcel·listes les havien pagat, i algú, també alguna administració tenia el deure de fer un seguiment d'aquelles fraudulentament actuacions. (*Veus de fons.*) Per tant, ara, parcel·listes per una banda i Administració per una altra, tots s'han de sentir hereus d'aquella situació. I és en virtut d'això que ens agradaria que vostès votessin a favor d'aquesta esmena que nosaltres hem presentat.

I els vull ajudar –els vull ajudar– en la recerca de l'argumentació que els ajudi a sortir del seu atzucac, per si la meua no els és prou convincent, i, per tant, els facilitaré i els explicaré una història que sembla que vostès han oblidat.

Eren els volts del novembre del 2002 quan un il·lustre diputat proclamava, des d'aquesta solemne tribuna, el següent: «Davant del problema de les urbanitzacions amb dèficits urbanístics ens fan falta tres coses: primer, un coneixement adequat de la realitat; segon, recursos per invertir-hi, i, tercer, una acció integrada de Govern, ens fa falta» –ens fa falta, deia– «un fons econòmic del qual no posem una xifra, però creiem que hi ha d'haver un fons específic integrat. El 75 per cent, és a dir, tres quartes parts, per l'aportació directa del Govern de la

Generalitat, per tal de fer possible la millora d'aquestes urbanitzacions en el camp de l'aigua, l'enllumenat, el clavegueram, etcètera.» Això era als volts del novembre del 2002. Aquest il·lustre orador proponent no era l'altre que el mateix que m'ha precedit en l'ús de la paraula. (*Veus de fons.*) Aquesta proposta, ara –ara, coses de la vida–, no es contempla en el projecte de llei que els mateixos proponents varen fer fa més de sis anys. I se n'hi varen sumar d'altres d'il·lustres diputats i oradors que donaven suport a la proposta, representants dels quals ara donen suport a l'actual Govern.

Ja ens diran –ja ens ho diran– què és el que ha canviat, perquè ara, davant d'un nou finançament –no en les engrunes d'aquells temps– ara se'n desdiguin del que ha de ser el més essencial, si volem, de veritat, resoldre el problema de les urbanitzacions. Creiem sincerament que podíem resoldre molts dels problemes que tenen plantejades les urbanitzacions sense la necessitat imperiosa de fer aquesta llei. Només hauria calgut voluntat política per part de tots i el tema estava solucionat. Ara mateix, en la Llei d'ensenyament, s'ha arribat a un acord sobre el transport, que afecta..., el transport escolar, i pot beneficiar les urbanitzacions. Es poden fer de molts altres llocs i en forma transversal les solucions de les urbanitzacions.

Però deia que calia fer possible que a través del Pla únic d'obres i serveis també hi haguessin tingut accés les urbanitzacions, igual que poden fer-ho els nuclis agregats i els pobles, vil·les i ciutats de Catalunya. No som tots iguals? Doncs, tothom ha de tenir el mateix dret a l'accessibilitat dels recursos públics i no les urbanitzacions al marge del què queda en els pobles, vil·les i ciutats. Per tant, des de Convergència i Unió, en el Govern de la Generalitat, ho varem intentar. Però, en aquells moments, algú devia pensar millor a defensar altres interessos, ja que sempre que es produïa alguna o altra proposta en aquest sentit era recorreguda per evitar-ne l'aprovació.

Bé. El camí que avui comença no és la millor drecera per arribar a solucions dels problemes que plantegen les urbanitzacions. En som molt i molt conscients, tant, que el nostre compromís, el compromís del Convergència i Unió –si se li és confiada de nou la responsabilitat pròxima del Govern–, introduirà aquelles modificacions a la llei que la facin una eina útil per als milers i milers de parcel·listes que avui esperaven una llei que aportés solucions als veritables problemes que tenen plantejats.

Volem agrair també, des de Convergència i Unió, l'esforç de col·laboració que, a través de la Cambra de Parcel·listes, l'Associació Catalana de Municipis, molts alcaldes a nivell particular –també salutem al company i amic de Tordera–, i molts dels que, des de la tribuna, ens han volgut seguir, els agraïm que ens hagin facilitat tota la informació i hagin fet un seguiment del desplegament d'aquesta llei.

Nosaltres entenem que és un primer pas –és un primer pas, sens dubte– per poder avançar en el capítol de voler ajudar a tot el món que viu en el camp de les urbanitzacions, però és un pas que es queda curt. I, per tant, hem d'anar més enllà, hem de ser més agosarats si volem fer creïble el nostre missatge.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt i posicionar-se, també, amb relació al dictamen, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. En primer lugar, agradecer los trabajos efectuados por parte de los distintos ponentes en la medida en que esta ley entró de una manera y sale, a nuestro juicio, si no sustancialmente mejorada, sí, mejorada. En este sentido, quiero destacar especialmente el esfuerzo del relator, el señor Labandera, que ha tratado de efectuar determinados consensos, y del departamento, y los trabajos que igualmente han tenido ocasión de facilitarnos a este grupo parlamentario, tanto la Cámara de Parcelistas como otras entidades. Nuestro grupo presentó veintidós enmiendas y, finalmente, sostiene once en el trayecto final del proyecto de ley.

¿Cuál ha sido el sentido de las enmiendas presentadas por nuestro grupo? En primer lugar, una fundamental que ha sido tratar de respetar y proteger los derechos de los parcelistas. De ahí que hayamos pretendido, a lo largo del trayecto del proyecto de ley, defender esos intereses en la medida en que no siempre han sido bien tratados por el inicial proyecto de ley que se presentó en su día. No hemos tenido especial éxito en ello, a excepción de lo que hace referencia, fundamentalmente, a la enmienda transaccional contenida en la enmienda novena –que todos recordáis lo que es– en lo que hace referencia a la regularización de las urbanizaciones, tanto las obligaciones como los derechos de los propietarios y, en este sentido, es una enmienda que se ha transaccionado con los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno.

Un aspecto fundamental también ha sido el de ampliar el marco de la ley. Entendíamos que, si bien, a lo mejor residualmente, nos parecería constreñidor el hecho de que la concreción de las regularizaciones se excluyera a todas aquellas urbanizaciones que hubieran nacido anteriormente a la Ley del suelo. Consideramos que existe alguna, a lo mejor residual, y de ahí que nuestro grupo haya pretendido ampliar este período y suprimir la referencia al concreto espacio temporal que va desde la entrada en vigor de la Ley del suelo y ordenación urbana a la ley del 81. Es decir, entendíamos una mayor ampliación del período.

Un aspecto para nosotros también substancial era definir una mayor concreción de la ley, no solamente abordar la regularización, sino que también defendíamos la conveniencia de que un aspecto especial fuera el que se refería a acabar las obras de urbanización pendientes y el restablecimiento de los servicios públicos necesarios, de ahí que la enmienda segunda de nuestro grupo así lo pretendiera. No hemos tenido excesiva suerte en esta finalidad, en cuanto a que por parte de los grupos que han apoyado al Gobierno no se ha entendido que fuera necesaria una mayor concreción de la ley.

En este capítulo de dotar de mayor espacio temporal, de mayor concreción, hay un aspecto a nuestro juicio substancial que es que entendíamos que la figura del ayuntamiento es nuclear, y así se potencia en el proyecto de ley, pero también considerábamos que los programas de adecuación a los que establece como referente básico la ley, también debían efectuarse por parte de la Generalitat en el supuesto de que los ayuntamientos no tuvieran medios para efectuarlos. Se depositan, digamos, todos los huevos en la cesta de los ayuntamientos a la hora de hacer los programas de adecuación, pero entendíamos que en los casos en que no es posible pues por razones técnicas, fuera el departamento encargado del urbanismo de la Generalitat el que lo hiciera y que, incluso, colaborara en la ejecución a través de las entidades colaboradoras.

No ha sido posible, se ha entendido que no cabía esta opción. E igualmente también, en esta figura de implicar a los propietarios, de implicar a los parcelistas, también nos parecía relevante dar un mayor papel a la Junta de Compensación con una participación directa de estos. Tampoco ha sido objeto de atención por parte de los grupos parlamentarios esta petición de nuestro grupo.

Sí que un aspecto nuclear para nosotros, y que ya anticipamos, determina el sentido del voto de nuestra formación, es el hecho de que se haya obviado por parte de los grupos parlamentarios cualquier tipo de ayudas a fondo perdido a los parcelistas, a los propietarios. En este sentido, a nuestro juicio era fundamental la aprobación de la enmienda que se refería a las subvenciones a fondo perdido del 50 por ciento. Este era un criterio generalizado por parte de los propietarios, no excepcional en el marco autonómico, en cuanto que otras comunidades autónomas, como es el caso de Madrid, en las que se ha procedido a efectuar también algunas regularizaciones, ya han previsto partidas destinadas a fondo perdido para ayudar a los propietarios y, sin embargo, aquí se ha optado, digamos, por una medida, permítaseme, un poco cicatera, en cuanto que se obliga a la regularización, pero no se establece ningún tipo de ayuda a fondo perdido para las personas que vienen obligadas a realizar este tipo de regularización.

Ese sentido, que ha sido un clamor entre los propietarios, no ha merecido..., se dirá que atendiendo a razones presupuestarias, a lo mejor, pero también es cierto que las partidas destinadas en estos momentos al fondo creado para ayudar, mediante vía de préstamo, incluso subvencionado, nos parecen especialmente escasas para la magnitud de la obra. Hablar de 10 millones de euros, como se ha defendido en algún momento, nos parece una cantidad especialmente reducida para la amplitud de la pretensión del proyecto de ley.

Por lo tanto, entendemos que a lo mejor estamos dando voz a un gran fracaso y esperamos que no sea así. Nuestra voluntad, y de ahí que nosotros no vayamos a votar negativamente la ley, en cuanto que compartimos el espíritu que después de tantos años, desde el año 81, en que se aprueba la Ley de urbanismo, en que se ha estado pendiente por este gobierno y por otros anteriores por parte de los parcelistas de proceder a la regularización

de la situación de tantas urbanizaciones en Cataluña, sin embargo, entendemos que, dado lo reducido de los fondos destinados a ellos, podamos encontrarnos en que estamos, después de tanto debate, pariendo un ratón, y ahí que consideremos que es imprescindible, desde luego, un mayor esfuerzo por parte de las administraciones en lo que hace referencia al capítulo de préstamos y de ayudas a los parcelistas, y una mayor determinación por parte de la Administración de la Generalitat, no dejando solo en manos de los ayuntamientos la regularización de las urbanizaciones.

Nuestro grupo considera que la ley, ya digo, nace mejorada, pero nace insuficientemente mejorada. Por lo tanto, ya anunciamos que no podemos dar finalmente apoyo positivo, y en cuanto al dictamen presentado por la comisión, nuestro grupo procederá a abstenerse.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i posicionar-se també amb relació al dictamen, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorables consellers, il·lustres diputades i diputats, permetin-me, abans de començar a defensar les esmenes que queden vives i el dictamen, la posició del dictamen, que agraeixi, naturalment, el servei del lletrat, del senyor Muro, amb relació a la tasca que ha fet en el desenvolupament de la ponència de la llei; també agrair a tots el compareixents que vam tindre en l'àmbit de compareixences, tant a la Cambra de Parcellistes, d'on he de saludar el senyor Botey com a president, i altres entitats municipalistes que hi van estar..., i que per tant agraiem totes les aportacions que van fer a la llei, moltes d'aquestes recollides en les esmenes que vam presentar per part dels diferents patits, i també evidentment per part del Grup del Partit Popular i també agrair la tasca dels meus companys, el relator, senyor Labandera, el senyor Domingo, Raventós, la senyora Clavell i el senyor Bosch. Jo crec que entre tots hem intentat fer una bona llei.

Al final, evidentment, jo crec que sí que és veritat que hi ha hagut una sèrie de millores, però que no hem arribar en aquell punt que haguéssim volgut tots de consens per poder-li donar suport. I també abans, permeti'm, senyor president, que anunciï unes esmenes que tenim vives, que retirem, que són la número 26, la 45, la 46, la 50, la 52, la 57, la 60 i la 62.

Una vegada fet aquest incís, hem de reconèixer que, evidentment, de les trenta esmenes inicials que va presentar el Grup Popular, ens en queden vives vuit, vuit de les que nosaltres entenem que són importants, que han fet que al final el posicionament de vot del nostre Grup Parlamentari al dictamen sigui d'abstenció.

I vull fer referència a la intervenció que vam tindre en el debat de totalitat. En aquell moment, en el debat de totalitat, que sí que és veritat que cap formació política, de les que estem a l'oposició, evidentment, va presentar

una esmena a la totalitat, perquè enteníem que, efectivament, era molt important regular aquest àmbit, l'àmbit de les urbanitzacions amb dèficits urbanístics. Permetin-me que en aquest moment faci referència a la meua intervenció, perquè llavors entendran perfectament per quin motiu el Partit Popular ara mateix no pot donar suport a una llei que, evidentment, no contempla aquells aspectes fonamentals que vam defensar a la mateixa esmena de la totalitat.

El Grup Popular, quan va fer la defensa, quan es va posicionar envers la llei, vam dir que nosaltres teníem dos pilars fonamentals per poder donar suport a la llei, dos pilars fonamentals: un primer pilar era que, evidentment, tant les entitats municipalistes com la Cambra de Parcel·listes, el màxim òrgan de representació dels parcel·listes, i altres entitats que defensen els parcel·listes estiguessin d'acord amb la llei. Evidentment, en aquesta primera part sí que és veritat que hi ha una aproximació molt important per part de les entitats municipalistes, hi ha una aproximació molt important per part de la Cambra de Parcel·listes i altres entitats que defensen el món dels parcel·listes. Evidentment que potser no és la llei que haurien volgut, però entenem que sí que hi ha una aproximació en aquesta primera part, perquè és evident que si el que ha d'aplicar la llei —que és el Govern més les entitats municipalistes—, més als qui ha de ser aplicada —que són els parcel·listes, representats per la seva cambra o les seves plataformes— hi estan més o menys d'acord, difícilment nosaltres podem estar en contra d'un posicionament en què ells, que són els que han de regular el sector, el comparteixen. Evidentment, segurament no tenen tot allò que voldrien, però bona part de les seves peticions han sigut acceptades i, per tant, nosaltres difícilment podem entendre un posicionament contrari quan aquestes entitats i els mateixos que es regulen hi estan d'acord.

Però hi havia un segon pilar fonamental, que ho vam dir, però, a més, ho vam defensar per coherència política, i ara fem una mica de memòria històrica. Nosaltres, independentment que a l'any 2002, efectivament, el Grup Socialistes ho va defensar, hem de posicionar-nos envers el que va fer el Grup del Partit Popular. Nosaltres, l'any 2006, vam presentar en el seu moment, a la darrera legislatura, una proposició de llei en la qual instàvem a la creació d'un fons d'humanització similar al fons de la Llei de barris amb relació a les urbanitzacions amb dèficits urbanístics. Fixin-se vostès que nosaltres, el 2005, en ares al consens, els mateixos partits que donen suport al Govern —llavors inclús amb el senyor Labandera, que en va ser el relator—, ens van demanar que no la defenséssim, ens van demanar que la retiréssim en ares —en aquell moment amb l'anterior reglament— de crear una comissió d'estudi per veure com podíem fer front envers aquesta problemàtica. I nosaltres, en ares del consens, la vam retirar, la vam posposar, vam dir: «Escolti, no, no hi ha problema, nosaltres volem que es creï aquesta comissió, en ares de veure si podem trobar-hi una solució envers...», sobretot perquè és el punt que teníem. Fixin-se, punt 1 de la proposició no de llei: «Crear un fons d'ajuda als municipis per a la realització d'obres d'infraestructures bàsiques en les urbanitzacions necessàries per a la seva regularització.» La vam

retirar, va decaure la legislatura i en la nova legislatura, ja no tant amb el nou reglament, es va entrar a la comissió d'estudis, i per part del Govern, encertadament, es va entrar a regular-ho per llei.

Per tant, jo crec que, efectivament, sí que és veritat que hi havia una voluntat inicial per part de tots els grups de donar una solució definitiva, però nosaltres, en la nostra intervenció de l'esmena a la totalitat, ja vam dir que una base fonamental, que els dos pilars, per nosaltres donar l'*okay*, el sí, era que finalment es pogués crear aquest fons, però crear-lo en la forma que nosaltres crèiem que s'havia de crear, perquè, efectivament, es crea, això és veritat, no direm que, efectivament, a l'article 19, al capítol tercer, es regula el fons per a la regulació d'urbanitzacions, però no en els àmbits que nosaltres enteníem convenients.

Nosaltres ho vam plantejar d'una manera diferent de com ho van plantejar els companys de Convergència i de Ciutadans, però, bé, la finalitat era la mateixa, evidentment, perseguíem que amb aquest fons es pogués subvencionar, d'alguna manera, directament els parcel·listes. Una mica amb la similitud que van defensar les diferents compareixences, que crec que els que compareixien estic segur que compartien el que nosaltres dèiem, perquè jo crec que no hi han ciutadans ni de primera ni de segona, no hi han barris ni de primera ni de segona, i entenem que els ciutadans que viuen en barris o en urbanitzacions amb dèficits urbanístics tenen tant dret —tant dret— o més, tant dret o més a rebre contraprestacions per part de l'Administració, a fons perdut, com passa amb la Llei de barris.

Efectivament, nosaltres ens vam trobar la sorpresa que quan es presenta la llei es crea aquest fons, però no es crea amb la dimensió que nosaltres enteníem pertinent. Sí que és veritat que potser això pot suposar el 5, el 7 o el 8 per cent del cost de l'adequació de la urbanització, però nosaltres volem anar més enllà. I ho vam plantejar d'una manera amb la qual estic convençut que si hi hagués hagut una major voluntat per part del Govern, hauríem arribat a un acord. Perquè la proposta feta en aquell moment per Convergència i Ciutadans, amb la qual s'aplicava directament el 50 per cent de les quotes d'urbanització, més després, potser —encara que nosaltres ho compartim, i hi votarem a favor—, era amb allò molt atrevida. Intentàvem buscar —intentàvem buscar— una fórmula amb la qual obrís-sim la porta, perquè amb els problemes d'adequació fossin els mateixos ajuntaments —els mateixos ajuntaments. Per això, fixin-se que anava amb coherència a la mateixa proposició de llei, en la qual dèiem: «crear un fons d'ajuda als municipis», igual que a la Llei de barris, que siguin els municipis els que, evidentment, amb una aportació feta pel mateix Govern de la Generalitat, en el seu programa d'adequació puguin decidir quines urbanitzacions, anteriors a l'any 76, amb greus dèficits urbanístics, podien rebre, a més a més de l'aportació que fa el Govern de la Generalitat per al planejament, per a la seva adequació en el planejament, podien rebre una quantitat a fons perdut per minvar la quota urbanística que després pertoca als parcel·listes. Per tant, el fet és el mateix: o directament als parcel·listes —que això comporta haver-ho de gestionar

els mateixos parcel·listes— o indirectament a través del mateix ajuntament, en aquelles urbanitzacions que el mateix ajuntament demana conjuntament amb el Govern de la Generalitat per al conjunt de les persones que hi viuen per l'edat, pel seu nivell econòmic. Per tant, reglamentàriament s'hauria pogut estipular, haurien pogut fer una similitud amb el que actualment és la Llei de barris, el fons de la Llei de barris.

Bé, aquesta esmena no es va acceptar, que és l'esmena número 43 i posterior 44, de l'article 19, i per això nosaltres, sent un dels dos pilars fonamentals de la llei, no podíem donar suport a la llei. Com sí que és veritat que hi ha un principi d'acord amb les diferents entitats, nosaltres, el nostre posicionament és d'abstenció.

Evidentment, sí és veritat que hi van haver aproximacions —abans el relator ho ha comentat i ho ha dit clarament—, ens vam aproximar en les juntes provisionals, que vam aconseguir que passessin a tres anys, a proposta també del Grup Popular i també, evidentment, a proposta de la cambra. Es van també desbloquejar els processos de regularització amb una esmena que va presentar el Partit Popular. Important, perquè, evidentment, si volem regularitzar aquestes urbanitzacions, evidentment, necessitem que no hi hagi ningú que ho pugui bloquejar, i, per tant, els ajuntaments i l'Administració les puguin legalitzar o les puguin ordenar, que és la finalitat de la llei.

També vam arribar a una transacció en l'àmbit dels ajuts als parcel·listes, en la qual, evidentment, com he enraonat abans i també com ho comentava el senyor Raventós i ho comentava el senyor Domingo i el relator, hi havia un reguitzell de propostes a les quals els parcel·listes es podien acollir, però que enteníem que es podia millorar, i així vam arribar a la transacció i es va acceptar la transacció de la presentació de les famílies nombroses. També vam estar d'acord en les famílies monoparentals, en la dependència, els majors de seixanta-cinc anys, encara que aquí sí que és veritat que hi va haver una mica de discussió si hi havíem de posar pensionistes o no. Però jo crec que al final es va arribar a una esmena positiva, encara i així en mantenim alguna, perquè nosaltres entenem que avui dia —com es deia també— la joventut, les noves parelles que van a viure en aquestes urbanitzacions, amb fills petits, també podrien entrar en aquesta dinàmica. Perquè és veritat que queda una mica abandonat el que és el perfil de la gent jove, aquest perfil de les noves parelles que van a viure allí i que també es troben amb un dèficit urbanístic, que han pagat —permetin-me l'expressió— un cost molt elevat, perquè estem parlant de preus molt més elevats, i després es troben que ara han també de fer front a les despeses de regularització urbanística, no? I, per tant, nosaltres entenem que en aquest àmbit també s'hauria pogut fer una mica més d'esforç per part del Govern a l'hora d'haver adequat encara més —encara més— aquests ajuts als parcel·listes. Que recordem una cosa: no són més que crèdits. Que ara hem de veure, efectivament, aquestes famílies, moltes d'elles amb capacitat econòmica molt limitada, com demanen el crèdit. D'acord que hem regulat la figura del cens emfitèutic, però, bé, escolti, no crec que hàgim d'anar massa pel camí que sigui l'Administració que després s'hagi de quedar en base

a aquests crèdits amb les propietats de les persones. Jo crec que, evidentment, havíem d'haver anat a treballar en una línia d'intentar ajudar-los a fons perdut, perquè aquesta càrrega fos inferior i després mirar a veure com els podíem ajudar. Per tant, aquí també veurem l'èxit, efectivament, d'aquesta implicació per part dels parcel·listes, tenint en compte la seva capacitat econòmica.

Jo crec que, evidentment, hi havia un punt important, que també nosaltres mantenim les esmenes, que és en la cessió per part dels propietaris, dels parcel·listes de l'aprofitament mitjà, no?, del 10 per cent, amb la regulació de la nova llei. Nosaltres aquí mantenim les esmenes, encara que sí que és veritat que s'ha arribat a una transacció —que també hi votarem a favor— per part dels tres partits que donen suport al Govern, Convergència i Unió i Ciutadans, i nosaltres hi donarem suport, però mantindrem les dues esmenes, perquè volem aclarir una cosa molt clarament: escolti, hi ha un abans i un després, hi ha un abans de la Llei del sòl i hi ha un després de la Llei del sòl, hi ha un abans de l'any 1976 i hi ha un després de l'any 1976. Perquè, evidentment, aquelles urbanitzacions que van néixer abans, quan no estava regulada l'obligació de la cessió del 10 per cent d'aprofitament mitjà o del 15 per cent, el fet que estigui regulat per llei nosaltres entenem que no es pot demanar a aquells propietaris de llavors, que encara que siguin els mateixos propietaris que donin l'aprofitament mitjà, quan en aquell moment, en la legislació vigent no se l'obligava... Jo crec que això és de sentit comú, permetin-me que li ho digui. No hi pot haver càrregues amb efectes retroactius. Ja sé que no és una qüestió penal, però, escolti, és una qüestió administrativa, i, jo, sincerament, no ho trobo clar.

Per això nosaltres ho hem mantingut, perquè hem de diferenciar ben clarament les d'abans i les d'ara, les càrregues que tenien abans i les càrregues que han de tindre ara. Sí que és veritat que hi ha hagut una aproximació, però, evidentment, no tan enllà com nosaltres volíem. Nosaltres volíem trencar, tallar directament. Evidentment, i això ja sé que és una minva ingressos del mateix ajuntament..., però també els ajuntaments van ser responsables d'aquesta situació en el seu moment. Els ajuntaments van permetre que potser s'urbanitzés en indrets on no es podia urbanitzar, van permetre que els promotors fugissin quan no havien de fugir i van permetre que en aquell moment es fessin urbanitzacions sense regularitzar. Per tant, hem d'assumir, la mateixa Administració, la nostra pròpia càrrega de culpa, no traslladar-la a aquells ciutadans que van anar a comprar, imaginin-se, l'any 60 o 65 i ara explicar-los del món del dret, si ara molts no l'entenen, l'any 2009, imaginin-se l'any 62 si entenen el dret urbanístic o no l'entenen.

Per tant, evidentment, aquest punt l'hem mantingut. També és veritat —també és veritat—, i això m'agradaria apuntar-ho, que fa la sensació —i aquí sí que ho vam debatre en el si de la comissió, en el tràmit parlamentari— que la llei pot tindre l'objectiu que en molts casos es vagi més a la reducció que a la regularització. Bé, nosaltres no diem que totes les urbanitzacions tenen dret a ser regulades, però tampoc ens hem passat una mica, i això ho hem dit en la comissió, evidentment, suposo que fruit dels equilibris dels diferents partits,

això deixem-ho clar, suposo, hem anat una mica enllà, perquè això ja s'havia debatut en el seu moment en la fase d'avantprojecte que hem d'intentar regularitzar tot el possible, evidentment, el que no es pugui regularitzar es reduirà, això és evident. Però, a veure, el que tenim clar, el que no podem fer és, a part que demanem les càrregues de la cessió de l'aprofitament mitjà del seu moment, a sobre els exigim que el nostre plantejament sigui només un plantejament reduccionista. Nosaltres, per això, el que pretenem el grup parlamentari és deixar ben clar en quins casos es podrà reduir l'àmbit d'urbanització, per tal de donar seguretat jurídica i no aixecar alarma social entre els parcel·listes i els propietaris dels terrenys. Jo crec que això és important.

Per tant, en resum, nosaltres què hem decidit sobre el dictamen? Ja ho he dit abans: el nostre posicionament final serà d'abstenció, serà d'abstenció perquè creiem que hi ha un abans, creiem que, efectivament, hi ha hagut una voluntat per part del Govern i dels partits que donen suport al Govern d'intentar regular una situació que quan la presentació de la llei es va dir que estem enraonant de més de mil urbanitzacions de tot Catalunya o dues mil, doncs, dues mil –que ara em diu el senyor conseller, dues mil. Evidentment, no ens podem trobar en aquesta situació en ple segle XXI, però, evidentment, jo crec que –i així ho diem públicament–, nosaltres, si algun dia governem a Catalunya o som decisius per a governar Catalunya, modificarem aquesta llei; la modificarem en l'àmbit d'intentar regular aquells aspectes que ara no s'han contemplat, sobretot en la creació d'un fons als parcel·listes a fons perdut. Ja sé que es dirà que llavors hi podrà haver un greuge comparatiu... Escolti, ja ho regularem, ja ho arreglarem, però, evidentment, a nosaltres ens sembla impossible donar-hi suport; tampoc hi podríem votar en contra, perquè sí que és veritat que hi havia una voluntat per part del Govern, hi ha una entesa amb les entitats representatives i les entitats municipals. I, per tant, el nostre posicionament serà d'abstenció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se en aquests moments sobre les esmenes i el text del dictamen, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Permetin-me que comenci la meua intervenció saludant –els he vist abans, però no els havia fet la salutació corresponent– el president de la Cambra de Parcel·listes, el senyor Botey; la senyora Raquel Garrido, l'assessora jurídica de la cambra, i la resta de l'equip de la cambra que l'acompanyen.

Bé, jo sobretot voldria iniciar la meua intervenció responenent una part de la intervenció del senyor Raventós. El senyor Raventós ens ha fet un discurs una mica per desviar l'atenció d'aquest projecte de llei que es presenta avui, parlant sobre allò que a vegades el seu grup fa que és desqualificar l'acció del Govern actual en aquells aspectes en què fins i tot els governs de Convergència i Unió no van tenir la valentia o la capacitat o la intel·

ligència de poder actuar. Però, en tot cas, jo no voldré centrar-me en tota la intervenció seva en aquest sentit, perquè penso que cauria en una trampa, però sí que hi ha una cosa que li vull dir, senyor Raventós, i li agraeixo que recordi justament que ha sigut el Grup Socialistes, que va ser el Grup Socialistes que l'any 2002 va plantejar per primera vegada, eh?, el debat d'una llei d'urbanitzacions o d'un fons d'ajuts a les urbanitzacions amb dèficits urbanístics. I fixi's vostè que justament aquelles tres coses que vostè assenyala avui són part d'aquesta llei. Una, el coneixement de la realitat; dos, l'acció integrada del Govern en aquesta matèria, i la creació d'un fons. Per tant, jo crec que aquí hem pogut fer –ara el senyor Raventós no el veig–, però el que sí que hem pogut fer és que hem evolucionat en la tramitació d'aquestes aspiracions ciutadanes, per poder, justament, respondre a les necessitats que plantejava un tema d'aquests en el qual les administracions anteriors del Govern de la Generalitat, doncs, no havien fet una intervenció com la que ara es fa, des del punt de vista formal, legal i d'intervenció directa..., de la importància que té.

Les esmenes que s'han presentat i que resten vives les podríem agrupar en sis grans blocs. El primer (*veus de fons*)... –sí, sí, sí, l'acabo de veure, que ha entrat, eh?–, el primer: les que volen modificar l'objecte de la llei no són acceptades, perquè l'objecte de la llei està fixat, justament, com la regularització i la millora de les urbanitzacions amb dèficits urbanístics. Per tant, aquestes esmenes 1 i 2, eh?, que presenten els grups no les acceptem.

Unes altres, que són les que volen limitar la intervenció en les urbanitzacions a grans accions d'infraestructures i/o a causa del planejament supramunicipal, i, per tant, el que fan és reduir la capacitat del mateix ajuntament per fer, a través del seu planejament, un reordenament que li competeix, que és competència del seu ordenament. Neguen, d'alguna manera, aquestes esmenes, la capacitat i les competències de les administracions locals. Jo sé que el partit del senyor Raventós s'ha fet amic –així, quasi com per art de màgia– de les plataformes, i aquí està una mica presoner d'aquestes plataformes, que demanem, d'alguna forma, coses... Perquè, clar, és evident que els veïns poden tenir un conflicte amb el seu ajuntament a l'hora de fer la regularització d'una urbanització; però la responsabilitat de l'Administració, la responsabilitat dels parlamentaris, la responsabilitat d'aquells que treballem en la cosa pública és que ha de primar sempre l'interès general, per sobre de l'interès particular, sense, evidentment, perjudicar els interessos particulars. Això, un diputat d'un partit que governà vint-i-tres anys ho hauria de saber, no li ho hauríem d'explicar des d'aquesta tribuna.

En tot cas, les terceres que hem rebutjat són aquelles esmenes que volen evitar l'acció del planejament general i disminuir les obligacions i deures del propietari. Un element fonamental que diu la llei però que diu el dret urbanístic és que el propietari té el deure d'urbanitzar –el deure d'urbanitzar. Després, en tot cas, hem de parlar de la situació econòmica dels propietaris, però estem parlant de propietaris privats, eh? I, per tant, és un element important que cal deixar clar. Això ho tenen clar fins i tot els mateixos parcel·listes; és un tema que

mai discuteixen, ells. Ells saben que tenen unes obligacions des del punt de vista urbanístic i jurídic, i volen complir –i volen complir. El que volen són les garanties dels processos urbanístics perquè aquell compliment no caigui, eh?, en un forat, i volen complir.

Les quartes que hem rebutjat són aquelles que volen establir un règim similar d'atenció per a les juntes de compensació. Aquí, una qüestió que diu la llei i que bàsicament és un element important... Aquesta és una llei de cooperació de les administracions, i per això, justament, a més a més, dels dos sistemes diuen: «Les urbanitzacions que facin un programa d'adequació i vulguin acollir-se als recursos del fons ho hauran de fer a través del sistema de cooperació que té el lideratge municipal.» Això s'entén clarament també com un element de cooperació entre les administracions, però la llei no impedeix, de cap de les maneres, que les associacions de propietaris, a través del sistema de compensació, facin també el procés de regularització. Queda absolutament clarificat en el procés de la llei, i podran optar per continuar pel sistema de compensació o poden proposar a l'ajuntament el sistema de cooperació. Per tant, creiem que aquest és un element important.

Hi ha un cinquè bloc, que és el que fa referència a la recepció automàtica de les urbanitzacions. El Partit Popular presenta una esmena que diu: «Aquelles urbanitzacions on s'apliqui un programa d'adequació han de ser recepcionades automàticament.» Bé, també és un tema de dret urbanístic. És a dir, què passa aquí? L'important aquí..., no poden ser recepcionades automàticament perquè hi ha un procediment per a la recepció que està legislat des del punt de vista urbanístic.

La sisena, les que volen establir uns ajuts a fons perdut –i aquí parlem del tema del fons i aquí parlem dels temes dels préstecs–, un fons perdut per tal de fer front a les quotes d'urbanització i al pagament de les obres. Realment és inaudit que un grup amb l'enorme responsabilitat de govern municipal com Convergència i Unió presenti una esmena d'aquestes característiques; és autènticament inaudit. No ho demana ni el sector! Els parcel·listes el que demanen són garanties, garanties que el procés sigui fet d'acord amb la llei, i que siguin acompanyats i que tinguin l'assistència jurídica i l'assistència tècnica, i que no hagin de pagar el pla de reparació, i que puguin tenir un procés de discussió amb l'Administració. Però en cap moment la responsabilitat ciutadana demana que es pagui això que han de pagar ells.

A diferència..., el Partit Popular planteja unes altres qüestions, i planteja una certa compensació de plusvàlues. Diu: «Si en aquest polígon hi ha dèficit, i en l'altre hi ha beneficis, doncs, posem per llei –eh?–, que es pugui compensar.» Miri, això s'ha de fer, però jo crec que no ho podem posar en una llei, escrit d'aquesta manera. Jo li ho he explicat en unes quantes ocasions. És a dir, si en realitat hi ha una situació de molt difícil cobriment de les quotes d'urbanització per raons de dificultats econòmiques d'aquell sector, és evident que l'Administració local n'haurà de buscar les fórmules. En tot cas, això és una fórmula que es practica, aquesta compensació.

Però, de totes maneres, creiem que en el tema dels ajuts estariem establint una norma que no és equitativa, és una norma que és absolutament diferenciadora de les possibilitats d'accés dels ciutadans als recursos públics. Perquè, per què li hem de subvencionar a fons perdut el 50 per cent les quotes d'urbanització, a un ciutadà? I, en canvi, les contribucions especials en un nucli consolidat, que a vegades es plantegen per part d'un ajuntament, les hauran de pagar uns altres ciutadans, eh? Estaríem establint una inequitat fiscal absoluta en benefici, exclusivament, d'uns ciutadans que, a més a més, no reclamen aquesta qüestió. I parlem sempre de propietats. I el que hem de garantir aquí són els drets de tenir els mateixos serveis urbanístics, que és l'objectiu de la llei, però no garantir, a més a més, una propietat que, una vegada dotada de serveis urbanístics aquesta propietat, també –i no ho podem negar– té un increment de costos, un increment de costos que beneficia el propietari, però que no beneficia el conjunt de la societat. I nosaltres el que volem és, justament, fer un procés de regularització en el qual intervenen recursos públics que també beneficiaran aquests propietaris. Abans es comparava: «És que com..., la llei de barris i la llei d'urbanitzacions.» Sí, sí, és exactament el mateix mecanisme; és un mecanisme a través del qual hi ha recursos públics, perquè aquests recursos públics puguin anar a millorar aquestes circumstàncies.

Jo crec que en general aquesta és una bona llei. Des del nostre grup considerem que a més a més..., per un element fonamental: és la primera llei d'urbanitzacions de Catalunya. En trenta anys de desenvolupament estatutari, és la primera vegada que un govern fa una llei per gestionar, justament, l'urbanisme difús i les urbanitzacions. És la primera, no ha existit mai abans, és la primera, eh? Això no ho nega ningú. Per tant, que ningú faci així amb el cap, perquè és la primera. A l'Estat espanyol no és la primera. (*Remor de veus.*) A l'Estat espanyol, la primera legislació la va fer la Comunitat de Madrid, però no amb el Govern del PP, sinó amb el Govern del Partit Socialista, quan n'era president Don Joaquín Leguina. Va ser la primera comunitat autònoma que va fer aquesta legislació.

És una llei que estableix una cooperació entre les administracions, que és un criteri bàsic per a aquest Govern, el suport a les entitats locals perquè puguin liderar aquests processos de regularització.

És una llei que posa l'accent a donar suport a les administracions locals per tal que puguin dur a terme aquesta regularització i la millora de les urbanitzacions. Per tant, tornem al tema local, que és especialment estimat pel tema del Govern.

És una llei que preveu per primera vegada un sistema d'ajuts formal als ajuntaments i als parcel·listes, per primera vegada; i això és un element absolutament fonamental. La cambra de parcel·listes demanava un PUOSC especial des de l'any 2002. Ho ha citat el senyor Raventós: «Per què no es fa un PUOSC especial?» No ho van fer ells quan governaven, i, en canvi, ara sí que hi ha un compromís del Govern de la Generalitat de treballar per la via de la cooperació local en recursos d'aquestes característiques.

Segon, la Cambra de Parcellistes també demanava una llei, ells són pares d'aquesta llei, i aquesta llei existeix, està aquí. I segurament és una llei que, en el seu desplegament, pot tenir millores i ha de rebre millores. La llei són cossos vius, que realment..., segurament, haurem de fer alguna modificació posterior, clar que sí. Tots aquells entesos en matèria urbanística –que aquest diputat no ho és, però puc dir, per exemple, la il·lustre diputada Dolors Clavell, que és del sector, que és del ram del dret urbanístic, eh?–, com els mateixos lletrats del departament –a qui aprofito per agrair la col·laboració en aquests processos de treball–, em diuen: «Estem tocant una matèria molt complexa, de la qual segurament aprendrem moltíssim i que segurament ens obligarà en el futur a fer retocs per millorar la gestió d'aquests temes.» També ens ho diu i ho reconeix, quan n'hem parlat –i moltes vegades ho he fet–, la senyora Raquel Garrido, de la cambra, urbanista també, que ella diu: «En som conscients, de l'extrema complexitat d'aquestes situacions que existeixen.» Per tant, és un element important que hem de tenir en compte.

És una llei que treballa de baix a dalt. I, per tant, nosaltres hem fet primar tant en la incorporació d'esmenes com en el rebuig d'altres esmenes, la capacitat de l'ajuntament per liderar, organitzar aquests processos. Sense els ajuntaments i sense els propietaris no podem anar enlloc. Algú ho ha dit aquí; ha dit el senyor Raventós, diu: «Se'ls nega als propietaris estar en les comissions de seguiment...» No, segurament ha sigut un error de lectura de la llei. Les comissions de seguiment estan integrades a terços: Govern de la Generalitat, governs municipals i propietaris. I justament per això no vam acceptar una esmena que deia: «que acreditin, els membres de la comissió de seguiment, capacitat i coneixement urbanístic». No, perquè, si no, no hi podran participar els veïns, que per nosaltres és també un factor fonamental.

És una llei que fa una aposta per la sostenibilitat i per la cohesió territorial.

És una llei que té una tramitació modèlica, que jo vull reconèixer també al secretari senyor Oriol Nello, que avui per altra feina de la seva secretaria no ens pot acompanyar però que ha fet una feina de fer seure, primer, a tots els sectors afectats; la Cambra de Parcellistes, com a representant dels veïns o dels propietaris; les associacions municipalistes, i també experts en la matèria, gent de la Diputació de Barcelona, que és l'única diputació que ha treballat de valent en aquest tema i ha donat suport en moltes ocasions als ajuntaments.

Que pot millorar el procés? Clar que sí. Però és una llei molt treballada. I, quan ha arribat al Parlament aquesta llei, ha arribat ja amb un procés de treball i de consens previ que penso que avui ens facilita i ens possibilita arribar al màxim consens.

Jo crec –i per acabar, i acabo la meua intervenció– que aquesta és una llei que funcionarà si hi ha consens locals al si dels ajuntaments, entre els ajuntaments –perquè moltes urbanitzacions són supramunicipals–, i entre els ajuntaments i el Govern de la Generalitat. Espero, conseller, que el pas que es dona avui amb aquesta llei sigui un pas fructífer per al país, i n'estic absolutament convençut. No tenim un camí fàcil, clar que no, però

tenim en tot cas, un camí absolutament extraordinari d'entesa entre ciutadania, Administració local, Govern de la Generalitat, que crec que pot donar molts fruits.

Dono les gràcies finalment –i amb això acabo– als grups que han manifestat el seu posicionament, amb la seva abstenció faciliten que aquesta llei tiri endavant, i espero que el Grup de Convergència i Unió ens doni també la bona notícia d'un suport, almenys crític...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...a aquesta llei, amb una abstenció com a mínim, i, si fos amb un suport positiu, jo crec que com a partit farien un gran servei també al país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, el 22 d'octubre passat i, per tant, fa escassament quatre mesos –de la qual cosa es pot deduir que el procés de tramitació parlamentària ha estat relativament ràpid i lleuger–, vam dur a terme el debat a la totalitat d'aquest Projecte de Llei de millora d'urbanitzacions. Avui, quatre mesos després, el substanciem de forma definitiva i, per tant, el retornem al Govern per tal que pugui aplicar-lo. Més endavant incidiré en aquest aspecte, perquè una bona part de responsabilitat, lògicament, de la llei està en la seva aplicació posterior i en l'ambició que hi posi el Govern; però aquí voldria recordar alguna de les coses que vàrem comentar en el moment d'entrada d'aquesta llei.

En aquell moment vàrem fer un intent d'esbós, perquè no tenim dades precises, precisament, doncs, per conèixer l'exactitud de la realitat d'aquestes d'urbanitzacions, de la problemàtica que comportaven: problemàtica per als veïns i veïnes que hi viuen; problemàtica per als ajuntaments, que han d'afrontar sovint tensions, des d'un punt de vista municipal i de qualsevol altre tipus, i, també, problemàtica des d'un punt de vista de país, perquè està clar que el model que representen aquestes urbanitzacions no encaixa, ni de bon tros, en allò que hem, avui, consignat com a model sostenible, com a model preferible per al país.

En tot cas, han estat necessaris trenta anys, molts anys –i segurament que aquest període explica algunes de les consideracions que hem sentit per part d'algun parlamentari, trenta anys–, per tal d'afrontar, de forma decidida, aquesta problemàtica; però, en tot cas, a partir d'avui disposem d'un instrument útil, molt útil, per afrontar-les. En aquell moment, fa quatre mesos, ja vàrem valorar, precisament, la pregnància, la possibilitat que oferia aquesta llei. Avui encara ho fem probable-

ment amb molta més passió, amb molta més intensitat. I ho diem, sobretot, perquè aquesta llei ha estat possible que, a través de tot el seu tràmit parlamentari, hagi estat amantent, hagi estat sensible, hagi estat permeable a allò que ens han dit les diferents compareixences.

Vàrem tenir, d'una banda, la compareixença del Col·legi d'Ambientòlegs de l'Observatori del Paisatge de la Diputació de Barcelona, de les dues entitats municipalistes i, també, de la Cambra de Parcellistes. I penso que, més enllà de la consideració, que, lògicament, no es produeix mai en el cent per cent en totes i cadascuna de les coses que vàrem comentar, sí que va haver-hi coincidència en molts aspectes, bona part dels quals han quedat integrats definitivament en el projecte de llei. També voldria agrair, igualment, al secretari per a la Planificació Territorial, el senyor Oriol Nelho –s'ha comentat que avui no podia ser aquí–, al mateix conseller, per la flexibilitat demostrada, doncs, també en tot el procés des que la llei va entrar en el Parlament fins que en sortirà definitivament.

Hem comentat aquestes compareixences, i voldria valorar que ens varen permetre tenir una visió polièdrica, completa d'allò que és la realitat d'aquestes urbanitzacions: visió des dels veïns i veïnes, des de les entitats municipalistes, d'aquelles administracions que hi han treballat i, també, lògicament, en definitiva, una visió molt més global a través de la Federació de Municipis i de l'Associació Catalana de Municipis. Però també un contrapunt que ens semblava important en aquell moment remarcar-lo, a través de l'Observatori del Paisatge i del Col·legi d'Ambientòlegs, per donar un contingut de sostenibilitat, que no només és ambiental, sinó que també és econòmica en aquest projecte de llei.

I quin missatge ens van donar en aquestes compareixences? Jo crec que els podem sintetitzar en tres missatges principals, lògicament van donar-ne molts, però voldria remarcar-ne tres. Primer missatge, han d'incorporar, vostès, en aquest projecte de llei, que no hi estan prou incorporats, criteris de sostenibilitat no només en els programes d'adequació sinó, fins i tot, en aquells serveis urbanístics bàsics. Dit en altres paraules: no podem urbanitzar de la mateixa forma una urbanització que està en un espai que té unes condicions molt diferents a un espai centric de la població. I, per tant, que ho tinguin en compte a nivell de criteris d'eficiència energètica, però també de voreres o d'altres aspectes molt més puntuals.

Quin segon missatge ens van donar? Doncs, el segon missatge era que la llei, lògicament, afrontava la regularització de les urbanitzacions però també havien de preveure que hi havia alguns ajuntaments que, des de feia una pila d'anys, havien assumit processos de reducció total o parcial d'algunes urbanitzacions; ajuntaments que havien iniciat i que la llei havia de dotar-los, des de la seva plena autonomia, perquè, lògicament, són els ajuntaments els que assumiran el lideratge d'aquest procés, que havien de dotar, a través d'aquesta llei, d'instruments perquè els ajuntaments poguessin fer aquests processos que moltes vegades en bona part d'ocasions es fa de forma pactada amb els propietaris i les propietàries.

Això quedava explicitat en la llei, hi quedava a través del preàmbul, però entenem, doncs, que, a hores d'ara, ha quedat molt més integrat. I voldria reclamar que no només es tracta d'una apreciació que ens va fer el Col·legi d'Ambientòlegs o l'Observatori del Paisatge, com podria semblar probablement, doncs, molt més senzill per part de tots, és que, fins i tot, la Federació de Municipis, l'Associació Catalana de Municipis o la Cambra de Parcellistes ens remarcaven que hi havien determinats supòsits en els quals era preferible procedir a aquesta reducció total o parcial d'algunes urbanitzacions. Per tant, no és un invent de cap grup parlamentari, sinó que és una idea que es va transmetre, jo diria que de forma pràcticament transversal, per part de totes les intervencions.

I quina tercera idea ens reclamaven també? Ens deien: «Escolta, afrontem a través d'aquesta llei un aspecte important, que són unes ajudes que no són a fons perdut... –unes ajudes a través de crèdits tous–, el que hem d'intentar és millorar-les.» Inicialment es preveïen tres supòsits: el supòsit, en primer lloc, de nivell de renda, com no podria ser d'altra forma; de residència habitual de la persona que volia acollir-se a aquestes ajudes, i establíem un altre supòsit, que eren, en definitiva, doncs, les persones de més de seixanta-cinc anys. A través d'esmenes dels diferents grups parlamentaris hem introduït nous plantejaments que, al nostre entendre, ho milloren. No ens sembla –i després hi entrarem més a fons– que sigui defensable ni raonable que avui dia, probablement per acontentar una part de la clientela, hi hagi algun grup parlamentari que ens plantegi aquí subvencions del 50 per cent a fons perdut.

No ens sembla raonable perquè, si ens hem de cenyir a les compareixences cap –cap– compareixença, ni els ajuntaments que ara reben la pressió, ni tampoc la Cambra de Parcellistes va demanar en cap moment que anéssim en aquesta direcció –en cap moment. I, a més a més, després hi incidiré, jo crec que es tracta d'una proposta que té uns efectes terriblement perversos i de greuges en el conjunt de la ciutadania que em sembla compartit, que estant governant vint-i-tres anys no hauria ni tan sols... (*veus de fons*), no dic de plantejar, ni tan sols de somniar i de, en definitiva, situar en l'agenda.

En tot cas, voldria incidir en aquests tres aspectes que assenyalava. Primer aspecte, el de la reducció total o parcial de les urbanitzacions. En cap cas –en cap cas– estem plantejant –i en això voldria incidir en alguna cosa que ha comentat el Grup Parlamentari de Convergència– la idea de suprimir al màxim les urbanitzacions possibles. El seu grup parlamentari ha comentat això, i això no s'ajusta al que diu el contingut de la llei. I vostè ho sap perfectament. El que fem en la llei és dotar aquells ajuntaments que vulguin optar per aquesta via dels instruments necessaris per anar-hi, des d'una perspectiva global de país, perquè no només es tracta, tot, de consolidar; es tracta, també, d'intentar que determinats supòsits, que són manifestament insostenibles, inassumibles per alguns ajuntaments, puguem optar, ho repeteixo, sempre amb el lideratge i amb l'última decisió de l'ajuntament per una altra via.

En tot cas, això quedava inclòs en el preàmbul, però ara s'ha inclòs a través de quatre esmenes: la 133, l'esmena 6, la 25, la 62 i la 84. Què es diu? En el preàmbul es diu que «en l'objecte d'aquesta llei es preveu facilitar processos de regularització definitiva de les urbanitzacions entesa, segons el cas, com la seva consolidació o també la seva reducció total o parcial.» És a dir, obrim el ventall de possibilitats, ho repeteixo, sempre possibilitats.

Què es diu també? Es diu, en l'article cinquè, quan es parla de mesures amb relació a la classificació i a la qualificació del sòl, «de tenir en compte aquest supòsit.» O també, en l'article dotzè, quan es parla dels programes d'adequació, que «també podran contemplar» –podran, ho repeteixo, sempre en condicional– «la reducció parcial o total de l'àmbit inicialment previst urbanitzar.» O, finalment, en l'article divuitè, en el qual es fixen els criteris de prioritat, també, diem que una de les prioritats serà aquells ajuntaments que optin també per aquesta via.

Però, probablement, el tema essencial és la de facilitar, a través d'aquest fons de regularització de les urbanitzacions, una reserva per aquests supòsits. Per què? Doncs, entenem que és una via lògicament molt més complexa i plena de dificultats per als ajuntaments que la iniciïn. I, per tant, que és perfectament assumible i defensable que en aquests supòsits els ajuntaments tinguin, a través de l'article 18.4, una reserva específica per aquest fons.

Què diu l'article 18.4? Doncs diu que «les convocatòries per a l'adjudicació del fons de les actuacions de regularització preveuran una reserva específica per aplicar els supòsits que contemplin la reducció parcial o total de l'ocupació». Si aquesta reserva no s'esgota passaran, lògicament, al fons general; però el que no podríem fer és que en un projecte d'aquestes dimensions no dotéssim els ajuntaments d'un instrument que els pot ser útil i que pot ser una via important.

La segona idea que comentàvem és el tema de la sostenibilitat econòmica i ambiental. I voldria reforçar el tema de «econòmica», perquè moltes vegades quan parlem de sostenibilitat donem la impressió que és simplement un missatge del Col·legi d'Ambientòlegs. Em sembla que és una necessitat conjunta del país que introduïm aquest concepte i que reforcem –i entenem, doncs, que hi queda perfectament reforçat– el caràcter sostenible de la llei, i, a més, tenint en compte que aquestes urbanitzacions representen, en definitiva, el paradigma de la insostenibilitat. I, per tant, que apliquem criteris de sostenibilitat a nivell de prioritats o de serveis urbanístics bàsics no només ens sembla una necessitat, sinó que ens sembla, pràcticament, una obligació de les administracions.

En aquest sentit, emfatitzem en el preàmbul una idea que a nosaltres ens semblava important i que és remarcar que aquestes urbanitzacions no només responen a un model d'ús obsolet, sinó que, a més a més, tenen uns costos ambientals, econòmics i socials extraordinàriament elevats. I això hem de dir-ho, perquè, des de qualsevol informe, se'ns apunten a aquesta idea. Fa pocs dies apareixia un informe sobre el cost afegit que signifiquen per als serveis socials d'aquest país la dispersió, no només en aquestes urbanitzacions, però la

dispersió, en definitiva, que ha seguit el país. I, per tant, hem de comentar-ho tots plegats –i fer pedagogia en el contingut de la llei, però també en altres canals–, que és necessari –és necessari– que tinguem present això i que apliquem criteris de sostenibilitat.

Aquestes criteris els hem aplicat en dues vies principals que queden recollides perfectament en el projecte de llei. D'una banda, en els projectes, és a dir, en la idea que els programes d'adequació s'estableixin, doncs, també com un instrument els estudis de sostenibilitat ambiental, econòmica i de mobilitat, en determinats supòsits, a través de l'esmena 68, però també en les condicions tècniques específiques dels serveis urbanístics en urbanitzacions de baixa densitat.

I aquí s'han introduït dues esmenes que també voldríem valorar de forma especial: d'una banda, en l'article 8 es diu que «els serveis urbanístics bàsics hauran de minimitzar al màxim el seu impacte ambiental i paisatgístic», però també es diu que «en els criteris de prioritat del fons» –a través de l'esmena 85– «s'hauran de prioritzar també aquelles urbanitzacions que prevegin la innovació i l'aplicació dels criteris de sostenibilitat amb les condicions tècniques dels serveis urbanístics bàsics». Per tant, em semblen mesures d'estímul perfectament raonables.

La tercera via és el tema de les millores d'ajut. Millores d'ajut que hem defensat o varem defensar la seva ampliació, i queda recollit, a bastament, a través de les esmenes, que «s'ampliaran a famílies monoparentals», a través d'una esmena compartida amb diferents grups parlamentaris, però també dels que donen suport al Govern, «en el cas que el titular es trobi en una situació de dependència», a través de l'article 22.1, i també «en el cas de les famílies nombroses» a través d'una esmena, si no ho recordo malament, del Partit Popular.

El que no podem acceptar, en tot cas, és que se'ns demani, com comentava algun grup parlamentari, que es creï un fons del 50 per cent a fons perdut –a fons perdut del 50 per cent– per aquests supòsits. I no ho podem defensar, no només perquè ens sembla perfectament inassumible, des d'un punt de vista econòmic, sinó que és un greuge absolutament inassumible per part dels ajuntaments.

Què li dirà vostè o quin missatge donarà vostè als alcaldes o alcaldesses de Convergència i Unió que han d'aplicar, dia sí, dia també, contribucions especials o quotes d'urbanització? Què els dirà als ciutadans o ciutadanes d'aquestes urbanitzacions que no es veuran afavorits, o que no es veurien afavorits, afortunadament, per una iniciativa d'aquest tipus? Quina cara posaran els alcaldes que en un costat de carrer hi tindran veïns o hi tindrien veïns que rebrien a fons perdut 50 per cent de subvencions i a l'altre costat del carrer no les tindrien?

Senyor diputat, és responsabilitat de tots plegats no només afrontar la realitat de la situació, sinó vetllar per no crear greuges comparatius amb els ciutadans. I en això, el nostre grup parlamentari, li ho repeteixo, no hi entrarà –no hi entrarà–, perquè volem anar amb el mateix missatge a un costat i a l'altre, a una habitació i a l'altra.

En tot cas, aquests tres aspectes són els que s'han recollit en aquest tràmit de modificació de la llei. Però, a partir d'ara, lògicament, la responsabilitat la tindrà vostè, honorable conseller: la responsabilitat de fer que aquesta llei, que n'ha sortit o que surt avui d'aquest Parlament, pugui tenir la màxima pregnància possible. I això dependrà, lògicament, de l'ímpetu, de l'interès de la iniciativa del seu departament i també dels recursos que hi destinin. Però també dependrà, lògicament, de l'interès, molts ajuntaments ja l'han demostrat, i de la iniciativa dels parcel·listes.

I des d'aquí voldríem fer una crida, des del nostre grup parlamentari, per tal que tots plegats en posem com un sol home, com una sola dona, a treballar en aquesta línia: es tracta, lògicament, d'un repte important del país, d'un repte en el qual no només ens juguem el futur de molts pobles i ciutats del nostre país, sinó, en definitiva, de la visió global que tenim a hores d'ara.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, president. El nostre grup votarà a favor de la Llei d'urbanitzacions. Creiem, senzillament, que no es pot desconèixer de cap de les maneres l'esforç i la voluntat que hi ha al darrere d'aquest treball.

No era imprescindible aprovar una llei d'urbanitzacions, hauríem pogut estar tota la vida amb aquest deute pendent; no en va així aquesta és la posició que es va adoptar per tots els governs de Convergència i Unió en tota l'etapa democràtica. Jo he dit alguna vegada que puc arribar a entendre-ho, perquè no voldria estar a la pell de qui hagi de gestionar aquestes operacions; la problemàtica és complexa, les expectatives que es generen són difícils de satisfer. Però, tot i així, des d'aquesta majoria parlamentària i amb el Govern actual vam decidir, vam pensar que calia actuar, que havia de considerar-se precisament una anomalia que no s'hagués afrontat aquest tema durant els trenta anys de democràcia, que no haguéssim desencallat això.

Ara bé, no ens enganyem, mai no hi haurà cap solució ideal per a les urbanitzacions amb dèficits urbanístics. Però, no havent-hi una solució ideal, no podem negar la bona voluntat que hi ha al darrere de la nova llei. Què passa? A veure, en la situació que ens trobàvem –i demano una certa comprensió a l'hora d'entendre les coses des d'aquesta perspectiva–, només hi havia dues sortides, només n'hi havia dues. I vull que s'entengui, això.

Una, no fer res legítim, o no comprensible fins i tot, com he dit, perquè el tema és complex. En tot cas, aquesta, hi insisteixo, va ser la postura adoptada durant molts anys, deixant-nos enrere respecte al que feien altres comunitats autònomes, demostrant al nostre entendre que hi havia una visió desfasada del que era l'urbanisme, que només es parava a pensar en com desenvolupar nous sòls, com edificar noves parcel·les, però mai va pensar

en com mantenir i adequar allò que teníem, allò que ja era existent. I amb això vull recordar que la primera Llei de barris és de l'any 2004, és la primera llei que aprova el nou Govern d'esquerres en aquest país. Vull recordar que els plans d'habitatge que contempnen la rehabilitació de forma seriosa també són una aposta d'aquesta etapa de la nostra democràcia, però que mai no s'havien atès amb aquesta mirada sobre el que ja és existent ni els barris, ni els habitatges, ni tampoc aquests espais que estan pendents d'adequació i de consolidació.

Hi havia aquesta opció, no fer res; era una opció, era fins i tot una temptació en alguns moments. I hi havia l'altra alternativa: fer la llei assumint el peatge que comporta, perquè, ja ho sabem, tot té un peatge en aquesta vida –ho he dit altres vegades. Per exemple, en aquest cas crec que els companys de Convergència i Unió el peatge que han de pagar ara és que ningú no es cregui que no aproven aquesta llei perquè creuen que ells l'haurien fet millor. Això ja no s'ho creu ningú, després de tots els anys que portem, i els que mínimament coneixem el que ha passat amb aquest tema. No ho aproven perquè políticament ara han decidit que toca posar mala cara. I no sé si és per aquesta llei o per altres qüestions, però no és creïble –i és el peatge que ara vostès paguen– que no aprovin la llei perquè l'haurien fet millor.

En tot cas, el peatge d'actuar ara, el que assumeixen el Govern i la majoria parlamentària, és que sempre, en un tema com aquest, tens la sensació que et quedaràs curt i que mai no satisfaràs tots els interessos. Això és cert; però, tot i així, creiem que s'ha d'abordar. I per què no satisfarem mai tots els interessos? Doncs, per exemple, pot venir qualsevol propietari o propietària que hagi afrontat ja en algun moment de la seva vida despeses d'urbanització per la seva parcel·la, pot venir i dir-nos: «Però què us heu pensat? Ara heu de recolzar els que no han assumit les mateixes despeses i maldecaps que jo he assumit en algun altre moment, amb un esforç important? Què us heu pensat?» Pot venir també un veí o veïna de qualsevol municipi que ens digui: «Què us heu pensat? Ara amb els diners de tots hem d'adequar unes urbanitzacions, quan això generarà una millora en unes parcel·les que després es vendran i que, per tant, es podrà obtenir aquest plusvalor?» Això passa. Pot venir qualsevol ciutadà o ciutadana de Catalunya i dir-nos: «Home, doncs, hi ha moltes altres prioritats abans que aquestes, perquè la gent que està en urbanitzacions finalment té casa, i hi ha un munt de gent a Catalunya que no en té, de casa, enlloc. Per què no prioritzeu que la gent pugui accedir a un habitatge quan no en té, en lloc d'establir això com una línia prioritària?» També ens poden venir, dins d'aquesta mena d'eventual escena teatral que voldria transmetre, doncs, els propietaris, els que anomenem «parcel·listes», propietaris i propietàries de finques afectades –no «poden venir»; de fet vénen– i dir-nos també: «Ah!, què us heu pensat? No, no, nosaltres no volem pagar res per adequar això. Aquest és un tema complex, i, si voleu resoldre aquest problema, que ho pagui tothom amb els pressupostos de tothom.»

Com ho fem per conjuminar tots aquests interessos? Perquè això és així. O sigui, això és, molt breument descrit, el que està passant en aquest tema. Com es concilien aquests interessos? No és fàcil. I creiem sincera-

ment que la llei és un bon punt d'equilibri entre aquests diferents interessos que existeixen a la nostra societat. Estem segurs que no satisfà i no satisfarà tothom i que sempre hi haurà qui digui que s'hauria pogut anar més enllà; però, acceptant això com a inevitable, facis el que facis, creiem que no és un pas gens menyspreable, que no es pot menysprear l'esforç que hi al darrere d'això. I demanem, per tant, la comprensió des d'aquesta perspectiva. No ha estat gens fàcil ficar-se en aquest embolic, i, que quedi clar, hi ha gent que no s'hi havia ficat mai abans.

Vull fer referència a algunes de les reticències més comentades de la llei. Hi ha qui ha fet córrer que es voldran extingir totes les urbanitzacions, fer fora la gent de les seves cases i enderrocar-ho tot. Hi ha hagut qui ha volgut llegir en aquesta clau algunes de les esmenes presentades pels mateixos grups que donem suport al Govern en el tràmit parlamentari. Crec que alguns amb bona fe ho han interpretat així i s'han espantat, i crec que altres, amb mala fe, han incentivat que es fes aquesta interpretació. S'ho creuen de veritat? Realment es creuen que aquest Govern i aquesta majoria parlamentària volen aquesta opció?, que no tenen altres problemes, altres fronts de batalla, que ara deixar sense casa tota la gent que viu a les urbanitzacions irregulars de Catalunya? Parem-nos a pensar un moment si això és raonable.

Senzillament, el que ha volgut fer la llei és preveure totes les possibilitats, perquè conceptualment això és el que ha de fer una llei; per això és una llei. Una llei ha de preveure totes les possibilitats, i, entre aquestes, no podem negar que hi ha urbanitzacions que no van ser legals ni podran ser-ho mai perquè senzillament estan en un emplaçament que és una barbaritat. I aquest supòsit existeix. I, com que el supòsit existeix, la llei li ha de donar acollida. I això no vol dir que totes les urbanitzacions s'hagin d'extingir; la llei senzillament ho ha de preveure.

Per desgràcia, la casuística de les urbanitzacions és tan, tan diversa que la llei no pot determinar una única solució. I està bé que no ho faci; la llei no ha de determinar una única solució. Això es farà a través dels diferents plans i projectes que s'aprovin un cop s'hagi estudiat cas a cas, s'hagin vist els antecedents i s'hagi establert quina és l'estratègia a seguir per donar resposta a la problemàtica. I això ha de ser així.

Evidentment, podem dir que això genera un cert punt d'incertesa respecte a quina serà la solució que es donarà a cada urbanització, però no pot ser d'una altra manera. La llei ha de preveure totes les possibilitats. La complexitat no es pot resoldre amb el simplisme d'una única solució.

També s'ha dit que no s'ajuda prou els propietaris afectats. Hi insisteixo, mai no s'ajudarà prou segons la perspectiva d'aquests propietaris i sempre s'ajudarà massa segons l'opinió dels que no estiguin afectats. Davant aquest dilema, la llei creiem que adopta una posició raonable. Hi ha tres tipus d'ajuts, que mai no havien existit en aquest país: un és als ajuntaments perquè facin els programes d'adequació, perquè determinin quina és la solució en cada cas; una altra línia és als ajuntaments

per facilitar l'execució de l'obra urbanitzadora, perquè es pugui desencallar aquesta obra amb diners des del primer moment, i l'altre són els préstecs subvencionats als parcel·listes per pagar les obres que els correspon pagar en compliment del seu deure.

I vull dir que és que si no tenen deures pendents, és que no estem davant d'una urbanització irregular segons la llei. És a dir, si es tracta d'una urbanització de la llei és perquè hi ha obligacions pendents d'assumir, perquè s'ha produït la transformació física parcialment, però que queden deures pendents i queda un repartiment de beneficis i càrregues pendents. Si no, no serà una urbanització irregular i no podrà gaudir dels avantatges, tampoc, de la llei. No podem ser urbanització irregular per a unes coses, perquè ens paguin el programa d'adequació, i no ser-ho per a les altres, per no pagar les despeses d'aquesta adequació.

I aquesta pedagogia crec que estem en condicions de fer-la, i que estem en condicions de fer-la tots en aquesta cambra, més enllà de la legítima posició política i diferenciada que tenim. I en aquest sentit crec que sap greu veure la utilització que es fa, desviada, de determinats conceptes. I aquí li hem donat moltes voltes, i creiem, en el tema dels ajuts als propietaris, que la solució final és força justificada: tindran aquests préstecs subvencionats la gent gran, la gent en situació de dependència, les famílies monoparentals i les famílies nombroses, sempre que hi visquin, que no tinguin un altre domicili en propietat i que no superin els límits d'ingressos fixats. Ens sembla raonable, ens sembla un pas endavant. No teníem res fins ara.

Finalment, crec que cal fer una referència al fet que no podem acceptar que, amb l'excusa de la llei, per desconeixement o, un cop més, interessadament, es posi en qüestió el mateix sistema urbanístic que aquestes urbanitzacions van incomplir, que consistia a tenir clar que els beneficis de la transformació urbanística del sòl comporten sempre, sempre, l'assumpció de les càrregues que estan vinculades a aquests beneficis, de les cessions de sòl per fer els carrers, per fer les zones verdes, per fer els equipaments, de l'assumpció de les obres d'urbanització. El que es queda el propietari és el resultat d'aquests beneficis, restades aquestes càrregues. I aquest és el nostre sistema urbanístic. No podem tergiversar això, no podem qüestionar aquest esquema, que precisament és el que es va incomplir en el seu moment. No aprofitem, doncs, per qüestionar aquest esquema, ni fem l'afirmació fàcil que es retallen drets dels propietaris, perquè senzillament no és veritat –no és veritat–, no es retallen els drets dels propietaris.

Senzillament hi ha una situació anòmala, que té múltiples responsables en la història, i el que fa ara l'Administració és assumir la seva part de responsabilitat, perquè, si no, de què fariem una llei? Si fem una llei és perquè s'assumeix una part de la responsabilitat en la part dels poders públics, que posa la llei i que posa recursos i que s'implica en la resolució del problema. El que no pot ser és el que ha passat fins ara, que un li dóna la culpa a l'altre i va passant el temps i aquí ningú fa res. I això és el que s'ha estimulat: que els parcel·listes diguessin que l'ajuntament; l'ajuntament, que la

Generalitat; la Generalitat, que els parcel·listes o que l'ajuntament, i que aquí ningú feia res. La solució és complexa, no ho hem negat mai, però precisament per això cal la implicació de tothom, i no les visions estrictament parcials. I aquí crec que caldria fer un cert exercici de responsabilitat.

Penso de veritat que, si CiU no és capaç de votar aquesta llei, ja no se m'acut què pot votar a favor, quina iniciativa del Govern pot votar favorablement. Si la llei d'urbanitzacions vostès no es veuen capaços de votar-la, no entenc què poden votar a favor. Què li diran a la gent? Què els diran als veïns, com els de Puigpelat, que la meitat de la població, més de la meitat, estan en urbanitzacions irregulars i que han estat insistint i insistint al seu alcalde –de Convergència, precisament– que necessitaven adequar-se, ajustar-se a aquesta llei per sortir de l'entrebanc? Aquest alcalde, al final, més o menys sembla que ha estat en disposició... Ara què els diran? Que és que Convergència i Unió està en contra d'aquesta llei? Cal dir que aquesta pressió, legítima, en aquest cas de l'alcalde de Puigpelat, doncs, ha sigut deguda a la insistència d'algunes persones mobilitzades que ho tenen clar. Què farà en aquest cas Convergència? Què farà amb aquells alcaldes que estan esperant tenir un instrument per poder donar resposta als problemes de moltes urbanitzacions que tenen? Què fem? Els diem que Convergència i Unió no està d'acord amb la llei perquè no ha anat més enllà?

És que no és creïble! Ja els ho deia: com poden dir que és que no hi estan d'acord perquè no ha anat més enllà, quan no s'havia fet res, res, durant trenta anys? Senzillament... Bé, és el peatge que crec que han de pagar; en aquest cas, no són gens creïbles. Vostès han liderat la passivitat i el fugir d'estudi en aquest tema durant molts anys; ara ningú es pot creure que realment el que els importa és que ho haurien fet una mica millor, que haurien donat més ajuts.

En tot cas, esperem que l'oportunitat d'aquesta nova llei serveixi perquè d'aquí a uns anys –segurament encara en passaran uns quants– aquest ja no sigui un tema de debat pendent a Catalunya, ni als ajuntaments, ni a la Generalitat, ni en aquest hemicicle, ni a les associacions de veïns, ni a les universitats, ni a tots els espais on avui encara és un tema pendent, cosa que no és en altres llocs. Aquest és un tren que s'ha d'agafar per posar fi a una anomalia històrica que representa mantenir aquests dèficits. Convidem a tots els que estiguin en aquesta situació a no deixar perdre aquest tren. És una oportunitat única, que, això sí, és veritat, haurem de saber gestionar amb intel·ligència, amb honradesa, sabent on fixar les prioritats i ajudant els que més ho necessiten. Però de cap manera trobem oportú oposar-nos al sentit i a la lletra d'aquesta nova llei, i per això, evidentment, la votarem a favor i vetllarem per la seva aplicació raonable i raonada.

Moltes gràcies.

El president

Seguidament, doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Començarem les votacions amb les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Votem, primer, les esmenes números 1, 14, 28 i 36.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 61 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

Votem, seguidament, les esmenes números 18, 25 i 33.

Comença la votació.

Aquestes han estat rebutjades per 47 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Seguidament, votarem les esmenes números 5, 37, 38, 42, 48, 49, 51, 53, 54 i 59.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem, seguidament, l'esmena número 55.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 69 vots en contra.

Votem, seguidament, la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que, de fet, quedaria només viva la número 8.

Per tant, votem l'esmena número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Passem a la votació de les esmenes del Grup Mixt.

Les esmenes números 9, 17 i 21, juntament amb la 16 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, han estat transaccionades. Votem aquesta transacció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 133 vots a favor.

Votem, seguidament, l'esmena número 2; votem l'esmena número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 115 en contra.

Votem, seguidament, les esmenes números 4 i 32.

Comença la votació.

(*Veus de fons.*) No funciona? (*Pausa.*)

S'atura la votació.

No funciona? (*Pausa.*) Tornem-ho a provar i, si no funciona, canviariem...

Ho recordo, votem, seguidament, les esmenes números 4 i 32.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 116 en contra i 14 abstencions.

Votem ara les esmenes números 6, 13, 39, 40 i 56.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor i 69 vots en contra.

Votarem, seguidament, les esmenes reservades números 24 i 31.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 en contra, 61 abstencions.

Votem, seguidament, l'esmena número 10.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 69 en contra i 14 abstencions.

Votem, seguidament, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc, la número 27.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 69 en contra i 50 abstencions.

Votem la número 47.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

L'esmena número 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

Seguidament les números 20, 23, 43 i 44.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 69 vots en contra.

L'esmena número 54.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor i 116 vots en contra.

La transaccional ja ha estat votada... Per tant, passem a la votació del dictamen de la llei.

Hi ha també votacions separades.

Votarem primer els articles 1, 3.3, 6.2, 7.1, 9, 11.3, 15.1, 15.2, 17, 22.2, 22.1 apartat b, 22.1 apartat c i 4.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 69 vots a favor, 47 en contra i 17 abstencions.

Votem ara els articles números 6.1, 7.2, 7.4, 7.5, 21.1.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 70 vots a favor i 63 abstencions.

Votem, seguidament, els articles números 2, 5, 8, 10, 12, 13, 14, 16, 18, 19, 20, 21.2, 21.3, 21.4, 21.5, 22.1 apartat a, disposicions addicionals, disposició transitòria, disposicions finals.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 116 vots a favor i 17 abstencions.

Farem ara la votació de la resta d'articles de la llei, que inclou el títol i el preàmbul de la llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 116 vots a favor i 17 abstencions.

I amb això acabem el segon punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei

del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família (debat de totalitat) (tram. 200-00054/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyors diputats, il·lustres senyores diputades, l'any 1972 la Fundación Congreso Jurídico Catalán, que es va haver de registrar amb nom castellà, publicava íntegrament i en català un llibre que recollia tota la documentació que havia de fer perdurables els continguts del II Congrés Jurídic Català, que, sota un magnífic cartell de Joan Miró, es desenvolupava l'any 1971. El I Congrés Jurídic, que s'havia anomenat «el de la llibertat», s'havia fet l'any 1936. Aquest II Congrés Jurídic fou batejat com «el congrés de la gran esperança» per qui el va presidir, el que llavors fou honorable senyor Ignasi de Gispert i Jordà.

El congrés es feia aprofitant el desè aniversari de la Compilació del dret civil de Catalunya, de l'any 1960, que havia demostrat la persistència de la nostra norma pròpia fins i tot sota el franquisme. En el relat cronològic de les sessions d'aquell congrés es deixa constància, tot i que fou publicat en temps de censura, que a la sessió celebrada el 15 de novembre de 1971 no hi pogueren assistir dos congressistes a causa de la seva detenció governativa. I tres dies més tard es publicava a la premsa un anunci que deia: «Se anuncia a todos los señores congresistas que no podrá celebrarse la sesión de clausura del congreso señalada para mañana, viernes día 19.»

El llibre, de lectura obligada, inclou un imprescindible treball de Santiago Sobrequés i Vidal amb el títol «Història de la producció del dret català fins al Decret de Nova Planta». Que aquell treball, sense que ell ho sabés, dóna sentit a l'article cinquè del nostre Estatut actual quan diu: «L'autogovern de Catalunya es fonamenta també en els drets històrics del poble català, en les seves

institucions seculares i en la tradició jurídica catalana»; drets històrics dels quals deriva el reconeixement d'una posició singular de la Generalitat amb relació al dret civil, la llengua, la cultura i el sistema institucional.

El llibre segon del Codi civil, que avui els presento, entronca, doncs, amb un fil conductor de la nostra història que no s'ha arribat a trencar mai per molt que en determinats períodes alguns règims autoritaris l'hagin volgut aprimar i compleix el desig que els promotors d'aquell II Congrés Jurídic Català, que ara ens sembla tan llunyà, van deixar per escrit, quan deien literalment: «Els organitzadors es fan la il·lusió que tot el que es va dir i es va fer durant el congrés ha de pesar i pesarà sobre la consciència jurídica i social dels catalans i dels no catalans de cara a una millor comprensió de les nostres institucions jurídiques i a inserir-les ben àmpliament dins el marc cultural del país i en les necessitats reals dels destinataris de les normes jurídiques catalanes.»

En democràcia, tots els governs, tots els diputats i diputades d'aquesta cambra de representació democràtica del poble català, han treballat per actualitzar el nostre dret propi, per fer-ne un instrument útil, i des del 16 de desembre de l'any 2002, en què es va determinar l'estructura, el contingut i el procediment de tramitació de la codificació del nostre dret civil i es va establir per ampli acord d'aquest Parlament que s'elaboraria en forma de codi obert i comptaria amb sis llibres.

Aquest, el que presentem avui, és el tercer d'aquesta legislatura. Tots els anteriors són importants, sense cap mena de dubte –entitats jurídiques, successions, drets reals o el dret de les coses, que fou aprovat en la legislatura anterior, i el llibre primer, que fou aprovat en la data que els he mencionat–, però segurament tots vostès coincidiran amb mi que la regulació d'allò que fa referència a la persona física i a la família adquireix una transcendència superior.

La importància d'aquesta regulació que avui inicia la seva tramitació parlamentària i que intenta actualitzar, millorar i ampliar les lleis que els mencionaré i que, alhora, les deroga... Per tant, és una llei que deroga diferents normes anteriors i les modernitza i actualitza; concretament, deroga –o derogarà en el moment, en què sigui aprovada– la 9/98, de família; la 10/98, d'unions estables de parella; la 19/98, sobre situacions convivencials d'ajuda mútua, i, parcialment, la 37/91, de protecció dels menors desemparats i de l'adopció.

Per tant, una llei d'aquestes característiques no pot ser mai fruit d'un treball precipitat, ans el contrari. Cal agrair tot l'esforç realitzat per l'Observatori del Dret Privat durant més de cinc anys per poder considerar el projecte de llei que avui m'honora presentar-los. La Comissió de Codificació, el plenari de l'observatori i els diferents responsables tècnics i polítics de tot aquest llarg procés es mereixen el meu explícit reconeixement en aquest moment.

Em permetran una menció especial de qui fins aquest darrer cap de setmana ha estat director general de Dret i Entitats Jurídiques i avui és director de l'Escola Judicial, el senyor Pascual Ortuño, pel seu mestratge i per la seva capacitat innata de conciliar posicionaments di-

versos i, sovint, divergents. Amb ell, he escoltat tots els sectors socials que ens han volgut acompanyar en aquest llarg i apassionant procés d'intentar fer una llei que, tot i ser conscients que afecta allò més íntim de la nostra essència com a persones i de les nostres relacions lliurement i íntimament decidides, estigués basada sempre en la llibertat i el respecte.

Partint, doncs, de la maduresa de la societat catalana i de tots els éssers humans que la componen, sabent que havíem de recollir totes les realitats presents en el nostre entorn, sense renunciar a la nostra tradició de defensa de la llibertat personal, de la protecció dels vulnerables i de les nostres institucions jurídiques pròpies i específiques del dret civil català, hem mirat de definir noves institucions jurídiques, d'establir camins de diàleg serè quan apareix el conflicte i de fer que s'agafessin de la mà la simplificació, el realisme i la responsabilitat.

Els relato de forma molt resumida el contingut dels diferents títols en què es divideix el llibre, sabent que és impossible abastar-ne tots els aspectes destacables, perquè, a la meua manera d'entendre, tot el projecte de llei ho és.

En el títol primer, es regula la persona física i situa les disposicions sobre la personalitat civil i la capacitat, i s'estableix que, a efectes del dret català, la personalitat civil s'adquireix des del naixement. També conté normes sobre commorència, minoria d'edat i una regulació, que es pretén completa, sobre l'emancipació. Incorpora al Codi civil un capítol referit a l'autonomia de la persona en l'àmbit de la salut, perquè s'ha considerat el Codi civil la seu de la regulació primera de l'Estatut jurídic de la persona, el text que havia, per tant, d'incorporar els principis sobre drets d'informació concernent la salut i l'autonomia. També s'incorporen normes de tuïció, és a dir, d'empara respecte de les persones amb trastorns mentals greus. I, per últim, en aquest títol es contempla la lliure decisió de les persones en les qüestions que poden afectar la seva dignitat, integritat i benestar físic i mental i, en particular, pel que fa al propi cos i a la seva salut reproductiva i sexual.

En el títol segon d'aquest projecte de llei, per primera vegada la persona física rep un tractament autònom i independent que l'allunya, en part, de la seva consideració com una mena de succedani de les relacions familiars; i poso èmfasi en aquesta qüestió: per primera vegada, la persona rep un tracte autònom i independent i no és un producte succedani en funció de quina relació familiar ha decidit adoptar. Pel que fa a les persones que per raó de malaltia necessiten protecció, es flexibilitzen els instruments que en el passat portaven inevitablement a la seva incapacitació quan s'iniciava la pèrdua de facultats cognitives. Si bé es manté la incapacitació, es regulen noves figures com l'assistència, l'atorgament d'un poder previ, els supòsits d'autotuteles, la possibilitat d'atribuir al curador facultats d'administració, i també s'incorporen al nostre dret, que fins ara no existia com a tal figura jurídica, els patrimonis protegits, que comporta l'afectació de béns per tal de satisfer les necessitats vitals d'una persona amb una discapacitat física o psíquica de gravetat.

El títol tercer, específicament destinat a la família, parteix de l'heterogeneïtat del fet familiar que ens envolta

—per tant, incorpora al nostre Codi civil una cosa que els catalans hem sabut fer sempre, la realitat que ens envolta— i esmenta les diverses formes de família: les derivades del matrimoni, de la convivència estable en parella, les monoparentals i, per primera vegada i com a novetat i avançant-nos a totes les regulacions civils existents, les famílies reconstituïdes.

Com a matèries a destacar, pel que fa al matrimoni es manté el règim jurídic de separació de béns, específic del nostre dret civil; això sí, amb modificacions respecte a la regulació de la compensació al cònjuge per raó de treball de la llar. I, pel que fa a les qüestions de la crisi matrimonial —que, quan parlem d'aquest tema, tothom voldria que no n'hi hagués, però també la realitat ens envolta i ens fa necessari establir-ne la seva regulació—, per primera vegada es defineix el Pla de parentalitat, un instrument per ordenar les qüestions principals que afecten els fills; encoratja els progenitors —tant en el procés de mutu acord com si el procés és contenciós— a organitzar per ells mateixos i responsablement la cura dels seus fills en ocasió de la ruptura, tot anticipant els criteris de resolució de les principals qüestions que els afectin. L'opció prioritària que defineix aquesta llei és la distribució de les responsabilitats parentals de manera compartida.

Faig referència específica a un article, que és el 233.8, que diu explícitament —i és la base sobre la qual s'articula tota la regulació en matèria de trencament de les relacions familiars—: «La nullitat del matrimoni, el divorci o la separació judicial no alteren les responsabilitats que corresponen als progenitors envers els fills.» Aquesta afirmació, que sembla tan normal, tan lògica, tan de sentit comú, tan de caure pel seu propi pes, no havia estat mai incorporada en la llei i no s'havia legislat mai pensant que, efectivament, qui se separa són els cònjuges o els progenitors, mai els fills i mai la relació d'aquests amb els seus fills. Es considera que el millor interès pels fills s'aconsegueix mitjançant fórmules de coresponsabilitat entre els progenitors, i en defecte d'acord entre els pares, o llevat que la custòdia individual sigui més adient, el jutge optarà per la distribució de la custòdia en règim de responsabilitat parental compartida. Aquesta distribució no altera el contingut dels aliments envers els fills comuns, si bé cal ponderar el temps de permanència dels menors amb cadascun dels progenitors i les despeses que cadascun d'ells assumeixi, per pagar-les directament.

Es modifica, doncs, la regulació de l'atribució de l'ús de l'habitatge familiar, s'estableix el manteniment de les relacions personals dels menors amb els avis i germans, sigui quina sigui la relació amb els progenitors, i es potencia i es desenvolupa de manera molt important la mediació familiar com a sistema de resolució de conflictes.

La regulació de les parelles estables, que són, òbviament, família a partir del redactat d'aquest projecte de llei i abans no figuraven en el Codi de família, no distingeix, evidentment, parelles heterosexuales ni homosexuals, i només es recullen als efectes de l'extinció de la parella. És a dir, aquells que s'han unit lliurement, sense establir-ne vincle de matrimoni, no creiem que s'hagin de regular en excés, només a efectes de l'extinció de la parella. Les relacions durant la seva convivència es podran regular,

si així ho volen els convivents, en uns pactes que porten precisament aquest nom: «pactes dels convivents». Se simplifica la regulació amb la remissió de normes del matrimoni. I pel que fa a la filiació i a l'adopció...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...es regula la filiació amb absoluta equiparació entre totes les filiacions i s'estableix el dret de conèixer la condició d'adoptat. Així mateix, s'estableix la maternitat per a aquelles dones que són companyes de la dona que consent sotmetre's a les tècniques de reproducció assistida.

Si haguéssim de definir quins són els principis que presideixen aquesta regulació, de manera molt ràpida, serien: l'interès superior dels menors, també l'interès dels incapacitats, la voluntat de respectar el principi bàsic de la llibertat individual però, al mateix temps, donar solucions particularitzades a les problemàtiques dels subjectes, i, en el cas del trencament de les relacions de parella, és la primera regulació realment madura després de vint-i-vuit anys de vigència...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...del divorci en el nostre ordenament jurídic. Acabo.

Sense ignorar que hi ha presentades dues esmenes a la totalitat d'aquest projecte, no dubto que tots farem l'esforç necessari per trobar el consens que permeti el suport majoritari a una norma d'aquesta transcendència. Responsables i lliures: això és el que ens van demanar aquells organitzadors d'aquell II Congrés Jurídic que els deia al principi, dels que volien servir i ser útils a la societat catalana, que la volien lliure i la sabien canviant. Estarem a l'alçada del que ens van demanar en una etapa molt difícil per a la persistència del nostre dret.

Moltíssimes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Molt honorable president, honorable consellera, honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, pujo a aquesta tribuna, jo diria que preocupada, perquè hem presentat des de Convergència i Unió una esmena a la totalitat a un projecte de llei del nostre cos jurídic, del dret civil català. Fins ara —entre cometes— «amenaçàvem»; avui, l'hem presentat i l'hem fet realitat.

Però, abans d'explicar els arguments que ens han portat a presentar aquesta esmena, vull agrair a la consellera la referència al II Congrés Jurídic Català i a la persona

que en aquell moment el presidia, una persona que jo crec que sabia molt dret i que, a la vista de com s'ha plantejat aquest projecte del llibre segon del Codi civil, jo crec que en part em donaria la raó.

Són tres els arguments que ens han dut a presentar, molt a pesar nostre, aquesta esmena. Un primer, grans i profundes modificacions en l'àmbit dels drets de la persona i de les famílies, també de les entitats tutelars, que modifiquen, des del meu punt de vista, l'esperit d'allò que és el nostre dret civil. I dos, dels seus principis informadors, el de la llibertat civil i el de l'autonomia de la voluntat, que en llenguatge entenedor i planer vol dir que en dret de família la persona i la parella han de fer amb la seva vida i amb les seves relacions privades allò que creguin més oportú. Primer som tu i jo i després la llei només ha de regular els mínims en cas de discrepància. Aquestes profundes modificacions que es plantegen es fan en tres dels quatre títols del projecte, el quart hauria de ser tractat en pseudoobligacions i contractes, des del meu parer, ja que regula la convivència de persones soles o acompanyades d'altres amb les que no tenen cap vincle familiar.

El segon argument és la regulació de la heterogeneïtat del fet familiar sense distinció, amb l'espanyolització del nostre dret. I el tercer, l'alt grau d'intervencionisme del projecte, la ingerència en la vida privada, allò que en llenguatge vulgar diríem que el projecte entra en el menjador de casa teva, arribant inclús en algun moment al ridícul. En el seu conjunt això és el que es tradueix de la lectura del projecte: dirigir el govern de cada casa, de cada família, de la vida de cada persona; no, donar solucions només en cas de discrepància. Tornem a allò que hem criticat sovint en seu de col·legis professionals, en seu de fundacions, però ara és molt més greu, estem davant d'una llei civil que regula les relacions privades entre les persones.

I una qüestió prèvia, consellera, tècnicament i també per seguretat jurídica, davant aquest plantejament s'hauria d'haver impulsat un seguit de lleis especials amb les modificacions proposades i provada o no la seva idoneïtat, bondat i acceptació, introduir-les al Codi civil, mitjançant un text refós, tal com preveu la Llei primera a la qual vostè ha fet referència. La Llei primera estableix un codi obert i el codi obert vol dir això: si fas modificacions importants, fes-les amb lleis especials i, a partir d'aquí, quan estiguin provades, quan hagi passat un temps, llavors introdueix-les al codi. Un codi té vocació de permanència, d'estabilitat en el temps i no s'haurien de modificar tan a la lleugera i molt menys per introduir canvis importants socialment. I que, a més, alguns tenen una gran càrrega d'intervencionisme i d'ingerència en la vida privada de les persones i les famílies.

Alguna vegada, els senyors diputats i les senyores diputades han viscut un canvi en profunditat del Codi civil espanyol o del Codi civil francès? S'hi han modificat articles, però mai se'ls ha acudit modificar un llibre o un gran títol; n'han modificat articles i després els han introduït al Codi civil. Això és el que hauríem d'haver fet nosaltres. Crea inseguretat jurídica i no és convenient de cara als operadors jurídics i socials.

El projecte té quatre títols. Sobre el primer argument, grans i profundes modificacions que incideixen en la llibertat de les persones i de les famílies. I en el títol primer, i en el títol segon i en el títol tercer. En parlaré respecte del títol primer d'un article, concretament, el 212.2. Està creant una gran alarma entre les entitats de salut mental, regula el tractament ambulatori involuntari per a persones afectades amb problemes de salut mental. Aquest article és un exemple de profunda modificació i d'ingerència. Aquesta mesura, la que regula el projecte, pot representar una vulneració dels drets de la persona. És discriminatòria i totalment contrària a com s'ha de procedir en el tractament d'aquestes malalties. Aquesta modificació no es pot posar enmig de tres-cents articles. Aquesta modificació és tan important que mereixia un tractament especial.

El títol segon fa referència a les institucions de protecció de la persona. En general pot semblar que era igual que el Codi de família, però no és així. Dóna la sensació que alguns es vulguin amagar i altres simplement per collar encara més les fundacions tutelars, algunes de les modificacions. L'exposició de motius diu que «es presenten algunes cauteles amb relació a la tutela, la curatela, el defensor judicial i la guarda de fet». No, no és així, hi han canvis importants en el retiment de comptes. Aquestes institucions tutelars porten des de l'any 98 una modificació que ja es va fer en dos moments en lleis especials les modificacions de les institucions de tutela. Ara tornem a ser-hi, ara tornem a obligar-les a canviar, i, a més a més, amb un alt grau d'intervencionisme, d'instruments nous, que poden ser interessats, que poden valdre, o no, com l'assistència. Jo crec que és innecessari, però si realment és un instrument important, no es pot posar enmig de tres-cents articles.

El títol tercer: la família. Planteja modificacions molt importants i profundes que donen un gir important al que és del dret civil. Els principis de la llibertat civil i d'autonomia de la voluntat perden valor i en guanyen el control i la ingerència en la vida privada de la gent, allò amb què a partir d'ara el govern de torn entrarà sense permís a casa teva. Les lleis civils regulen les relacions privades de les persones, allò més íntim, i haurien de respondre a necessitats socials, allò que la societat demana, i haurien de ser clares, amb un llenguatge entenedor i planer i no amb conceptes extravagants o de difícil intel·ligència.

Per què canviem la «potestat dels pares» per la «potestat parental»? Per què canviem «pare» i «mare» per «progenitor»? Per què posem «responsabilitat parental compartida» i no diem clarament «custòdia compartida»? Perquè després al carrer seguirem parlant de «pare» i «mare», i seguirem parlant de la «potestat dels pares» i seguirem parlant de «custòdia compartida», però aquí ens inventem uns noms que crec que no van amb el dret civil.

Així es va fer l'any 98 amb el Codi de família i la Llei d'unions estables de parella, responia a una realitat. Les dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya ho confirmaven, els canvis es van produir llavors i les estadístiques d'ara no han variat gaire, malgrat que algunes de les justificacions del projecte vulguin anar per

aquí. En aquest títol són molts els canvis que plantegen i plantegem en aquest títol, com si diguéssim, una doble esmena a la totalitat. El projecte, el títol de família té novetats importants que no poden introduir-se sense conèixer la seva acceptació social.

Tornem-hi: responsabilitat parental compartida. Jo aposto clarament perquè els pares puguin posar-se d'acord i tinguin la custòdia compartida, hi aposto totalment, és el millor per als fills. Ara, és bo introduir la custòdia compartida en cas de desacord enmig de tres-cents articles i donant-li un nom que és absolutament diferent? No hauria estat millor impulsar una llei especial i copsar si la realitat va per aquí o no hi va? Està sobradament experimentat o tornarem a modificar el llibre segon en menys de dos anys? O la compensació catalana per raó del treball. Hi ha canvis importants, es limita a una quarta part, és discriminatori envers la dona. I per què és discriminatori? Per què encara avui, en cas de separació o divorci, la dona està pitjor situada que l'home, i aquí limitem i rebaixem la compensació catalana per raó del treball. O canvis respecte a l'ús de l'habitatge familiar. Elimina l'automatisme actual, es trenca el principi general on s'adjudicava a qui en tenia la custòdia. Això és molt important i és molt greu, això no es pot modificar en un codi de tres-cents articles. Pot passar desapercebut i és molt important i toca la vida de la gent i la vida de les parelles.

O un altre, un canvi amb el qual jo estic absolutament d'acord, però no perquè es posi en el codi. Tractant-se de menors desemparats, els pares perdran la potestat sobre els fills si en el termini de sis mesos i sense raó que ho justifiqui no hi manifesten interès o incompleixen el règim de relacions. És bàsic per agilitar el règim d'adopcions, és absolutament necessari, i ho entenc, i ho he viscut com a anterior responsable del Departament de Justícia, però no ho hauria posat en un codi de tres-cents articles.

O un altre argument, el segon argument de l'esmena a la totalitat. L'assimilació en dret català de la legislació espanyola sobre el dret a contraure matrimoni per part dels homosexuals, llei que modificava el Codi civil espanyol. Tenim competències exclusives, però espanyolitzem el nostre dret. Es pot ser modern, però no cal espanyolitzar el nostre dret.

El projecte també ens diu que aquest s'ha fet pensant sobretot en l'alt increment sofert per les llars de pare o mare sol amb fills i per la major presència de les famílies reconstituïdes i també pel nombre de parelles de fet que ha crescut, però no dóna percentatges. Jo he anat a l'Institut d'Estadística de Catalunya i he vist els percentatges: no varien respecte de l'any 96, no varien gaire. Del 88 per cent de les llars catalanes, el 88 per cent de les llars catalanes està formada per parelles amb fills i sense fills; d'aquestes, el 8,5 per cent són parelles de fet, i d'aquestes, el 30 per cent són aquelles reconstituïdes o les que no es poden casar. I respecte a les llars de mares o pares són el 12 per cent, tres dècimes més que l'any 96.

I tercer argument –i vaig de pressa perquè, si no, no acabaria– el projecte i especialment en el títol de família i les institucions tutelars respira intervencionisme.

Exemples: incorpora una referència expressa al deure de contribuir a la responsabilitats domèstiques. Vostès diran que és una tonteria, però una tonteria darrere de l'altra crea un problema gros. S'incorpora el deure dels progenitors de dir al fill adoptiu que ho és almenys als dotze anys. Qui millor que els pares per decidir quan el seu fill és prou madur per entendre la seva situació? És operatiu imposar aquestes obligacions quan se sap que no es podran exigir? Imposar-les perquè els països nòrdics les tenen? Ni Catalunya és Islàndia, ni el dret civil dels països nòrdics té les característiques del nostre, tan basat en la llibertat de les parts.

O intervencions en qüestions de fills en les famílies reconstituïdes. És a dir, aquelles que estan integrades per parelles que tenen al seu càrrec fills no comuns, que en algun cas arriben a situacions –jo diria– inexplicables. Acord possiblement amb les relacions amb els educadors, però possibilitant la custòdia compartida en cas de mort del pare o mare biològic... Això ho ha de dir el Codi civil, i això ho ha de dir el Codi civil enmig de tres-cents articles? O la falsa bigàmia és, en el fons, una intromissió en la vida de la parella. El millor seria no regular aquestes situacions, la majoria no vol papers, ja ens ho van dir l'any 98, i en aquest Parlament, per majoria quasi absoluta, vam aprovar aquella llei potser excessivament reglamentista, amb aportacions de tots els grups. Jo crec que no hauríem de regular les parelles de fet, no volen papers i si els volen, tenen la possibilitat de contraure matrimoni.

El contingut del pla de parentalitat..., s'arriba, jo diria, a massa concrecions. O alguns aspectes relacionats amb les tuteles i les obligacions de les fundacions tutelars. Una llei civil –i vaig acabant– i especialment un codi no pot escriure's sota la influència d'un moment concret, ni amb la idea que hem de ser moderns i agosarats, ha de ser clar, de fàcil comprensió, amb un vocabulari sense extravagàncies o amb conceptes de difícil interpretació.

Finalment, el títol quart, ja ho he dit molt breument abans, crec discutible que es trobi sota el paraigua de la família, és una realitat en alça, aquesta sí, aquesta sí que l'Institut d'Estadística de Catalunya ens diu que ha pujat cinc punts respecte del 96 o per tant hi hauríem d'estar amatents. És difícil, consellera, apropar diferències, vostè, de totes maneres ha estès la mà i jo l'agafo, perquè em sap molt greu haver presentat aquesta esmena a la totalitat en nom de Convergència i Unió, però les diferències són moltes. És una llàstima, perquè el projecte forma part del nostre dret i hem intentat sempre entre tots buscar complicitats, com es va fer l'any 1998 amb el Codi de família i la Llei d'unions estables de parella, primera i única a tot l'Estat. Però llavors es va fer diferent, hi va haver molt diàleg, amb l'oposició, amb els partits, amb la gent, amb les entitats, precedit de vuit lleis especials. El Codi de família no va ser aprovat d'una atacada, vuit lleis especials aprovades en els deu anys immediatament anteriors: estudis, enquestes, comissions i sobretot no avançar-nos a la realitat. El Codi civil no s'ha d'avançar a la realitat, ha de plasmar allò que la realitat està fent, allò que la realitat demana, no es poden fer proves amb el Codi civil.

No ens tanquem, però serà difícil l'entesa i, si ho tramiten per la via d'urgència –que espero que no sigui així–, encara més. Són quasi tres-cents articles i són molts canvis. Vostès podran dir que jo he anat al detall, a l'anècdota, s'equivocuen; vint grans modificacions canvien el model del Codi de família, i jo crec que vostès han de ser amatents a la realitat, a una realitat que no pot canviar a cop de lleis, ha de canviar a cop de realitats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo, per defensar la seva esmena a la totalitat.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, tribuna de invitados, algunos viejos conocidos, no hay que obviar la trascendencia del acto que hoy estamos celebrando; la presentación del Proyecto de ley del libro segundo, denominado código de la persona y la familia, es de una trascendencia enorme. Nunca ha sido fácil la regulación de la familia. Si alguna rama del derecho civil presenta aristas más complejas y variables, menos controladas, esta es precisamente la correspondiente a la persona y a la familia.

De hecho, ni siquiera ha habido acuerdo acerca de su ubicación dentro del ordenamiento jurídico, de ahí que haya tesis que consideraban el derecho de familia como un sector del derecho independiente, sin que pudiera encuadrarse dentro del derecho privado. Otros, ya por suerte jubilados, abordaban el punto de vista del derecho de familia desde el derecho público. En cualquier caso, la ubicación sistemática que hace el legislador catalán en el derecho civil nos parece adecuada.

Ahora bien, vista la trascendencia, y hoy lo ha dicho la *consellera*, que este código civil debe ser fruto de un trabajo lento, no precipitado, no acabamos de entender por qué se está tramitando por procedimiento de urgencia en esta cámara; quizá hay un error de contradicción en el planteamiento entre lo que ha hoy debatido la *consellera* y el procedimiento dentro de la cámara. Sería conveniente que, desde luego, una ley de tanta magnitud, de tanta entidad sea tramitada con la suficiente serenidad y por la vía del procedimiento ordinario.

En lo que hace referencia al derecho privado es necesaria una cierta estabilidad. En alguna ocasión he tenido motivo para citar al profesor De Castro cuando decía: «El peor de los códigos civiles es más constituyente que la mejor de las constituciones.» Lo vuelvo a repetir hoy por la trascendencia que tiene precisamente en la materia que vamos a regularizar. Para nosotros es necesario que el Código civil cuente con una necesaria estabilidad, y en los últimos tiempos el derecho privado catalán, fruto de los cambios sociales, y es bueno que sea así, adolece a nuestro juicio de una cierta legislación motorizada que sería conveniente por lo menos parar.

En todo caso, nosotros sí que apostamos porque se sedimenten y se dé la suficiente seguridad jurídica a las instituciones, y de ahí que confiemos en que el resultado que salga de la cámara, puesto que estamos completa-

mente seguros de que la enmienda a la totalidad que ha presentado nuestro grupo parlamentario no va a tener mejor fin..., en este sentido, desde luego, tengamos en cuenta que es imprescindible una estabilidad mayor para nuestro derecho, porque a veces da la impresión de que en los últimos tiempos el legislador catalán está empeñado en regular más y más y más en todo, y quizá en este caso, en algunos aspectos, y después tendremos ocasión de ceñirnos a él, se le ha ido la mano. De ahí que esa sea una de las razones por las que nosotros presentamos una enmienda a la totalidad.

Antes se ha hecho referencia, por la honorable diputada señora De Gispert, a la apelación al principio de libertad civil que proclama el propio Código civil catalán, el artículo 111.6. Pues nosotros creemos que también este debe ser el encuadramiento necesario, el encuadramiento imprescindible a la hora de regular, de alguna manera, más racionalmente el derecho de familia.

Ha apelado, como en cada ocasión que presenta un libro referente al derecho civil, la *consellera*, a los derechos históricos. Nosotros, en este sentido entendemos..., no le damos la interpretación que da el artículo 5 del Estatuto de autonomía de Cataluña, y esa fue una de las razones por las que nos opusimos a este cuerpo normativo, pero sí que entendemos que los derechos históricos tienen su encaje en la Constitución española, y en concreto en el artículo 149.1.8, de la Constitución, que establece que se ha de aplicar el derecho en lo que hace referencia a la conservación, modificación y desarrollo que la misma prevé en relación con los derechos civiles autonómicos.

Pues, bien, entendemos que la interpretación que se hace en este Código civil es hipertrofiada; se ha ido, a nuestro juicio, de una manera exagerada hacia delante, de manera que..., no solamente con nuevas instituciones, sino que se reforman absolutamente al margen de lo que ya existe en estos momentos en la regulación española, y que, a nuestro juicio excede el precepto del artículo 149.1.8.

Pondré algunos ejemplos que nos motivan el porqué de la presentación de la enmienda a la totalidad. Porque hay una repetición innecesaria o duplicada de instituciones. Qué sentido tiene regular la mayoría de edad en el Código civil catalán, cuando está ya prevista en la Constitución española, concretamente creo recordar que es en el artículo 112 de la Constitución, y así mismo ya se prevé en el Código civil común. No entendemos por qué se tiene que decir expresamente que la mayoría de edad se alcanza a los dieciocho años cuando ya es un término absolutamente asumido.

Pero incluso hay excesos legislativos en lo que hace referencia a la inscripción o la anotación preventiva en el Registro de la Propiedad, según se prevé en el artículo 233.22 del proyecto de ley, sobre el derecho de uso sobre la vivienda. La legislación hipotecaria es materia de competencia exclusiva estatal. Así lo hemos defendido aquí, en esta cámara, con ocasión reciente del proyecto de ley que está en estos momentos o siendo objeto de ponencia, de calificaciones de los registradores, y entendemos que la redacción actual del proyecto de ley que se presenta en estos momentos excede en mucho esta tramitación y este encuadre normativo.

Pero no solamente es por la hipertrofia a la que he hecho referencia una de las razones por la que presentamos la enmienda a la totalidad; esa ya para nosotros es sustancial en cuanto que somos especialmente celosos del marco competencial, sino también porque entendemos que hay algunas razones de política legislativa profundamente equivocadas en el cuerpo del proyecto de ley que aquí se plantea.

Una primera. Aquí se ha hecho referencia a la españolización del *dret civil català*, de una manera realmente, digamos, que original, por no decirlo de otra manera. Pero en todo caso a veces es necesario también que cuestionemos la *catalanització del dret civil*. Me referiré a una figura en concreto: la no necesidad del principio de prueba para iniciar el proceso de filiación. Nosotros, desde Ciutadans, entendemos que este, que sí que es cierto que es un principio básico del derecho tradicional catalán, no está acorde con el régimen de los tiempos. En este sentido, consideramos que sería más práctico que hubiera un principio de prueba para iniciar un proceso de filiación, sencillamente por una razón de seguridad y de mantenimiento de la paz social, que prevé el artículo 10 de la Constitución. Hemos de tener en cuenta que, a veces, demandas infundadas alteran injustificadamente la tranquilidad de las familias. Por eso consideramos un criterio sensato, aun cuando sea el propio del Código civil español... —no tengamos miedo; seguro que en el Código civil italiano, en el alemán hay figuras también objeto de ser apreciadas e incorporadas al derecho civil catalán—, pues esta es una figura del Código civil español, y no por *catalanització*, o por catalanidad, quiere decir que es mejor.

Igualmente, consideramos que es un grave error —y antes me refería a la intervención en su extremo máximo— el hecho de que se obligue a comunicar al niño adoptado su condición de tal. Entendemos que ese debe ser un atributo propio de la libertad de las familias. Pero no lo hacemos por defender ese concepto de padre y madre informando o no al niño adoptado, sino sencillamente porque beneficia al niño; es decir, nadie mejor que los adoptantes tiene el criterio para decirle al niño su condición de adoptado. De ahí que nos parezca especialmente desafortunada esa incidencia, esa intervención por parte del legislador en la libertad civil de los padres.

También somos especialmente críticos con la regulación de las uniones de hecho. Reivindicamos el derecho a no casarse, y de ahí que consideremos que el Código civil, en los términos en que se plantea, está planteando poco más o menos que la desaparición del derecho a no casarse.

La nueva regulación de las uniones de hecho aproxima todavía más la regulación de las mismas al matrimonio, lo cual puede ser correcto. Pactos de supervivencia, convenios relativos al cese de la convivencia, trámites procesales..., todo es cada vez más parecido entre matrimonio y uniones de hecho. Menos en una cosa, el consentimiento. En efecto, la ley que debatimos insiste en aplicar esta normativa cuasi matrimonial a los miembros de la pareja aun cuando estos no hayan prestado el más mínimo consentimiento. Se prevé, sí, la escritura notarial, pero no es requisito constitutivo, por lo que la

ley se aplica por el mero trascurso de la convivencia de dos años. Mientras que el matrimonio presupone el consentimiento, muy solemne por cierto, y precedido de un riguroso expediente, la unión de hecho solamente se asienta en la convivencia.

En realidad, consideramos que se ha empeorado con respecto a la regulación anterior, pues en la ley de 1998 al menos las personas del mismo sexo solo podían constituirse en pareja mediante una escritura pública constitutiva, y el legislador actual, al igualar unas y otras parejas, debió extender este requisito a las parejas heterosexuales, no al contrario.

Total, que, contra lo que parece garantizar el artículo 32 de la Constitución española, el derecho a no contraer matrimonio, en Cataluña esto se desactiva mediante una relación especialmente intervencionista a nuestro juicio. Se dirá que qué problema hay en darle efectos jurídicos a la convivencia. Ninguno, pero también sería bueno que mediara previamente el consentimiento. Y de ahí es que vemos con mejor sentido la regulación que se establece en la regulación gallega, en la que las uniones de hecho y matrimonio tienen parecido efecto, pero, sí, mediante consentimiento, aun cuando sea prestado ante la autoridad municipal. No ha de olvidarse, y esto es un aspecto trascendental, que el derecho de la familia empieza normalmente cuando se acaba la familia, y es cuando empieza a incidir en ella, de ahí que sería bueno que se regulase, pero que se regulase mediante un claro consentimiento.

Hay un aspecto, a nuestro juicio, especialmente, digamos, tratado con un cierto avance pero no con la valentía suficiente. Me estoy refiriendo a la regulación de la custodia compartida. Si bien es cierto que ya se da un avance en la redacción actual con respecto a la normativa anterior —y nos parece acertado, como ha dicho hoy aquí la *consellera* a la hora de referirse a la responsabilidad parental; este nombre nos gusta menos, y ya habrá ocasión de definir o no si realmente es el adecuado para abordar el tema de la patria potestad, clásica patria potestad—..., pero sí que es cierto que nos parece acertado que la nulidad del matrimonio, el divorcio o la separación judicial no alteren las responsabilidades que corresponden a los progenitores hacia los hijos. Y precisamente por la atención al hijo nosotros huiríamos del recoveco o del requiebro que hace la normativa vigente en lo que hace referencia a la responsabilidad parental compartida, y yendo más allá, y con claridad, se hablaría del régimen supletorio, en caso de desacuerdo entre los padres, de la custodia compartida. Eso lo defenderemos a lo largo del proceso, en los trabajos de ponencia y comisión.

Es por esta y otras razones por las que nuestro grupo parlamentario no va a dar apoyo a la tramitación del proyecto de ley, si bien ya anunciamos aquí que intervendremos pero muy activamente en la mejora de los aspectos sustanciales que entendemos que aquí están mal planteados y que son realmente muchos.

La complejidad y la trascendencia histórica de este proyecto de ley exigen la implicación de todos los actores en la misma, y de ahí que reclame, desde luego, el hecho de que todos los grupos parlamentarios nos sacrifiquemos, nos esforcemos en la mejora de este texto.

Sí que hay aspectos que realmente han de ser mejorados, algunos de técnica jurídica, a que también tendremos ocasión de hacer referencia, como es el hecho de lo que se hace mención a la heterogeneidad del hecho de la familia, y la importante y trascendente cita de «siempre que no sean contrarias a los principios constitucionales». En todo caso, esa trascendente cita, que sabemos la razón por la que se incorpora, yo creo que debería ser objeto de un mayor matiz, puesto que es evidente que la Constitución afecta a todas las relaciones familiares y si bien la cita es ociosa, a lo mejor precisa de una mayor concreción.

El ruego –el ruego– a los grupos parlamentarios más que a la *conselleria*, al Gobierno, puesto que ya está en sus manos el hacerlo posible. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Creo que debemos realmente modificar la tramitación de urgencia de este proyecto de ley...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...y adoptar –ya acabo, señor presidente– con la suficiente serenidad y sensatez, y abordarlo también de una forma sensata y con tiempo, una norma que ha de ser estable y durar al menos mucho tiempo en favor y en aras del principio de seguridad jurídica.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula, per al torn en contra, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, il·lustres diputades i diputats, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi... (*veus de fons*), tinc afonia, és evident –és evident– i la poden constatar..., però estic també molt emocionada de poder participar avui en el debat parlamentari d'aquesta llei.

I he d'anunciar que el nostre grup parlamentari votarà en contra de les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió i també pel Grup Mixt. I hi votarà en contra perquè entenem que aquesta llei és una llei necessària, és una llei oportuna i és una llei que dona resposta a moltes necessitats que avui tenen plantejades la ciutadania d'aquí a Catalunya.

Aquest és el tercer projecte de llei que presenta el Govern a l'aprovació del Parlament i que forma part de la labor de codificació que s'impulsa des del Departament de Justícia. Hem aprovat en aquests dos anys de legislatura el llibre tercer, fundacions i associacions; el llibre quart, successions, i ara tenim el llibre segon, dedicat a persona i família. Jo crec que ens hem de felicitar d'aquesta labor intensa del departament d'actualització, de modernització del nostre dret civil català.

El primer argument que fonamenta el nostre posicionament en contra de l'esmena i a favor de la tramitació de la llei és justament el de l'oportunitat i el de la necessitat de la reforma. Des de 1998, data de l'anterior Codi de família, es pot pensar que només han passat deu anys i que, per tant, no cal, és poc temps per afrontar aquesta reforma, que hi ha altres vies d'actualització del dret civil a través de les lleis especials. És cert, és cert això, però el nostre grup parlamentari considera que, tot i haver transcorregut pocs anys, els canvis en la societat han estat canvis molt profunds, veritables transformacions: uns canvis que incideixen en les relacions entre les persones i en les relacions en les famílies, i també en temes de filiació.

Catalunya es troba, al nostre entendre, en un moment de transició demogràfica importantíssima: una fecunditat molt baixa, un augment de la taxa de divorcis, la incorporació plena de la dona en el mercat de treball, etcètera. I cal donar una resposta integral, una resposta, al nostre entendre, des d'una visió global de totes aquestes necessitats i noves demandes de la societat.

D'aquí, doncs, que, si anem a les disposicions finals, veurem la quantitat de normes que s'han de derogar a partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei. Entre les novetats més destacades que ens fan a nosaltres valorar com a molt positiva aquesta llei tenim les referides a la llibertat de la persona, i entre aquestes cal assenyalar les decisions sobre el propi cos, i en aquest punt el que es fa és referència a allò que vam dir en l'Estatut d'autonomia. Per tal de preveure les necessitats vitals de les persones en el temps de la seva vellesa o en altres supòsits, què es fa? S'hi incorpora la figura dels poders preventius i l'assistència, que va dirigida a aquella persona que necessita que algú tingui cura dels seus béns; poders preventius que, fins i tot, allarguen la seva eficàcia postincapacitat, com ja ha, també, assenyalat la consellera.

El nou text el que pretén és entrar en temes que són importantíssims, com és el de la figura de la incapacitació i la constitució formal de la tutela, també pensant en necessitats vitals durant la vellesa o en altres supòsits. I així, doncs, es preveu la figura del patrimoni protegit: protegir els béns d'una persona o part d'aquests béns.

Si passem al capítol que fa referència a la família, l'heterogeneïtat del fet familiar es posa de manifest. Hem de parlar actualment de famílies –de famílies–, i tant la doctrina civilista com la jurisprudència han posat de manifest aquests canvis, aquesta diversitat de models. La mateixa Constitució de 1978, és a dir, fa trenta anys de la seva aprovació, deixa un concepte obert de família, no especifica un determinat model de família. Aquesta indefinició de la Constitució suposa un gran encert –un gran encert– perquè la institució familiar ha estat una de les que ha tingut una evolució més important.

És evident –és evident– que entre el Grup de Convergència i Unió i el nostre grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, hi ha una lectura, una interpretació diferent de les estadístiques, i també és evident que fem i tenim una percepció diferent de la realitat i de les necessitats de la nostra societat.

Nosaltres considerem que hi ha necessitats que tenen les famílies monoparentals, les parelles de fet, les famílies reconstituïdes fruit d'una separació o divorci, i, en aquest sentit, també cal tenir en compte les novetats legislatives. Parlem que..., home, diu: «Si introduïm els efectes de la Llei 15/2005, sobre matrimonis del mateix sexe, resulta que espanyolitzem el dret català.» No, el que fem és simplement introduir els efectes previstos en aquesta llei per als matrimonis del mateix sexe aquí, a la legislació civil catalana. Això no és espanyolitzar el dret, és simplement recollir el principi d'igualtat establert en aquesta llei i preveure el seus efectes aquí a Catalunya.

Família i situació familiar, al nostre entendre, no són conceptes lligats en exclusiva al matrimoni. I, en aquest sentit, m'agradaria recordar la Sentència 222/1999 del Tribunal Constitucional, que, per mi, és fonamental. En aquesta sentència el Tribunal ens diu que la Constitució no es refereix en termes exclusius i excloents a la família fonamentada en el matrimoni i estableix que correspon a la llibertat de configuració del legislador, eh?, el fet d'establir la protecció que es donarà a les diverses famílies. Justament, jo el que crec és que avui fem ús d'aquesta llibertat que té el legislador català per fer una llei que, en virtut de les competències que ens confereix l'Estatut d'autonomia, pugui visualitzar aquesta diversitat de models familiars i reconèixer els seus efectes jurídics aquí a Catalunya a través, justament, del llibre segon.

En el nou text ens trobem amb definicions molt innovadores i que, per tant, segurament seran objecte de debat. Sí, ja ho farem. Que són innovadores? Hi estem d'acord. Que tota novetat costa de acceptar? Sí, però ara tenim l'oportunitat de donar resposta a les noves necessitats i, per tant, hem d'introduir aquestes novetats.

Si parlem dels fills, aquests mereixen, al nostre entendre, una atenció especial en aquesta llei, i sobretot del que es tracta és de protegir el seu interès, i el seu interès i la seva protecció són un eix transversal, justament, en tot el capítol de família i filiació, una protecció específica amb independència de la seva filiació.

Els trencaments de parella, al nostre entendre, mereixen una expressió, una menció especial atenent al principi d'igualtat. I cal mantenir la responsabilitat parental dels progenitors. Estic mirant a la tribuna, estic pensant en els pares i mares que segueixen i les àvies que segueixen avui aquest debat i segur que ells i elles m'entenen. Cal pensar que tots dos progenitors són coresponsables –i a mi m'agrada parlar en aquests termes, perquè aquests són termes actuals, són termes que nosaltres entenem que s'han d'introduir en les lleis–; coresponsables de vetllar per les necessitats afectives, educatives, socials dels seus fills, tenint en compte que estem davant de situacions en què hi haurà excepcions, evidentment, però hem d'establir la regla general basada en aquest principi. Al nostre entendre, s'abandona el principi que el trencament de la convivència entre una parella significa que un dels progenitors queda apartat dels fills. No, no podem admetre aquesta separació, entenem que hi ha d'haver la igualtat de drets i deures dels progenitors i que ambdós comparteixin aquesta responsabilitat. Dos instruments al servei d'aquest principi: el de la mediació i el de Pla de parentalitat, que molt bé ha explicat la nostra consellera.

És evident que en el Pla de parentalitat tindrem l'oportunitat d'ordenar les qüestions principals que afecten els fills davant de la separació dels progenitors. S'eliminen aquí les dinàmiques de guanyadors i de perdedors. No hi ha..., hem d'acabar amb aquesta dinàmica entre pares i mares quan arriba el moment del trencament del seu matrimoni. Aquí hem d'afavorir, a través dels mitjans legals oportuns, la col·laboració, la concertació, tal com ja constatem que es fa en aquest projecte de llei que es presenta. És evident que en el projecte de llei s'introdueixen nous termes, nova terminologia, si partim de principis diferents, hem d'introduir una nova terminologia. D'aquí, doncs, que parléssim de «responsabilitat parental compartida»; sí, fóra una custòdia compartida; sí, és un terme nou, efectivament, és un terme que apareix en altres capítols de la mateixa llei front el que seria el terme de «custòdia compartida».

Hi ha un acord –hi ha un acord– entre els professionals que, de la mateixa manera que parlar de pàtria potestat avui és obsolet, també ho és parlar de custòdia compartida. Hem de, en aquest sentit, tenir en compte els nous principis i dotar-los de nous termes, que crec, jo, que estan més d'acord amb aquests.

Un aclariment també: aquí en alguna intervenció s'ha dit que, per exemple, tot el que fa referència a la investigació de la paternitat, doncs, també planteja alguna novetat, és un problema..., en fi, hem de mirar-ho bé. Bé. Jo el que he de dir és que això em sona que en el Codi de Napoleó ja es parlava de la investigació de la paternitat. Per tant, en aquest punt no som innovadors, ho admeto, eh?, senyor Domingo, efectivament, no som innovadors.

En matèria d'adopcions, que també m'agradaria fer-hi alguna referència, doncs, hi trobem canvis importants: la consideració de l'adopció com un element d'integració familiar, per mi, em sembla fonamental. Algunes qüestions referides a l'adopció han captat l'atenció dels mitjans de comunicació, com és l'obligació d'informar el fill arribat un moment determinat i a una edat determinada. Bé. En aquest punt, efectivament, el que fem és simplement recollir l'aspiració –l'aspiració– de molts fills adoptats i seguir les recomanacions de la psicologia i de la psiquiatria en aquest punt. Aquesta norma, efectivament, existeix en altres països, no només en els països nòrdics: Itàlia –Itàlia– també la contempla; i, en definitiva, és el dret del menor a conèixer els seus orígens i a ser escoltat.

La llei dona llibertat a la família per escollir el moment i la forma de fer-ho, efectivament –efectivament. Per una part, resulta que es critica el grau d'intervencionisme que tenim en l'àmbit familiar, i, per altra part, es critica que deixem temes oberts, eh?, i que no sigui possible la seva aplicació. No confonguin: el que deixem és un respecte a la família perquè elegeixi quan i com, però sí que reconeixem nosaltres el dret que té l'adoptat a saber i a conèixer els seus orígens i, sobretot, a ser escoltat.

Clar, en aquest punt resulta que ens trobem, quan se'ns fan aquestes crítiques, que se'ns diu: «No, no, vos-tès intervenen...» –«intervenen»; bé. Doncs, nosaltres l'admetem, aquest intervencionisme. Considerem que és necessari aquest intervencionisme i que del que es-

tem tractant, justament, és de persona i família, en la qual tenim en compte els elements civilistes, però també els fonaments de la psicologia. I entenem clarament que no és aplicable al Codi de família l'asèpsia civilista, que és pròpia del dret patrimonial.

El projecte de llei incorpora altres novetats importants, que no tinc temps, evidentment, de fer referència a elles, totes importants.

En definitiva, el nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi valora molt positivament aquest projecte de llei. Considera que algunes qüestions han de ser objecte de revisió en el tràmit de ponència, efectivament; una d'elles, el tema de la salut mental –hi estic d'acord. Avui s'inicia la tramitació parlamentària, tenim temps per a escoltar persones, per a escoltar associacions a través de les compareixences, i temps tindrem, també durant la ponència, per a debatre aquells aspectes, aquells articles que avui ens separen. Cal arribar, al nostre entendre, a una entesa. Voluntat de diàleg, voluntat de consens, han de presidir, al nostre entendre, els treballs de ponència, ja que estem davant d'una de les lleis més importants, pel volum de persones destinatàries de la llei, i també per la matèria. Aquesta voluntat de consens, de diàleg, la té el nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. No en dubtin, d'aquesta voluntat.

Finalment, el nostre agraïment a l'Observatori del Dret Privat, per la seva labor de revisió del llibre segon. Aquesta labor ens permet afirmar que aquesta llei...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...no ha estat fruit de la precipitació, no ha estat fruit d'una voluntat de, simplement, del legislador..., perdó, del Govern, d'anar de pressa, no, d'aprovar una llei ràpidament, no. Els treballs de l'observatori tenen el seu origen al gener del 2007; ha fet informes, reunions, valoracions de les alegacions i, finalment, ha elaborat un text. El nostre agraïment a la tasca realitzada per l'observatori, i el nostre agraïment també al senyor Pascual Ortuño...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...fins ara director general de Dret i Entitats Jurídiques. Gràcies a totes les persones que avui ens acompanyen a la tribuna, ja que ens consta que elles tenen moltes esperances posades en aquesta llei, i temps tindran també per poder fer el seguiment de la llei i ajudar-nos en el que seria la seva elaboració, responsabilitat d'aquest Parlament.

Gràcies, president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Per fixar posició sobre l'esmena a la totalitat, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera..., i aprofito també per fer una salutació a les persones que ens segueixen des de la tribuna, algunes de les quals, doncs, s'han entrevistat amb tots els grups parlamentaris per manifestar el seu interès en aquesta llei.

Bé, jo d'entrada voldria, amb tota rotunditat, doncs, ja deixar clar que el nostre grup, com no podia ser d'una altra manera, en tant que donem suport al Govern i donem suport a tots els treballs previs que s'han fet des de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, que fins ara havia estat presidida pel senyor Pascual Ortuño –al qual nosaltres també volem fer un reconeixement per la feina feta–, votarem que no a les dues esmenes a la totalitat.

I votarem que no a les dues esmenes a la totalitat perquè, evidentment, acceptar-les seria reconèixer que tota la feina que hem fet fins ara, que segurament no és suficient, ni és una feina encara completa i arrodonada, però al darrere hi ha una cabal d'esforços i d'energies i de reflexions i de consideracions important, doncs, seria reconèixer que aquesta feina ha sigut una feina inútil i una feina estèril. Per tant, ja m'entendran que això seria totalment absurd, no?, desmerèixer i desvirtuar tot el que s'ha fet fins ara.

Però és que, a més a més, votar a favor d'aquestes esmenes a la totalitat significaria inhibir-nos, significaria girar-nos d'esquena a unes realitats socials que demanen una regulació, que demanen, doncs, un tractament legislatiu. I el que no podem és deixar desamparada una societat prou madura i prou dinàmica per a acceptar i reclamar unes noves disposicions legals, una nova regulació legislativa d'aquestes realitats, doncs, que condicionen la seva vida d'una forma substancial.

Estem davant d'una tasca apassionant, en el sentit que segurament és una de les lleis més importants, des del meu punt de vista –i ja em permetran, doncs, altres diputats, que potser també deuen considerar molt importants les lleis que estan tramitant–, jo diria que és potser la més important que tramitem, aquesta que debatrem i aprovarem aquesta legislatura, perquè afecta a tots els catalans, a totes les catalanes, i a més a més, afecta aspectes substancials de la seua vida. Per tant, la feina és apassionant i la responsabilitat és molta. I els canvis que està experimentant Catalunya, la societat catalana, són vertiginosos; tots els coneixem. Per tant, si ho mirem amb perspectiva històrica, doncs, deu anys, o dotze o quinze, poden semblar poca cosa, però si mesurem l'abast dels canvis reals, realment, estem parlant d'una evolució vertiginosa.

Tots sabem, per exemple, la importància que han adquirit les famílies monoparentals, les famílies homoparentals, les famílies reconstituïdes, o la importància també que han adquirit, doncs, els canvis demogràfics, que ja s'han esmentat aquí. És a dir, hi ha moltes persones grans que

viuen soles i que, per tant, tenen unes responsabilitats respecte a la seva pròpia vida, en quantitat i en qualitat, que no havien tingut fins ara. I som també tots conscients, per exemple, de la importància que han adquirit les adopcions. És a dir, els models de família i de convivència que havíem conegut fins fa molt pocs anys, avui no diria que han passat a ser residuals, però, en tot cas, ja no són majoritaris, ja no són hegemònics, i són un model més dels existents. I, per tant, hem de donar resposta, jo no diria amb pressa ni amb urgència, però sí amb molt sentit de la responsabilitat, a aquests canvis.

Tenim una nova societat, en la qual ha emergit amb molta força la individualitat, l'individu, la persona, que per damunt dels seus rols familiars, per damunt del seu rol d'espòs o d'esposa, o de fill, o de pare, doncs, ha d'afrontar unes decisions i unes responsabilitats. Anys enrere, aquests rols moltes vegades diluïen aquesta individualitat; la persona era sobretot pare o mare, o fill, o espòs. Avui, a més a més de tot això, és individu que ha d'afrontar el seu destí i les seves responsabilitats. Per tant, aquesta individualitat l'hem de regular també, li hem de donar, doncs, tota la protecció legal, perquè es pugui expressar amb totes les conseqüències.

I, respecte a les pors o als temors que s'han manifestat sobre el contingut d'aquesta llei per part dels grups, doncs, de l'oposició, jo vull destacar que hi ha uns antecedents molt positius. I em refereixo, per exemple, al debat i la votació del Codi de successions, que va començar en unes circumstàncies, jo diria, similars a aquestes i que, en canvi, després es va acabar d'una forma satisfactòria i exitosa i amb un gran consens. I la consellera va demostrar flexibilitat, i molta, i capacitat de diàleg, i capacitat per reconduir i per polir aquelles qüestions que eren conflictives, i els grups de l'oposició també ho van fer, i els grups que donem suport al Govern també. Per tant, si ho vam poder fer i ho vam fer exitosament amb el Codi de successions, per què no ho podem fer amb aquest codi?

I darrere de la llei hi batega aquest liberalisme català, respectuós i tolerant, que no cau ni en les nostàlgies tro-nades, qualificant els temps passats sempre de millors, ni en esnobismes ideològics que puguin basar-se en el fet que tot el nou forçosament és perfecte, sinó que el que fa és assumir les seves responsabilitats, i en lloc de jutjar, de valorar, el que fa és regular i afrontar tot això.

Jo voldria també entrar a rebatre algunes de les afirmacions que hem sentit per part del Grup de Convergència i Unió; per exemple, amb el tractament ambulatori involuntari. Bé, estem disposats a revisar aquest article i a millorar-lo. Ara bé, quan vostè parlava d'espanyolització, vostè en cap moment ha demostrat que aquí hi havia una espanyolització del Codi civil. I ha esmentat un exemple que l'únic que demostra és que, si al Codi civil espanyol, o en el francès o en l'italià o allà on fos, hi hagués normes positives o avenços legislatius que podem incorporar per millorar el nostre, doncs, això ho hem de fer. Seria espanyolització acceptar-ho per espanyol; no és espanyolització acceptar tot allò que pot millorar, que pot equiparar en drets, doncs, els nostres ciutadans.

Com tampoc, tampoc compartim, doncs, de cap manera quan deia, quan criticava que es parli de progenitors.

Home, doncs, es parla de progenitors perquè en aquest moment hi ha matrimonis homoparentals ja reconeguts, i, per tant, l'únic que fem és contemplar la diversitat de famílies.

I de cap manera, doncs, volem que quedi dubte sobre el fet que aquest projecte de llei no es tramitarà per via d'urgència. I això ho tenim tots assumit, començant per la consellera i els grups parlamentaris, perquè requereix reflexió, perquè requereix diàleg, perquè requereix consens, perquè requereix capacitat de concertació, i, per tant, també necessitem temps. Ara bé, donarem als grups de l'oposició el temps que necessitin, però de cap manera acceptarem tàctiques dilatòries o obstruccionistes. Perquè, ho repeteixo, no ens inhibirem, assumirem les nostres responsabilitats. La societat ens ho demana i aquests canvis vertiginosos ens ho exigeixen.

I, encara que no em quedi gaire temps, sí que voldria insistir en alguns dels canvis importants que preveu l'articulat, com per exemple el reconeixement de les convivències estables de parella, en parella. Perquè sí que és veritat que aquestes persones no volen la institucionalització de la seua relació, però sí que volen gaudir de totes les conseqüències positives de la seva relació, i hi tenen tot el dret –i hi tenen tot el dret. I no contemplar-ho així és entrar en valoracions ideològiques, eh?, que entenem que no corresponen. I som conscients que darrere d'aquesta llei hi ha moltes pressions; hi ha una càrrega emocional molt gran, en el sentit que poden regular conflictes, conflictes que tenen una capacitat molt gran per a mobilitzar aquests sentiments. Però això no ens ha d'espantar, no ens ha d'atemorir; al revés, ens ha d'animar a fer una bona tasca.

I és molt important també que parli de les famílies reconstituïdes, perquè cada cop n'hi ha més i cada cop n'hi haurà més. I n'hem de regular perfectament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Estradé i Palau

...els drets i deures. O que, en el cas dels trencaments de parella, com hem dit abans, eh?, s'abandoni ja el principi aquest paternalista i que anava molt lligat amb els codis franquistes, doncs, que donava sempre el domicili, per sistema, a un cònjuge. A partir d'aquí...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Estradé i Palau

...s'han de fer uns altres plantejaments.

M'avisen que el temps ja se m'ha esgotat... M'agradaria, doncs, parlar de moltes altres qüestions, ja tindrem oportunitat de parlar-ne en ponència, però, en tot cas, jo estic convençut que, com va passar amb el Codi de successions, acabarem consensuant aquesta llei i fent un bon servei a la societat catalana.

Senyores i senyors diputats, honorable consellera, president, moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Honorable consellera, diputats i diputades, prenem la paraula en aquest debat de totalitat del Projecte del llibre segon de Codi civil de Catalunya tot i manifestant, en primer lloc, que el nostre grup parlamentari sempre ha apostat pel dret civil català i pel Codi civil de Catalunya. Aquest és un motiu fonamental pel qual vam considerar no presentar esmena a la totalitat, perquè considerem que des de la recuperació de les institucions d'autogovern al Parlament de Catalunya ha impulsat una profunda renovació del nostre Codi civil. El punt de partença el constituïa la primigènia Llei 13/1984, de 20 de març, sobre la Compilació del dret civil de Catalunya, l'antic dret compilat, constituït per la compilació catalana de 1960, adaptant-lo als principis emanats de la Constitució i l'Estatut d'autonomia, fins a les recents aprovacions dels llibres primer, cinquè i quart del Codi civil.

En tot aquest procés històric, iniciat ara fa al voltant de vint-i-cinc anys, el nostre grup parlamentari ha donat suport a les diferents lleis civils, amb la sola excepció de la Llei 10/1998, de 15 de juliol, d'unions estables de parella, i la Llei 3/2005, de 8 d'abril, de modificació de la Llei 9/1998, del Codi de família. En definitiva, hem col·laborat activament i hem donat suport parlamentari a quasi totes les lleis civils; lleis civils que han anat configurant un dret civil propi, modern, adaptat a les noves realitats socials i avançat en moltes de les regulacions sobre les institucions civils del nostre país.

I és precisament en aquest context en què el nostre grup parlamentari ha manifestat el seu posicionament a favor de l'existència d'un codi civil de Catalunya que es configuri com la principal disposició del dret civil català, alhora que hem donat suport decididament..., això sí, sens perjudici de les discrepàncies, que han estat, fins a aquest projecte, més per raons jurídicotècniques que no pas per raons polítiques. També hem donat suport als canvis de tècnica legislativa produïts durant aquests darrers vint-i-cinc anys en matèria de dret civil, en què hem assistit a un procés que ha anat des de la revisió del dret compilat, passant per la tècnica de les lleis especials, fins a arribar en data d'avui a la tècnica de codi obert, de clara inspiració holandesa; inspiració holandesa que estem utilitzant en l'actualitat i en la qual s'insereix el projecte de llei que debatem, projecte que s'inclou en el marc de l'aprovació d'un codi civil de Catalunya.

Ara bé, dit això, creiem del tot necessari evidenciar aquells aspectes que obliguen a un posicionament concret, i val a dir que el projecte que avui debatem no ens satisfà. És un projecte excessivament complex, dens, prolix, amb una redacció sovint extensiva de molts dels seus preceptes, més pròpia d'un protocol d'intencions que no pas del contingut d'una norma jurídica substantiva. Hauria estat suficient, en molts supòsits, transcriure literalment alguns preceptes del Codi civil espanyol, sense que això signifiqui espanyolitzar res; codi civil que és exemplar, breu, concís i que ha sobreviscut més de cent anys i ha ultrapassat la frontera de règims polí-

tics de diferent naturalesa, i tot això amb un èxit rellevant i plenament vigent en dates d'avui en dia. Sense anar més lluny, regulacions com la personalitat civil, la commorència o la capacitat no necessitaven res més que una translació del redactat del Codi civil d'Espanya al Codi civil de Catalunya.

Aquesta obsessió per disposar de lleis pròpies en detriment de lleis estatals ens fa perdre de vista tot sovint l'autèntic objectiu que ha de guiar el legislatiu, que no és res més o no ha de ser res més que regular realitats socials per donar resposta a una determinada demanda col·lectiva. I en aquest context considerem aspectes negatius i que fins i tot poden considerar-se socialment conflictius, i algun d'ells de caràcter fonamentalment conceptual i de principis.

A tall d'exemple –i ja s'ha dit en darreres intervencions, especialment quan s'ha fet defensa de les esmenes a la totalitat–, el mateix concepte de família, utilitzat a l'article 231.1. Nosaltres entenem que cal cercar un projecte ampli de família, però també realista, que sigui global; partim d'un concepte concret, establert per la Llei de suport a les famílies, i caldrà veure si aquest concepte es pot aplicar al Codi civil o cal cercar un altre concepte en què tots els grups parlamentaris ens sentim identificats. Està clar que l'actual no ens satisfà en el seu redactat

També, i a tall d'exemple, la previsió de l'article 217.7, que sembla donar carta de naturalesa a l'avortament, encetant un debat social que considerem del tot innecessari i que pot arribar a topar amb la legislació actual, precepte al qual anunciem també una frontal oposició.

Rebuig també ens mereix tot el redactat de la secció primera del capítol II, referent als tractament mèdics, bàsicament pel fet que creiem que un codi civil no és en cap cas la norma jurídica adient per a regular aspectes que entren de ple en l'àmbit del dret administratiu sanitari.

També –i s'ha fet palès en les darreres intervencions– pel caràcter netament intervencionista del projecte de llei. Un cop més, el poder públic s'atribueix una sèrie de competències que vulnereu dos principis essencials en un estat democràtic de dret, com són el principi de elecció i el principi de respecte a l'esfera més íntima de les persones en l'àmbit familiar. I en aquest sentit hi ha diferents preceptes del projecte que evidencien que ultrapassa les funcions del poder públic amb relació als ciutadans en l'àmbit de la persona i de la família.

També a tall d'exemple, i per no excedir-nos, la regulació de la institució del matrimoni, la regulació també on entenem que la llei no pot obligar els cònjuges a compartir res, perquè cada matrimoni és un món i cada família s'organitza la vida com realment vol i com realment pot. No deixa de ser, en definitiva, una mena de societat civil.

També –i s'ha citat abans– l'obligació d'informar el fill adoptat sobre l'adopció, article que considerem del tot desafortunat; exigir als pares adoptants que n'informin els seus fills majors de dotze anys, si són prou madurs –concepte jurídic indeterminat que sempre s'ha d'evitar, al màxim, als redactats de les lleis, i màxim quan són lleis substantives. Aquesta norma, si més no, entenem que vulnera la lliure autonomia dels pares d'informar

o no el seu fill de la seva condició de fill adoptat i de buscar el moment més adient per a fer-ho.

També el concepte de regulació i convivència estable de parella. Nosaltres considerem manifest que dues persones que conviuen en una comunitat de vida anàloga a la matrimonial i amb un compromís de suport mutu es consideren parella estable a efectes de llei, si la convivència dura més de dos anys ininterromputs o, iniciada aquesta, tenen un fill en comú. Entenem que un redactat d'aquesta naturalesa vulnera la llibertat d'elecció de les persones per a formalitzar o no la seva convivència.

Extremes, aquests, en què en fase de ponència presentarem les oportunes esmenes, que confiem que siguin valorades, i, pel to de la intervenció de la molt honorable consellera i dels grups que donen suport al Govern, sembla que serà així, nosaltres així ho volem entendre, i aquest ha estat el motiu fonamental pel qual no varem formular esmena de totalitat, i també per coherència politicoparlamentària amb el que ha estat el nostre posicionament pel que fa a l'aprovació dels diferents llibres de Codi civil per part del nostre grup parlamentari.

Ara bé, també –i amb això acabo, president–, i pel que fa al posicionament del meu grup parlamentari amb relació a les esmenes de totalitat, val a dir que els hi donarem suport, tot i que no la varem formular. I hi donarem suport perquè coincidim amb la majoria de les argumentacions que s'han fet palès en aquesta sessió. Lògicament, nosaltres no coneixem quines serien, aquestes argumentacions; però, vistes i escoltades les argumentacions, amb les quals coincidim de manera majoritària, nosaltres hi donarem suport, tot i repetir que no varem formular esmena de totalitat.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

Ara bé –acabo, president–, el nostre vot de confiança no ha estat al projecte de llei que s'ha presentat. El nostre vot de confiança que va fer que no presentéssim esmena de totalitat ho és al Codi civil de Catalunya.

Gràcies, president.

El president

L'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors i senyores diputats, representants d'entitats que ens acompanyen, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa no donarem suport a l'esmena a la totalitat que se'ns ha presentat i sí que creiem en la conveniència i necessitat de tirar endavant el Projecte del llibre segon, relatiu a persona i família, no només per completar una tasca de compilació, sinó sobretot per fer efectius uns mandats que estan en el nostre Estatut d'autonomia. Aquí s'hi ha fet poca referència; jo

crec que és important saber que hem de complimentar un mandat que incorpora les modificacions i les noves realitats que en la vida social i en els valors culturals i ètics s'han introduït en la nostra societat. Quan el nostre Estatut parla del lliure desenvolupament de la personalitat i la capacitat, o el dret a l'atenció integral dels menors, o que les persones grans tenen dret a viure amb dignitat, o que les persones, les dones tenen també dret al lliure desenvolupament de llur personalitat, a viure amb dignitat i seguretat, o a participar plenament amb igualtat d'oportunitats els homes i les dones, o que tothom té dret a rebre el tractament adequat i cures palliatives integrals, o el dret a expressar la voluntat d'una manera anticipada, etcètera, hi han molts mandats que resulten del nostre Estatut i que han de ser desenvolupats.

Des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa abordem aquest procés legislatiu amb voluntat, és clar que sí, d'obtenir una bona llei, que respongui a les demandes socials, que reguli realitats existents amb serenitat però amb uns objectius clars: fer efectius el dret i els principis estatutaris que acabo d'explicar; fer possibles els canvis necessaris per superar situacions existents encara avui de desigualtat i de discriminació i d'insuficient protecció de persones en situació més desafavorida; superar les velles concepcions patrimonialistes i patriarcals de submissió i dependència que han marcat històricament les relacions personals i familiars i que encara en queden rastres; prioritzar l'interès dels infants; minimitzar en tot el possible els efectes traumàtics i negatius de les crisis familiars.

És cert que la nostra societat ha evolucionat molt en aquests aspectes. Cal reconèixer les aportacions dels moviments feministes, d'alliberament sexual, de la gent del món de la cultura, etcètera, per superar aquestes situacions, i també, per què no dir-ho?, l'esforç de les associacions de pares i mares de fills amb problemes de discapacitació, les mateixes associacions de malalts, els moviments que hi han hagut també des d'un punt de vista laic pels drets humans, pels drets de les persones i per estendre els drets sanitaris i el dret a la mort digna. Tot això és molt important. Però avui és bo recordar que no està encara gaire lluny el temps –molts l'hem viscut i l'hem estudiat– on les dones necessitaven la vènia marital per atorgar determinats contractes, on no podien accedir a determinades professions, on no es podia disposar del propi cos, on es podien veure privades de la pàtria potestat, on l'home, el pare, era l'única autoritat que s'havia d'oïr a la família i havia de ser creguda sempre.

Senyores i senyors de Convergència i Unió, del PP, llavors no entrava la llei a establir això o això era dret natural? (*Remor de veus.*) No, es va modificar, però també hi entrava; sempre hi ha entrat la llei, a regular les relacions de les persones. El que passa és que a vegades ho ha fet en un sentit contrari als interessos d'una bona part de la població i avui es tracta que hi entri per ser més justa i per tenir un sistema més equilibrat.

No fa gaire temps que les persones amb disminució encara eren considerades subnormals o mongòlics, o que els fills no tinguts en matrimoni eren il·legítims i naturals. Sí que s'ha superat això, però llavors no ens vinguin amb l'argument de la sacrosanta llibertat que no

entrem al menjador, ni entrem a l'habitació. I tant, que hi ha entrat sempre, històricament, el dret!, per afavorir determinades concepcions patrimonialistes i familiars. I ara ho hem de canviar. I la llei és un instrument, no l'únic: és la cultura, és la convivència; però no vulguem fer passar bou per bèstia grossa.

Aquestes normes, les normes relatives a la persona i a la seva realització personal i de família han de ser acceptables per a una gran majoria social; no s'han d'imposar valors, hem de tenir un mínim comú denominador, s'ha de respectar la llibertat religiosa. Ningú està obligat a adoptar determinades formes familiars o determinades relacions, però sí que hem d'estar en una societat en què primin els valors laics, en què hi hagi un comú denominador per a tothom, en què no s'imposin unes concepcions sobre les altres.

I, en l'àmbit del dret de les persones i la capacitat d'obrar, també constatem una doble tendència, que aquí ha sortit: per una part, és cert, que de cop incrementa l'autonomia personal, la llibertat civil, la lliure disposició per part de les persones. És cert. Però, per l'altra, no és cert que això vagi en favor de l'individualisme o la insolidaritat. Perquè les mateixes persones, les mateixes famílies, la mateixa societat demana una major implicació de l'entorn social, comunitari i familiar i de les administracions públiques assistencials i tutelars per fer possible que aquestes llibertats, que abans només tenien alguns, siguin efectives per a tothom, sigui quina sigui la seva condició sexual, la seva condició econòmica, la seva condició social o visqui on visqui en el territori. Perquè abans determinades llibertats i determinats drets només eren per a uns determinats sectors socials. Per això, cal tenir en compte aquests drets i aplicar-los i implicar la societat civil i implicar les autoritats perquè les relacions entre els membres del nucli familiar incorporin aquests valors.

La llei que avui comencem a tramitar ha de trobar un equilibri just entre el que ha de ser, els valors ètics, socials, polítics, consagrats legalment i incorporats com a principis de dret i que la societat assumeix com a ideals a implantar i als quals hem d'arribar, però no pot oblidar la realitat que encara és: totes aquelles situacions injustes, discriminatòries o desequilibrades que trobem a la convivència social i familiar. Una llei com la que avui ens ocupa ha de ser avançada, ha d'atendre un supòsit de partida, que és la nova configuració que es vol donar a les relacions familiars amb plena equiparació entre les diverses formes de relació de parella i familiar; ha de tenir en compte la plena responsabilitat respecte als fills, a la seva alimentació, habitació, educació i la relació afectiva, tant en situacions de convivència com de ruptura, i amb plena equiparació amb les diferents modalitats de relació familiar.

És cert que aquests nous valors, aquestes noves relacions, són avui assumits molt àmpliament per la societat i són més practicats. Però la llei no pot ignorar, sinó que ha de prevenir i ha de preveure i ajudar a corregir aquelles situacions en què aquest model ideal de relacions no es dona, aquelles situacions de desigualtat objectiva dins de la parella, de subordinació, dependència econòmica, afectiva i psicològica que encara hi són. S'han de tenir en compte les diferències reals del temps de la dedicació familiar i

a la cura dels fills que encara es dona, o les situacions de discriminació salarial, de formació i d'estabilitat laboral. I aquestes situacions, indesitjables i injustes, hem de reconèixer que avui encara afecten, de forma majoritària, si no exclusiva..., però, encara afecten la dona. I hem de tenir molt en compte que hem de tenir una legislació vigent que ens parla que hem de prevenir això.

Com diu l'exposició de motius de la Llei per a la plena igualtat d'home i dona, a nivell de l'Estat, aquella igualtat plena, efectiva entre homes i dones, aquella perfecta igualtat que no admeti poder ni privilegi ni per a uns ni incapacitat per als altres, com va dir Stuart Mill fa més de cent quaranta anys, avui encara és una tasca pendent, que necessita de nous instruments jurídics. Nosaltres treballarem perquè això sigui possible.

Els fills, és cert, són els que han de patir al mínim les conseqüències de les desavinences entre els seus progenitors. S'ha dit, i és cert, que els fills no es divorcien, i, per tant, s'ha de procurar que les seves relacions amb els progenitors, amb l'entorn social i familiar, amb els avis, amb els parents, la seva educació, l'alimentació i l'habitació es vegin alterats el mínim possible i que no visquin situacions de tensió ni de manca de privació afectiva o material. Però també s'han de posar límits a la possibilitat que els infants puguin ser tractats com un element patrimonial més, repartits i que voltin com una maleta de casa en casa o que es vegin instrumentalitzats per arreglar o limitar efectes econòmics o patrimonials dels seus progenitors.

Senyores i senyors diputats, sabem que avui, i n'hem de ser conscients, la situació econòmica de la majoria de les famílies és molt difícil, que l'atur, la precarietat laboral, els baixos ingressos afecten les famílies, i més en situació de crisi familiar o de ruptura, tant l'home com la dona. Aquestes circumstàncies s'han de tenir en compte i s'hauran d'adoptar totes les mesures d'assistència, d'ajuda, fiscals, de dret de l'habitatge, etcètera, que calguin per superar-les. Però aquests problemes punyents, que a tots ens preocupen, no es poden intentar resoldre a base d'eludir o difuminar responsabilitats respecte als fills o filles o respecte a aquell membre de la parella que es trobi en situació més feble. Des del nostre grup volem parlar de responsabilitats compartides de pares i mares, de dedicació, de cura i d'afectes compartits amb relació als fills i filles més que no pas de potestats, de custòdies, de guàrdies, que són més propis d'altres règims.

Per tant, i, per últim... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Perdó, senyor president, em pensava que teníem quinze minuts, veig que només són deu...

El president

No, no..., només en té deu, senyor diputat.

El Sr. Milà i Solsona

Perdó?

El president

Només en té deu.

El Sr. Milà i Solsona

Perdoni..., acabo, doncs. Que..., en el tema de les relacions, en els temes de mesures de separació nosaltres volem fer una última reflexió per aportar en el tràmit de la llei i en la seva modificació. És cert, nosaltres creiem que és un text massa complex. Nosaltres creiem que s'han d'establir uns principis, uns criteris, unes normes bàsiques i en tot allò que no pot ser disponible perquè afecta drets fonamentals i responsabilitats ineludibles. Però, a partir d'aquí, s'ha de confiar en els instruments jurídics i institucionals que han d'ajudar a resoldre els problemes plantejats amb implicació de les parts, dels pares i mares, dels fills i dels familiars, buscant sempre l'acord, a través de la mediació i del consell expert de juristes, psicòlegs i d'altres professionals, i s'ha de sotmetre tot plegat a un control judicial final, que estigui ben preparat, que compti amb recursos suficients, que estigui ben informat i ben assessorat per pèrits i professionals independents que l'ajudin a prendre la decisió.

En definitiva, la llei no pot arreglar-ho tot, la llei ha de garantir un marc just per a tothom. A partir d'aquí, hem de poder treballar, però sempre sense oblidar els objectius generals que ens marca el nostre Estatut i fent efectius els drets i els principis orientadors que tots hem aprovat, o la majoria hem aprovat, del poble català, que ara hem de traslladar al llibre de família.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera.

El president

Doncs, cridarem a votació.

(La Sra. De Gispert i Català demana per parlar.) Senyora de Gispert...

La Sra. De Gispert i Català

President, per una mica..., poder respondre a algunes al·lusions...

El president

Per al·lusions, té un minut.

La Sra. De Gispert i Català

...dels grups que no donen suport a l'esmena. En alguns aspectes contestaré a tots en bloc.

Senyora Pardell, vostè diu que aquest llibre segon és una llei necessària i oportuna i que per aquesta raó no donen suport a les esmenes, perquè actualitza i modernitza el nostre dret, i que des de 1998 hi han hagut molts canvis. Jo li puc assegurar que no hi han hagut canvis, i no sóc jo, sinó..., mirin les dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya: els canvis van ser l'any 1998 i abans. I per aquells canvis produïts es va fer un codi de família modern, aprovat per unanimitat, per tots els grups d'aquesta cambra, i una llei, la d'unions estables de parella, única a tot l'Estat espanyol i després copiada per moltes comunitats.

Quan es copia s'està espanyolitzant, quan es fa remissió, també. I, per tant, ja en parlarem en el tràmit d'es-

menes, però aquí s'ha copiat: una cosa és introduir novetats i una altra és introduir el risc. En un codi no es pot introduir el risc, s'ha d'introduir en lleis especials, s'ha de discutir en lleis especials..., donar més temps. Vostès després han dit tots que «ho farem amb calma i amb tranquil·litat, perquè és un projecte important i volem el consens». Però es podia haver fet millor, com es va fer l'any 98, amb deu lleis especials i, després, el Codi.

Vostès ja diuen que l'article del tractament ambulatori involuntari..., que s'hi posaran. Doncs, posin-se també en altres articles; posin-se també en el de l'ús de l'habitatge familiar; posin-se també en el tema de la compensació catalana, perquè és discriminatòria –ho és– i molt discriminatòria.

Senyor Milà, tota la seva primera part del discurs semblava que parlava en l'any 1980. En aquell moment tot el que vostè diu encara hi era, després no. L'any 1981 van canviar moltíssimes coses: totes aquestes que diu de la situació dels menors, de la dona i dels incapaces. Després, l'any 1984 aquest Parlament, per primera vegada, va aprovar una llei, la d'adaptació a la Constitució, la compilació adaptada a la Constitució i modernitzada respecte als fills, a les persones, a les dones, als marits, a tot. No és ara que s'ha de canviar tot això. Es va canviar i es va canviar amb aquestes lleis primeres i es van acabar amb el Codi de 1998. Llei especials, sí; codi, no. Grans canvis, profunds canvis, en alguns podem estar d'acord, ja ho he dit; en d'altres no; però s'haurien de fer per una llei especial, no es poden fer en un codi. En un codi s'amaga una realitat, s'amaga la possibilitat d'entendre si aquell canvi realment és positiu o no; en una llei especial es pot provar i, a partir d'aquí, pot anar al codi.

I al senyor Estradé, el mateix, els grans canvis que vostè diu: «Un exemple, persones grans que viuen soles. Aquest codi hi vol donar resposta.» Doncs no, senyor Estradé, aquest codi...

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Gispert i Català

...no dona resposta, perquè, primer, és el grup que més ha crescut des de l'any 96...

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Gispert i Català

...i no dona resposta.

Per tant, continuo defensant l'esmena a la totalitat. I agraeixo que el Partit Popular s'animi a votar-la, perquè m'estranyava, pels seus arguments, que no hagués presentat aquesta esmena a la totalitat.

(El Sr. Milà i Solsona demana per parlar.)

El president

Senyor Milà...

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyora De Gispert, crec que no m'ha entès. La meva referència que he fet... –ja ho sé, que això ha anat canviant–, però he volgut dir dues coses: no parlem ara d'intervencionisme com si ara ens fiquéssim dins de les relacions familiars, quan sempre les lleis s'hi han posat. I he posat un exemple de quan ho feien d'una forma diferent, i per això calen lleis per modificar situacions de desequilibri i d'injustícia com les que assenyalava.

I, segon tema, això s'ha fet perquè la societat civil ha pressionat, perquè sempre, sempre ha anat la societat civil per davant. I correspon al nostre dret respondre a aquestes expectatives i a aquests valors de la societat civil.

Per tant, no parlem d'intervencionisme quan no ens agrada una cosa i respectem intervencionismes que eren inadmissibles des de qualsevol punt de vista.

Gràcies.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias. Para contestar las argumentaciones, por contradicciones. Se ha planteado una enmienda a la totalidad por nuestro grupo parlamentario y quisiera aclarar que no obedece a las mismas razones que el Grupo de Convergència i Unió. Y lo diré clarísimamente: porque nosotros somos partidarios del mejor derecho, con independencia del origen del derecho. Es absurdo que en un momento en que estamos trasponiendo el 80 por ciento del derecho comunitario al ámbito interno aquí se esté matizando y perfilando si procede de..., o viene de acullá.

Creo que sencillamente es un debate realmente empobecedor. Es la mejor norma a la que se ha de aspirar, y eso es lo que ha hecho este grupo parlamentario presentando la enmienda a la totalidad: defendemos el mejor derecho y defendemos el mejor derecho adaptado a los cambios sociales.

En lo que hace referencia al nomenclátor, no siempre es intrascendente, pero fundamentalmente –y me refiero a las argumentaciones del señor Milà– sí que nos parece determinante el hecho de entrar en el cuajo, en el fondo del asunto, con independencia de que se ponga una palabra o otra. Pero desde luego que los derechos, las obligaciones y la regulación..., debe ser matizada y bien regulada. Y es evidente que a lo mejor no coincidimos en el nombre, pero sí que debemos coincidir en el fondo del asunto...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

Y una última alegación –y termino, señor presidente–, me alegro de que el Grupo Popular se incorpore a la enmienda a la totalidad, la vote en este acto.

Y también, en este sentido, lamento la contradicción del señor Estradé, que hoy –y espero que lo comprometan sus palabras– ha comprometido a su grupo parlamentario e imagino que a todos los grupos que dan apoyo al Gobierno a ya arrumar la tramitación por el procedimiento de urgencia que se ha instalado en esta sede parlamentaria a petición del Gobierno y con su apoyo.

Muchas gracias.

(El Sr. Estradé i Palau demana per parlar.)

El president

Senyor Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president; per al·lusions respecte a la intervenció de la senyora Núria de Gispert. Senyora Núria de Gispert, només li demanem que es llegeixi atentament el contingut dels articles 222 fins al 227, on es recull, per exemple, allò del patrimoni protegit o allò dels poders preventius, i veurà que es tracta d'avenços substancials molt agosarats, molt ambiciosos i de gran abast. Per tant, no els menystingui i, en tot cas, si s'hi veu amb cor, millori'ls, però no els critiqui d'aquesta forma. *(Remor de veus.)*

I respecte al senyor... *(Remor de veus.)* Sí, perquè vostè ha parlat abans que respecte a les persones grans...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Estradé i Palau

...que viuen soles no hi entràvem a fons, i aquests articles hi entren a fons.

I respecte al senyor Domingo, és evident que quan jo li he manifestat que la resta de la llei no es tramitaria amb tràmit d'urgència, no estava parlant a títol personal, sinó que aquesta qüestió la tenia perfectament parlada amb el departament, amb la conselleria, per tant, i amb els altres grups que donem suport al Govern. És un compromís en ferm i el mantindrem.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, posarem a votació les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor i 70 vots en contra.

Per tant, el text continua la seva tramitació.

Proposició de llei

de mesures complementàries de garantia en l'àmbit de la contractació pública que duen a terme els departaments i organismes públics dependents de l'Administració de la Generalitat (debat de totalitat) (tram. 202-00035/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de mesures complementàries de garantia en l'àmbit de contractació pública que duen a terme els departaments i organismes públics dependents de l'Administració de la Generalitat.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Josep Llobet, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, permetin-me que, abans de defensar el que seria el contingut de la mateixa proposició de llei, que evidentment té un fort contingut jurídic, encara que tampoc exempt de contingut polític, contextualitzi la proposició de llei que presentem. Jo crec que és bo, perquè nosaltres el que pretendem avui, el que estem prenent, des del Grup Popular, no és tant fer una interpellació al Govern, perquè no és el cas, sinó que el que volem és convèncer els grups parlamentaris de l'oportunitat i la bondat d'aquesta proposició de llei en ares de la transparència, que és el que diu l'exposició de motius. I, per tant, en aquest cas, evidentment, farem una intervenció amb ànim constructiu, de mirar de convèncer que efectivament vostès es replantegin l'esmena a la totalitat que han presentat, evidentment no exempts d'alguna crítica, perquè això és evident, perquè evidentment si arribem a aquesta situació és per alguna cosa.

I permetin-me que, en ares d'aquesta contextualització, faci primer un repàs a la memòria dels anys darrers per veure i per arribar a la conclusió, tots plegats, de per què és el motiu que la presentem. Perquè evidentment sembla o podria donar la sensació als ciutadans que ara ens escoltin que aquesta problemàtica envers els informes, aquesta problemàtica envers els estudis, és una problemàtica recent; que fa dos mesos, tres mesos o quatre mesos, bé, que els diputats, les conselleries, el mateix Parlament com a institució, doncs, està tenint problemes a l'hora de tractar un àmbit tan important com és l'encàrrec dels informes o els estudis a terceres persones, ja siguin físiques o jurídiques, alienes a l'Administració. I no és així. Permetin-me que ho digui, no és així. No és així perquè..., i ara ho veuran, i no em remetre a altres governs, evidentment, d'altres èpoques, que si de cas ja ho farà el qui defensi l'esmena a la totalitat. Nosaltres ens hi hem de referir, perquè el que nosaltres volem és que siguin vostès, els partits que donen suport al Govern, conjuntament evidentment amb els partits que estem a l'oposició..., de treballar conjuntament perquè –l'actual Govern i els futurs governs– es reguli una pràctica, jo crec que important, com és l'encàrrec d'aquests estudis.

Fixi's si ve de lluny, que ja l'any 2005..., del 2005 estem parlant, eh?, estem ara al 2009; novembre del 2005,

febrer-març del 2009, quatre anys després encara estem amb la mateixa problemàtica, encara tenim les institucions barallant-se, ja siguin les conselleries, el Parlament, el president del Parlament, per obtenir una sèrie d'informació que creiem que és legítima que tinguem. Quatre anys després!

Què diem nosaltres? Prou, s'ha acabat; no ens podem permetre més que això sigui motiu de discussió. Com han fet amb altres àmbits, que després m'hi referiré, podem regular-ho.

Fixin-se, vostès, l'any 2005, el que ara és president del nostre grup i anteriorment portaveu adjunt ja va demanar uns informes, va demanar una relació dels informes, de diversos informes, el novembre de 2005. El conseller en cap de llavors, el senyor Bargalló, el desembre de 2005 li va dir que escolti, que això de la relació no, que si volia anar a les conselleries que anés allí, que preguntés i si hi havia alguna conselleria que li volia ensenyar algun expedient, bé, i, si no, escolti, ja s'ho farà.

Això va fer que al gener del 2006 demanéssim la primera empara al president del Parlament de Catalunya. Ja es va demanar, al gener del 2006, ja es va demanar empara per part del Grup Popular al president del Parlament per dir-los que no se'ns facilitava ni la relació ni la possible fiscalització dels expedients. I també en aquell moment vam demanar una comissió d'investigació.

I aquí, evidentment, permetin-me que digui alguna cosa també de l'altre grup de l'oposició, de Convergència i Unió, que, en aquell moment, ja l'any 2006, com ara, l'any 2009, febrer, quatre anys després, a aquella comissió d'investigació que també vam demanar per aquelles suposades irregularitats que hi puguin haver als informes, van dir que no i ara també han dit que no. I, per tant, a vegades també la coherència jo crec que és important, en els diferents partits, tant quan es governa com quan s'està a l'oposició. També volem exigir transparència no només al Govern, als partits que donen suport al Govern, sinó també als partits de l'oposició.

En aquell moment –en aquell moment–, fruit d'aquella petició de comissió d'investigació que no es va produir i fruit de la interpellació d'empara que es va fer al president del Parlament, se'ns va aportar, al Grup Popular, els estudis, al febrer del 2006, que allí mateix, en aquells estudis, que només en teníem la relació, perquè evidentment anteriorment ja Esquerra Republicana l'any 2001 l'havia demanat i el Govern de Convergència els la va portar.

En aquella relació ja es veien, però, escolti, informes fets pel Consell Consultiu, pel president, el senyor Torrens, que, incomplint la llei d'incompatibilitats, hi havia estudis fets per persones molt vinculades al PSC, o inclús també fets per la mateixa esposa de l'anterior conseller, senyor Bargalló. Fixi's, això estem parlant del febrer de 2006, i encara ara estem igual.

Al març de 2006, el Grup Parlamentari Popular es desplaça als departaments per voler veure els expedients, i ens diuen que no es poden veure els expedients; l'any 2006. I hem de ser una altra vegada..., quan tornem a demanar aquesta comissió d'investigació, perquè pensàvem que darrere evidentment hi havia alguna cosa, quan

es torna a negar i tornem una altra vegada a demanar l'empària al president del Parlament. I, efectivament, una vegada passa això, el senyor Saura, el mes de març, ens diu: «Ja poden anar a veure els expedients.» Es va a veure els expedients, i quan en demanem còpies, perquè entenem que era fonamental que poguéssim treballar amb una eina fàcil que és tindre algunes còpies d'alguns departaments, ens diuen que no, que no perquè com estava a la fiscalia perquè en aquell moment hi havia una denúncia per part de Manos Limpias..., i que, per tant, com estava judicialitzat no es podia fer.

Fixi's el que estic dient: any 2005, any 2006 i ara, any 2009, tornem a estar amb el mateix problema. Si volen transparència, si vostès creuen que efectivament..., si vostès creuen que efectivament s'ha d'acabar amb aquesta problemàtica, com s'ha fet amb les enquestes de propietat institucional, si volen acabar amb aquesta problemàtica, l'única solució és donar suport a aquesta proposició de llei, perquè nosaltres la fem amb ànim constructiu, la fem perquè efectivament no tinguem aquesta problemàtica.

Escolti, jo haig de ser molt sincer en la meua exposició: volem consens; no la fem amb ànim d'atacar, no volem polemitzar. Ja hi han altres mecanismes, efectivament, dintre de l'Administració, com és la Sindicatura de Comptes, o l'Oficina Antifrau que s'ha creat, o la mateixa fiscalia, que poden intervenir o no en aquesta fiscalització. Però amb ànim de regularitat. Nosaltres el que volem simplement és la capacitat de poder fer la nostra tasca i que vostès, el Govern, no hagin d'estar contínuament pendents de si ho fan bé o ho fan malament.

Evidentment nosaltres..., aquesta proposició de llei conté tres àmbits fonamentals, tres potes, amb les quals nosaltres entenem que difícilment vostès no poden estar d'acord, tres potes fonamentals.

Una primera pota, que és la creació d'un registre, un registre públic, al qual pugui accedir qualsevol ciutadà. Ja existeix el Registre Mercantil, ja existeixen altres registres en seu del Govern de la Generalitat, com per exemple el de les enquestes. No estem demanant res de l'altre món: un registre que depengui del Departament de Presidència i que aquest departament alhora –alhora– sigui l'oficina que estigui instal·lada al Parlament de Catalunya. Perquè a més he de dir una cosa: això és una proposició de llei. Una proposició de llei no vol dir que tot el que estigui regulat ha de ser així exactament; és una proposició de llei que demanem que s'admeti a tràmit perquè, després, en el debat parlamentari, es puguin buscar aquelles fórmules, aquells mecanismes perquè tot això no torni a succeir.

I, per tant, es pot millorar la tècnica parlamentària, es pot millorar la tècnica jurídica. No diem que no. Amb aquest registre, el que es faria és que qualsevol ciutadà, com succeeix en altres àmbits privats i públics, pugui anar tranquil·lament a consultar tot allò que creguin convenient, que nosaltres, reglamentàriament, ja direm què és el que s'ha de fer. I després, una vegada fet l'informe, elaborat l'informe, aquest informe s'ha de traslladar a aquest registre. S'hi ha de traslladar perquè els diputats i les diputades hi puguin tindre l'accés que creguin convenient i puguin tindre'n les còpies i no hàgim d'estar

contínuament demanant l'empària del president del Parlament perquè efectivament algunes conselleries, unes altres conselleries, donin les còpies dels departaments. No té lògica que hi hagin departaments que te'n donin còpies i altres que no.

Escolti, en la meua exposició, hem vist abans que, en la forma, hem millorat. Si és veritat: hem millorant en alguna cosa. Qui defensi l'esmena a la totalitat ens dirà: «Escolti, ara poden anar a veure els expedients...» Si no dic que no. En la forma, gràcies a la tasca del Partit Popular a l'oposició en els darrers anys, vam aconseguir efectivament passar de res a tindre'n la relació, passar de res a poder veure els informes. Però en la forma topem una altra vegada amb un altre punt, que és que no podem tindre la còpia d'aquells documents que entenem que són importants per a la nostra fiscalització i a estudiar.

I en el contingut seguim igual, perquè en el contingut..., una cosa és la forma i l'altra cosa és el contingut, en el contingut, que també ho regulem en aquesta proposició de llei, seguim igual. Nosaltres sincerament pensàvem, i ho dic de veritat... I el senyor Nadal, en una interpellació que va fer el senyor Turull, ho va intentar justificar. Nosaltres pensàvem, de veritat, que després del que vam descobrir l'any 2006, que hi havien dones de consellers –ara exconsellers–, persones afins al Partit Socialista, exdiputades que després estan en empreses i ara es vol contractar..., pensàvem que no tornarien a caure en aquest parany, que efectivament pensarien que era una qüestió que no podia tornar a estar en el debat polític diari. No pot ser! I no entraré ara en un reguitzell... –si de cas en la rèplica ho faré–, no vull entrar en un reguitzell de títols d'informes que se'ns han passat que, realment, escolti, és per llogar-hi cadires!, i si després els veus, encara més. Pagar per això? És que no tenim funcionaris a l'Administració?

No poden caure contínuament en el parany de pensar que al tindre majoria poden fer el que creguin convenient. No pot fer, senyor Nadal..., vostè, l'altre dia, una vegada acabat el Consell Executiu de la darrera setmana, vostè va sortir dient que aquest Govern és transparent, molt més transparent que l'anterior Govern, molt més.

Escolti, miri, jo a l'anterior no entraré a defensar-lo, jo vull parlar d'ara. Més transparent? Si volguessin transparència, admetrien a tràmit aquesta proposició de llei. Si volguessin transparència, admetrien a tràmit aquesta proposició de llei!, permeti'm que li ho digui, admetrien a tràmit aquesta proposició de llei. Vostès no volen transparència. Per tant, què hem de fer els de l'oposició? Pensar que hi ha alguna cosa darrere.

Perquè, escolti, quin problema tenen si mirem els informes? Quin problema tenen a quedar que es registra quan en tenen altres, de registres? Alguna cosa deuen tenir darrere... Per tant, permeti'm que nosaltres demanem una comissió d'investigació. I tant que ho hem de fer, home! Si vostès no volen transparència, vol dir que hi ha opacitat.

Escolti, ho tenen molt fàcil: tramitem la llei i seguim treballant. Evitaríem problemes. És que no hi ha conflicte institucional? Vostès creuen que és normal que en

ple segle XXI, l'any 2009, hi hagi d'haver un conflicte institucional entre el Govern i la presidència del Parlament pels informes? Vostè creu que és normal que entrem en aquest conflicte, que hàgim d'estar amb aquest conflicte quan es pot regular?

I, escolti, són mesures complementàries. No em vinguin amb el «cuento» després..., amb el conte, perdona, que efectivament ja està regulat per llei. Ja sabem que existeix la Llei de contractes del sector públic, no m'ho expliqui; ja sé que això no és obligatori. Això, ja ho sabem que no és obligatori. Són mesures complementàries en ares de la transparència. Sabem què és això? Ho comprenen o no ho comprenen? En ares de la transparència. Exposició de motius, el més important: en ares de la transparència. No és obligatori, no, no; en ares de la transparència són mecanismes d'autocontrol, que s'han fet en altres àmbits de l'Administració i per altres governs.

La segona pota, fonamental. Amb la primera, ens trauríem el problema de la fiscalització per part dels diputats, dels senadors autonòmics i de les institucions. Segona part: la comissió assessora, que també existeix en altres àmbits. Escolti, si vostès no se saben controlar, si vostès no saben discernir el que és la utilitat pública o no, perquè no ho saben, perquè, escolti, està demostrat, després dels informes que s'han publicat, com que no ho saben, perquè, escolti, només se n'ha de veure la relació, creem una comissió assessora la qual ajudi a enfocar quins són aquests informes que efectivament són necessaris de fer, no?, escolti, quins són necessaris, quins no, quins s'han de pagar, quins no s'han de pagar, quins ha de fer l'Administració i quins han de fer els tercers.

Quin problema tenen que els assessorin si en altres àmbits es fa? No haurien de tindre cap problema. Si volguessin transparència, no tindrien cap problema a crear aquesta comissió assessora; a més a més, una comissió assessora que ajudaria amb la tercera pota de la proposició de llei, que és el règim d'incompatibilitats. Perquè, escolti, no és normal... –i nosaltres ho proposem aquí–, pot ser legal –nosaltres no entrarem en les qüestions il·legals, per això ja està la fiscalia i els diferents organismes, no, no–, pot ser legal, però és políticament reprovable, èticament incorrecte, contractar l'esposa d'un conseller, o un familiar, o un fill, o una empresa d'un exdiputat o d'un exalt càrrec que acaba de sortir, que miraculosament abans no tenia cap contracte i després en té un fotimer, de contractes; políticament no és correcte. En la il·legalitat no hi entrem. Escolti, qui cregui que és il·legalitat que vagi a la fiscalia, però evidentment nosaltres no hi entrem. És políticament incorrecte, és èticament reprovable, i és el que nosaltres volem regular.

I per això demanem que s'augmenti el règim d'incompatibilitats, i també s'ha fet –també s'ha fet. Vostès no es volen aplicar a vostès mateixos el que han aplicat a altres, com les associacions i fundacions, que amb el llibre tercer se'n va augmentar el règim d'incompatibilitats, i és calcat. Escolti, el vam agafar d'aquí i s'ha aprovat aquí, el van aprovar vostès. És calcat! Ah!, per als altres, sí. Per a les associacions i fundacions sense ànim de lucre o privades, el règim d'incompatibilitats

s'ha d'augmentar per preservar la imatge. Però vostès, al Govern, no; no s'apliquen la mateixa medecina. Això és normal? Això és lògic? Aquí regulem això i després no volem regular els càrrecs públics?

Home, jo crec que, evidentment, aquestes tres potes conformen una proposició de llei que, ho torno a repetir, ha sigut i ha intentat ser una exposició amb ànim constructiu, amb ànim que, efectivament, mai més hàgim d'estar enraonant en aquesta casa ni amb els mitjans de comunicació amb relació als informes, que estem a l'any 2009, que fa cinc anys que governen, que vostès no n'aprenen, i amb aquesta regulació, sincerament, els hi fem un favor, a vostès. Els fem un favor a vostès, partits que donen suport al Govern, i al Govern; fem un favor a les institucions, fem un favor al Parlament, a la institució del Parlament, perquè no podem estar en boca cada dia dels mitjans de comunicació pel que fa a aquesta qüestió.

I, per tant, espero..., i, de veritat, espero amb candeletes a veure quines són les explicacions que ens dona el representant que expliqui l'esmena a la totalitat per dir que no. Sincerament, ho espero, i en la rèplica enraonarem, perquè jo, sincerament, ara mateix, si hagués de fer el seu posicionament, no sabria com sortir-me'n. La veritat, no li «arriendo les ganàncies» a la persona que ho faci, perquè no sé molt bé què pot dir, no sé què em pot explicar. Perquè, escolti, legalment, ja sabem que no és obligatori, no cal que em vagi per aquí, ja li dic que no. Són mesures complementàries –ho torno a repetir, per acabar– en ares de la transparència. El Partit Popular vol transparència; esperem que la resta de partits vulgui transparència.

Gràcies.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, potser primer hem de contextualitzar una miqueta de què estem parlant –i és vostè qui posa el retrovisor, eh?, després no ens acusin. I, segurament, el que va passar amb el tema dels informes en aquesta cambra, doncs, no pot tornar a passar. I jo crec que aquesta cambra s'ha dotat de mecanismes, de mesures, d'iniciatives perquè això no torni a passar. Per exemple, en aquesta cambra, s'ha aprovat una llei d'incompatibilitats, que segurament amb aquesta Llei d'incompatibilitats d'alts càrrecs moltes de les coses que vostè diu ja no es poden tornar a fer, moltes de les coses que vostè diu ara ja no es poden tornar a fer.

Aquesta llei vol regular qui pot fer els informes? És això, el que volem regular? També, sí. O qui no els pot fer, eh? D'acord, regulem-ho. Aquesta llei vol regular com es poden fer i com no es poden fer aquests infor-

mes? D'acord, regulem-ho. Això ja ho diu la llei, eh?, la Llei de contractes ja ho diu, qui pot fer i com s'ha de fer, ja ho diu la Llei de contractes. I, com vostè diu: «Vull anar una miqueta més enllà», d'acord, parlem-ne.

Diu vostè: «I, gràcies al fet que el Partit Popular està en l'oposició, ara en algunes d'aquestes coses hem avançat.» Hi estic d'acord. Bé, amb això sí que hi estic d'acord. Ara que el PP està a l'oposició, en aquests temes hem pogut avançar en alguna d'aquestes qüestions.

«Aquests informes els han fet persones vinculades al Partit Socialista.» Hem de demanar l'afiliació política d'una persona que vulgui contractar amb la Generalitat? Això és el que està dient? Preguntarem a qualsevol persona que vulgui fer una... «Vostè de quin partit és?» Això és el que està dient? Els socialistes podem contractar amb la Generalitat? Podem fer-ho? De què vol donar lliçons?

Anem a veure, article primer de la llei que vostè... I, en qualsevol cas, li agraeixo el to de la seva presentació, molt diferent del to que ens estem trobant en els mitjans de comunicació sobre aquest tema, molt diferent, en determinats mitjans de comunicació, eh?, molt diferent. Li agraeixo, hi insisteixo, el to de la seva presentació en aquesta explicació constructiva del que vol presentar.

L'article primer de la seva exposició, de la seva proposta de llei, és l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei. Es vol veure la potestat de contractació pública del Govern, dels departaments en què s'organitza, de la Generalitat i dels ens públics, empreses i organismes; segons l'article segon de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, «la Generalitat...» –l'apartat tercer–, «municipis, vegueries, comarques i els altres ens locals que intervenen en el sistema institucional de la Generalitat». Volem amb aquesta llei regular tot l'àmbit de la contractació pública que es fa a Catalunya pels ajuntaments, les diputacions, les vegueries...? És això el que volem fer? Segur que és això el que volem fer? No era això, veritat? Veritat que no era això? D'acord, aquest article no val. (*Veus de fons.*) «Exactament, Govern, aquest article està malament, perquè aquí hi han posat totes les coses i no és totes les coses. «Aquest article s'ha d'esmenar, tenen raó –aquest article s'ha d'esmenar, tenen raó.»

Anem a l'article segon: «El conjunt de mesures previstes en aquesta llei és aplicable al conjunt de contractes regulats en la secció primera del capítol segon del títol preliminar de la llei..., 30 d'octubre.» Tots els contractes han de passar per aquesta llei? Senyor del Partit Popular, tots els contractes han de passar per aquesta llei, que preveu la Llei de contractes de l'Estat? No, tots no, veritat? Doncs, això està malament, l'article segon està malament, perquè diu: «tots els contractes previstos en el capítol segon del títol preliminar». Això està malament. Vostè solament vol regular, com diu després en l'apartat segon... Efectivament, està malament. L'article primer també l'hem de... O sigui, hem de modificar l'article primer i l'article segon, hem de fer una esmena de l'article primer i de l'article segon.

Anem al tercer: «Creació del registre públic d'enquestes, informes i treballs tècnics.» Vostè coneix el Registre

públic de contractes que hi ha a la Generalitat, senyor diputat del Partit Popular? El coneix, aquest registre? N'hem de crear un altre? Coneix el Registre públic de contractes, que depèn de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa? El coneix? N'hem de crear un altre? Un altre més? Per què? Per què? (*Veus de fons.*) Ah!, per què vostè ho diu? Ja n'hi ha un, però n'hem de crear un altre? Sap que hi havia aquest registre? Ho sap, que hi havia ja un registre de contractes? N'hem de crear un altre? S'equivoca –s'equivoca.

Aquest registre, d'on dependrà? D'on dependrà aquest registre? Del Parlament? De la Presidència? De Presidència o del Parlament? (*Pausa.*) De la Presidència ubicada aquí. Miri, aquest registre ja existeix, existeix on ha d'estar, que és a través de la Junta Consultiva de Contractació, en el departament corresponent. En aquest article 3 també hauríem de fer una esmena; però, de cada article, ja portem una esmena perquè, a més a més, en el preàmbul diu que aquest registre dependria de Presidència.

Qui té dret d'accés a aquest registre? D'acord, en això sí que..., efectivament, aquesta llei diu que als informes que fa la Generalitat tothom hi té accés. Això és el que diu, eh?, la seva proposta. Hi podem estar d'acord o no estar d'acord. Jo crec que no és correcte que tothom tingui accés a tots els informes que consten a la Generalitat, de tot tipus: de menors, d'informació que pot ser econòmica, eh?... Lògicament, tot ha d'estar en aquest registre i tothom ha de tenir accés a aquest registre? Nosaltresensem que no; que fa falta, com hi ha, una regulació sobre les coses a què es pot accedir i a què no es pot accedir.

Per tant... A l'article cinquè sí que li dic..., li dic la raó, sí que és innovador. Aquí sí que és veritat, aquest és innovador. No, no s'hi han de fer esmenes. Va enrere; és que aquest article va enrere. És a dir, aquest article és més restrictiu que el que tenim ara. És l'únic article que estaria bé, però és més restrictiu que el que tenim ara, perquè diu: «Què ha de constar en el registre? Això, això i això.» I resulta que en el registre consten més coses. Que hem de retallar la informació que hi ha al registre? Anem enrere. Escolti'm, aquest article tampoc serveix.

Article sisè: «Comissió assessora sobre estudis, informes i treballs tècnics.» Sap vostè que existeix la Junta Consultiva de Contractació Administrativa? Sap que hi ha aquesta comissió, que ja existeix? I sap que cada departament té una comissió i uns responsables que decideixen el que s'ha de fer i el que no s'ha de fer? Sap vostè que, si hi ha una comissió que ha de fer aquesta tasca sobre vuit mil registres i ha de dedicar-se a treballar, com a mínim, deu minuts a cada registre, estarien tres anys treballant matí, tarda i nit per fer tota aquesta feina? No és possible. Això vol dir que aquesta feina no es fa? No, això vol dir que cada departament fa aquesta feina, i no és possible que tot això es faci en un sol registre. Sap vostè que hi ha...? Per tant, l'article sisè, tampoc; també l'hauríem de modificar.

Article setè: «Règim d'incompatibilitats.» Coneix vostè l'actual Llei d'incompatibilitats? La coneix? Sí? I per què no ho diu, aquí? Per què no fa referència a aquesta

lleï? Que moltes de les coses que vostè diu ja estan aquí, a la llei. Sap que vam aprovar en aquest Parlament una llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat, que impedeix que es facin moltes de les coses que vostè diu aquí? Sap vostè que existeix aquesta llei aprovada al Parlament de Catalunya en el..., i està aprovada? Sap vostè que existeix aquesta llei? I per què no hi fa referència? Perquè segurament se li ha passat. Per tant, l'article setè tampoc serveix; també l'hem d'esmenar, d'acord, també l'hem d'esmenar. (*Remor de veus.*)

Article vuitè; aquest sí que no té esmena. No, és que aquest article va en contra de la Llei de contractes de l'Estat, hi va en contra, hi va absolutament en contra. Miri, la Llei de contractes diu que no es poden fraccionar, aquests contractes; això ho diu la Llei de contractes. Escolta'm, la llei diu que això no es pot fer. Si algú ho fa, serà una irregularitat, i vostès saben el que ha de fer. La llei diu que això no es pot fer, i vostès fan una llei que diu que això es pot fer si ho aprova no sé qui. Això va en contra de la Llei de contractes, hi va en contra, no es pot aprovar, perquè va en contra de la Llei de..., jo penso que va en contra de la Llei de contractes, perquè vostès dirien: «Home, algú podria dir que de vegades es poguessin fraccionar aquests contractes.»

Per tant, no hi ha cap article d'aquesta llei que pugui ser aprofitable, ni cap article d'aquesta llei que porti alguna situació que sigui, diguem-ne, profitosa per a la situació que tenim ara i, a més a més, va en contra de la Llei de contractes de l'Estat. Per tant, en aquest sentit, nosaltres pensem que és una proposta que fan vostès que no afegeix absolutament res als procediments i a les garanties que tenim, tampoc a l'actual legislació de contractes, que crea instruments i òrgans sense cap justificació –sense cap justificació–, duplica òrgans que ja existeixen i, a més a més, és reiterativa en el marc jurídic català en matèria d'incompatibilitats d'alts càrrecs.

Vostè diu: «No, mira, és que jo no vull que cap nebot» –perquè arribem a aquest nivell, no?, al grau quart– «de cap diputat del Parlament de Catalunya es pugui relacionar mai –mai– amb l'Administració i pugui contractar mai amb cap institució, ajuntament, empresa...», vostè diu això. Doncs, home..., d'acord –d'acord. Tothom està d'acord amb això? No ho sé. Hem d'arribar...? Aquest és el problema de què estem parlant? Segur que aquest és el problema de què estem parlant? Jo crec no és aquest, el problema, eh?, no és aquest. Vostè diu: «No, és que el que jo faig..., vaig més enllà.» La Llei d'incompatibilitats d'alts càrrecs parla també en el cas de les dones, cònjuges, convivents, d'acord amb la normativa, parla d'aquest cas. Vostè vol anar, segurament, molt més enllà del que s'hi podria anar.

Per tant, transparència? Tota –tota. Vostès han vist 2.900 expedients, 2.900 informes –vostès, l'oposició–, 2.900 informes. Tots –tots. De transparència, no pot haver-n'hi més –no pot haver-n'hi més. D'acord, no queda clar en el reglament si hi ha la còpia, si no hi ha la còpia..., d'acord, eh? –d'acord. Això segurament s'ha de solucionar algun dia, i em sembla que ja hi han cartes per mirar de solucionar aquesta qüestió. D'això, la llei no en diu res, eh? La seva proposta, de tot això,

no en diu res. Jo no he trobat res en aquesta història. (*Veus de fons.*) Bé, ara vostè ho dirà, però jo no he trobat res, eh?, de «sí la còpia, no la còpia», tot això. Que hi han d'haver informes dels quals mai es podrà donar còpia? Evident. Amb això estem d'acord, suposo, eh? Per exemple, tema menors: hi estem d'acord, aquest tema no s'ha de... Qüestions que puguin ser d'interès econòmic per a una altra empresa: evident. Aquells informes que puguin ser restrictius per als interessos econòmics de la Generalitat: home, millor que no corrin. I segurament valdria la pena que tot això també es pogués clarificar una miqueta més.

Per tant, transparència, en aquest moment, tota. Hem millorat respecte a anys anteriors? Moltíssim. Escolti'm, moltíssim. El senyor Sirera ho sap perfectament. Moltíssim –moltíssim, moltíssim. Per una raó: perquè jo he anat a buscar informes a la Generalitat, contractats i pagats, i no els he pogut ni veure! Efectivament, no existien, encara els estic esperant –encara els estic esperant.

Això ara no passa, eh? Escolti'm, això ara no està passant... (*veus de fons*), no estic..., això no passa. Ara, tots els informes, tots, els poden tenir; per tant, transparència total. Aquest Govern ha fet tota la seva feina quant a la transparència. Aquesta llei que vostè presenta no aporta en absolut res de nou a la situació que tenim en aquest moment, la qual cosa jo, hi insisteixo i ho torno a dir, segurament en aquest tema encara hem d'avançar una miqueta més de la situació que tenim en aquest moment, i jo em quedo amb el seu esperit que la situació que hi ha en aquest moment pugui millorar, eh?, segurament en això puguem avançar.

La proposta que vostè presenta de set articles és la millor manera per avançar? Jo crec que no –jo crec que no–, perquè, a veure, si has de modificar els set articles..., és que segurament no és aquest el camí, perquè, a més, duplica organismes.

En qualsevol cas, hi ha un camí a fer, sempre n'hi haurà... –sempre n'hi haurà–, però estic convençut que amb bona voluntat, amb sentit comú i amb aquest esperit constructiu que explicava el representant del Partit Popular podrem trobar en el camí propostes que puguin ser constructives. Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Llobet, vol la paraula? (*Pausa.*) Té la paraula. Torn de rèplica. Té la paraula, senyor Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats..., miri, senyor Pérez, s'ha de reconèixer que..., després de treure't la toga de jurista o de jutge fins a llavors no... (*veus de fons*), que mentre ha estat aquí amb la toga, aquí, intentant defensar l'àmbit jurídic..., no t'ha sortit, al final semblava que intentaves solucionar la problemàtica, o tractava vostè de solucionar

la problemàtica i semblava que aproximava una mica les posicions.

Miri, escolti, vostè deia..., ha volgut emfatitzar envers que el Govern és transparent. Jo li dic una cosa, ja, d'entrada –i ara no és aquí el senyor Nadal–, la interpel·lació que va fer el mes de juny amb el senyor Turull, el senyor Nadal va dir, textualment, eh?, va dir que..., ho dic perquè vostès diuen que tenim tota la documentació, que ho tenim tot, que podem accedir a tot arreu, eh?, escolti..., el senyor..., el senyor Nadal, eh?, que va actuar en representació, ho suposo, col·legiada del Govern. I, finalment, el Departament d'Economia i Finances, aprofitant que està aquí el conseller, ha encarregat a la seva Intervenció General un seguiment permanent i una auditoria dels tràmits dels continguts de tots els estudis per acabar de dissipar qualsevol ombra de dubte sobre aquesta situació.

Algú té aquesta auditoria? Cap partit de l'oposició la té? Nosaltres no la tenim, l'hem demanada, no la tenim. Això és transparència? Senyor conseller, vostè és aquí, han fet l'auditoria? No, escolti, això ho va dir el senyor Nadal en seu parlamentària. Jo no sé si al final li ha passat l'encàrrec a vostè o si el senyor Montilla no li ho ha passat... Això ho va dir en seu parlamentària, va dir que es faria una auditoria de tots els informes –de tots, eh?, de tots. Perquè el senyor Nadal va dir que ell ficava la mà al foc sobre tots els informes que s'havien fet, els tres mil, perquè tots eren convenients, tots, tots eren d'utilitat pública, tots, i que es faria una auditoria. Transparència? No tenim auditoria. És transparència quan el propi..., el coneixen, el senyor Colom? El coneixen? Jo..., potser no el coneixen o no se'n recorda gaire el Síndic de Comptes, que diu: «Llevamos diez años denunciando que algunos contratos de informes no están justificados.» «Diez años» són cinc i cinc, eh? Vostès ja porten cinc anys de govern –cinc anys. «Denunciamos que algunos contratos de informes no están justificados.» I a més a més han endegat, també, una informació, com aquí també es diu, des de l'any 2007, en l'òrgan fiscalitzador que dirigeix Colom, treballa en l'elaboració d'un informe sobre els contractes efectuats per les conselleries de la Generalitat de l'any 2006..., la mateixa Sindicatura, tampoc no en tenim l'informe. Ens l'entregaran. Aquí sí que estem convençuts que, si l'estan fent, el portaran. Ells tenen el seu *timing*. No serem nosaltres els qui els hem de dir a la Sindicatura de Comptes el *timing* que han de tindre. Però, home!, una cosa és el *timing* de la Sindicatura de Comptes, que aquest informe tampoc el tenim...

Vostès creuen que si efectivament la Sindicatura de Comptes pensés que les coses es fan bé, ho fiscalitzarien? Ho pregunto. Si vostès pensen que el Govern es pensa que ho està fent bé, faria una auditoria? Ho pregunto. Escolti..., transparència, senyor Pérez, quan vostès mateixos, el Govern mateix dissipa..., no dissipa els dubtes que hi han i crea més dubtes? I la mateixa Sindicatura de Comptes..., que vostès tant defensen dient que hi han altres organismes, per què duplicar?, que per això tenim la Sindicatura de Comptes... Fixi's, vostè, també és tancat..., també està fent un estudi, que quan arribi ja veurem el que passa, perquè darrerament la Sindicatura està sembrada, eh?, i, si no, anem a Bim-

sa, anem a Adigsa, a les quals també hem demanat una sèrie de comissions d'investigació. Per tant, ja veurem aquesta suposada transparència amb els continguts dels informes, aquesta suposada legalitat... Escolti, ja ho treballarà la Sindicatura; però, vostès..., a data d'avui, aquesta informació no la tenim.

No pot ser... –i això sí que estic d'acord amb el senyor Pérez, que hem avançat en alguna cosa–, no pot ser que una vegada que sí hem accedit als informes, quan els demanes, hi hagi conselleries que diguin que sí i altres que no. No és normal. No és lògic. No té lògica. Que aquesta proposició de llei es pot millorar? Escolti, presenti les esmenes que creguin convenient. Ara, no digui coses que no són. Escolti, no pot dir que es dupliquen. No és així!

Miri, escolti, l'any 2003, Esquerra Republicana –l'any 2003, Esquerra Republicana– va presentar una proposició de llei al Parlament de Catalunya, una proposició de llei, igual com fa ara el Partit Popular. I, estant a l'oposició Esquerra Republicana, ara que ho expliquen després, van presentar una proposició de llei per modificar la Llei reguladora de publicitat de les enquestes i estudis d'opinió de la Generalitat. I es va tramitar?, i es va aprovar? Era necessari? No. Era obligatori? No. No era obligatori fer-ho, no, no... Era obligatori que es registressin enquestes?, que hi pot accedir tothom, senyor Pérez –tothom.

Els estudis d'opinió d'interès general s'han d'arxivar al Registre Públic d'Estudis d'Opinió. Tota persona aturada jurídica pública privada que ho sol·liciti pot tenir informació. Hi han àmbits que efectivament ja s'han regulat. No era necessari fer aquest registre, no era necessari per llei, perquè ja hi ha la Llei de contractes. I té raó, ja hi ha la Llei. Però, clar, si contínuament hi havien problemes amb les enquestes, que si sortien, no sortien, es manipulaven o no es manipulaven..., al final resulta que la sensació social és que no funcionen les coses. I, què es fa? S'intenta regular per llei, independentment que hi hagi altres mecanismes de control i fiscalització com la Sindicatura de Comptes o l'Oficina Antifrau, és igual. Hi havia una sensació que no s'estaven fent bé les coses, que hi havia opacitat, que hi havia irregularitats i es va regular. I Convergència i Unió va acceptar la regulació, perquè no va presentar esmena a la totalitat, es va tramitar i ara mateix és llei, que, evidentment, els partits que en aquell moment també estàvem a l'oposició encara que hi donàvem suport, vam donar suport a aquesta proposta perquè enteníem que això no es podia emparar.

Diu allò de la comissió assessora. Escolti, també estem obligats a regular la publicitat institucional?, tampoc no hi estem obligats. I vam fer una llei, es va fer una llei per regular la publicitat institucional a Catalunya, que tampoc no hi estem obligats. I es va fer, per què? Perquè una altra vegada estàvem en el mateix, amb escàndols, amb problemes... Forma de solucionar-ho? Llei. Forma de solucionar-ho? Llei i crear una comissió assessora –crear una comissió assessora. Clar que cada departament té una comissió que li diu el que es pot contractar o no! Només faltaria!, tenen un secretari..., només faltaria! Es va crear una comissió assessora. Escolti, una comissió assessora –modificada després posteriorment

l'any 2002— que diu: «La Comissió Assessora de Publicitat Institucional és l'òrgan encarregat de garantir que la publicitat institucional de l'Administració pública serveixi amb objectivitat els interessos generals i s'adeqüi als principis que inspira la llei.»

Escolti, el mateix que diem nosaltres. Nosaltres el que volem és que es reguli bé. No era necessari crear aquesta comissió específica per regular la publicitat institucional, i es va fer. Per què? Perquè es necessitava transparència. I el tripartit d'avui no vol transparència, per això no vol que es pugui regular, com diem nosaltres, a través d'una comissió assessora.

Règim incompatibilitats. Escolti, ja està regulat, ja ho diem aquí. És evident que el que està per llei... Són mesures complementàries —complementàries. Però es que jo ho he dit abans —i sembla que no ho hagin escoltat—: nosaltres mateixos, aquí, en el Parlament de Catalunya es va aprovar el Llibre tercer del Codi civil i es va ampliar aquest règim de compatibilitats. També fins a la quarta línia, fins al nebot. Ah!, sí, el nebot d'una persona que treballa en una fundació no pot contractar amb l'Administració, però el nebot d'un alt càrrec sí que pot contractar amb l'Administració. *Anda!* Què passa, són diferents? Són ciutadans de primera o de segona? Perquè nosaltres fem lleis perquè els altres tinguin més possibilitats i a nosaltres mateixos... —i parlo d'alts càrrecs, i estic parlant d'alts càrrecs del Govern, no diputats del Parlament de Catalunya, que aquí està l'article, no parlem de diputats del Parlament de Catalunya, parlem amb els dos anys després d'haver-se..., el càrrec o assessor o càrrec de confiança—, què passa, que aquests senyors són de primera? I els nebots de les institucions i fundacions són de segona? Ells no poden contractar? Vostès sí, o ells sí, i els altres no. No, no..., tots igual. Per tant, clar que existeix un règim d'incompatibilitats, però aquest règim d'incompatibilitats s'ha de millorar!

Per tant, escolti, nosaltres el que volem és que vostès..., escolti, no entrem en informes?, entrem en informes? Escolti, jo crec que no val la pena entrar en això —jo crec que no val la pena. Hem de millorar en la forma, hem d'acabar de millorar en la forma. I en això hem estat d'acord, i vostè ho ha dit, i hem de millorar en el fons. I la forma de millorar en la forma és amb aquesta proposició de llei amb les esmenes que creguin convenients, si no hi ha cap problema. Igual que es va esmenar la Llei de publicitat institucional, igual que es va esmenar la Llei d'enquestes, que és pública, que és pública i notòria. Igual que en el seu moment es va esmenar, a través d'una proposició de llei d'un altre partit que estava a l'oposició i no hi va haver cap problema, tampoc ara no hi ha cap tipus d'explicació, senyor Pérez. I..., senyor Pérez, perquè va fer la intervenció, precisament, però, senyors del tripartit que donen suport al Govern, no hi ha cap tipus d'explicació que vostès estiguin donant convinent per no poder tramitar aquesta proposició de llei millorable, augmentar la transparència, i que, d'una vegada per totes, no hi hagi problemes en les institucions i acabem, d'una vegada per totes, amb aquest conflicte.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, en nom... (*El Sr. Pérez Ibáñez demana per parlar.*) Perdó, senyor Pérez..., digui'm.

El Sr. Pérez Ibáñez

Senyor president, unes al·lusions reiteradíssimes...

El vicepresident primer

Endavant, té un minut.

El Sr. Pérez Ibáñez

Miri, l'únic argument que hi ha de manca de transparència en la intervenció ha sigut que nosaltres hem volgut fer l'auditoria, i clar com que hem volgut fer una auditoria alguna cosa volem amagar. Cada vegada que algú vol fer una auditoria és perquè té alguna cosa a amagar en aquest país? Cada vegada que algú, en aquest país —empresa, institució, banc—, fa una auditoria és perquè té alguna cosa a amagar?

Miri, miri..., tot el contrari —tot el contrari—, si aquest Govern fa una auditoria és, precisament, perquè no té absolutament res a amagar i perquè vol total transparència en aquest tema. Tota la resta que vostè ha dit, totes aquestes... És igual! La transparència? En absolut! Aquesta auditoria estic convençut que arribarà al Parlament, al més aviat possible, en el moment que estigui feta, amb totes les al·legacions i amb tots els informes annexos de la resta d'empreses que han participat en aquesta.

I jo crec i estic convençut que aquest Govern ha treballat en aquest tema amb total transparència. I, si hi ha alguna cosa que s'ha fet malament..., escolti'm, ja cadascú prendrà les seves decisions.

El vicepresident primer

Per fixar la seva posició, en nom el Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta, tot i discrepar d'alguns aspectes literals d'aquesta. Però com que avui del que es tracta és de si iniciem o no iniciem un tràmit de discussió d'una proposta per intentar donar més llum i evitar tot el que, des de fa uns mesos, s'està constatant respecte al Govern tripartit i als seus encàrrecs d'informes i estudis externs, nosaltres hi votarem a favor. I ho farem perquè cada dia més comprovem com el Govern, lamentablement, s'està cobrint de glòria en tot aquest afer.

I dic que «s'està cobrint de glòria» perquè l'evolució de l'actuació del Govern, a traç gruixut, en tot això ha estat el següent: del silenci a l'engany, de l'engany a la manipulació i de la manipulació a l'ocultació de dades. Perquè recordem quina és la cronologia dels fets: a requeriment de preguntes parlamentàries el conseller d'Interior ens fa arribar un llistat, inacabable, d'informes i estudis externs encarregats durant l'any 2007 per

un import de fins a dotze mil euros, adjudicats directament; llistat que inclou el títol de l'estudi, l'informe, l'import pagat i l'autor d'aquest informe.

Davant la sospita que molts d'aquests informes eren perfectament prescindibles, davant l'evidència que molts i molts informes, per variats que fossin, coincidien casualment el seu cost just amb el límit permès per adjudicar-los a dit, i davant l'evidència que molts eren fets per persones, diguem-ne, molt properes, personalment o políticament, als grups del tripartit, i davant també que en molts casos es donava tot alhora, estudis prescindibles per import rallant els dotze mil euros fets per amics i coneguts, vam demanar, en reiterades ocasions, explicacions, que el Govern s'expliqués. I sempre –sempre– vam rebre el silenci per resposta. Negativa reiterada a qualsevol compareixença malgrat que, ho recordem, el president de la Generalitat aquí va dir que «rebran les explicacions oportunes». Un primer engany, i, en aquest cas, ve de dalt de tot del Govern.

Davant de tant silenci, què fem? Doncs decidim anar a buscar, nosaltres, departament per departament, la informació; una feina lenta i feixuga, però òbviament necessària per obtenir alguna informació a tant de silenci per part del Govern.

I és a partir d'aquí –és a partir d'aquí– quan el Govern, tot solet, comença a embrancar-se en una dinàmica de l'embolca que fa fort, i, evidentment, fa bona aquella dita que s'enganxa abans un «embustero» que un coix.

I és que no guanyem per sorpreses, perquè ens hi trobem absolutament de tot. I això, ho repeteixo, sols analitzant els informes del 2007 per import inferior a dotze mil euros. I allò que en el moment de demanar explicacions ja podria semblar reprovable, i que ho constatem *in situ*, com és el cas de molts informes del tot prescindibles, un clar abús de l'adjudicació directa just al límit del seu import permès, encàrrecs a molts amics i companys del partit, i en molts casos tot això plegat i alhora..., doncs, bé, tot això, que ja és reprovable, passa a un segon pla, i resulta ser sols la punta de l'iceberg del que s'està coent en matèria d'estudis, informes encarregats pel Govern tripartit, ja que també a més a més ens trobem amb el següent: informes alterats i manipulats respecte de com eren quan es van pagar, manipulats a partir d'haver-ne demanat una altra còpia per poder-los analitzar; informes pagats, que després d'anar-los a veure són destruïts quan en demanem una còpia, i es reconeix i se'ns diu, i se'ns en fa arribar un que no res a veure o uns que no tenen res a veure amb el que nosaltres vam veure; persones que consten com a autors d'informes del 2007, però diuen que ells no n'han fet ni un, que el que ells tenien era un contracte d'assessorament genèric, però al llistat surt el seu nom, el títol del seu estudi i l'import pagat; persones que consten en la relació com a autors d'un estudi o informe i que afirmen haver cobrat, el 2007, per una feina concreta i no pas ni per un estudi ni per un informe, i que al cap d'uns mesos, ja a l'any 2008, els criden perquè vagin a firmar un informe, ja que els ve una inspecció i han de cobrir l'expedient; o estudis amb els títols idèntics, però amb imports pagats diferents, i quan en demanem còpia, perquè deduïm que són dos informes diferents, però quina casualitat,

coincideix el mateix títol de l'estudi..., doncs, ara els llegiré el que se'ns contesta, perquè vegin la dimensió de la cosa, de l'embolca que fa fort, de la poca serietat. Diu, se'ns diu: «Pel que fa a l'estudi» –que és el que ens va contestar el conseller de Relacions Institucionals, un estudi que es deia «Cinema a internet»–, diu: «Pel que fa a l'estudi “Cinema a internet”, cal fer constar que el títol “Cinema a internet” és el nom col·loquial intern amb què es coneix l'estudi, però el nom correcte és “Vídeo a la carta. Noves fronteres per a productors i distribuïdors”. El fet que constin dos estudis idèntics per un import de 10.358,63 euros, i l'altre per un import de 8.502,63 euros, és degut a una errada en la informació, ja que es va comunicar dues vegades la informació sobre l'estudi, una que corresponia a una informació parcial, i l'altra que corresponia a la informació completa.» Fantàstic! I nosaltres d'això hem de fer un dogma de fe i ens ho hem de creure i, la veritat és que, amb els antecedents que ens hem anat trobant, costa.

I podríem seguir amb altres qüestions més greus encara que, en el seu moment, s'evidenciarien, però temps al temps i ara en tenim poc. I, és clar, tot això, aquests fets descrits, comprovats, constatats, quan s'efectuen en l'àmbit de la funció pública, en l'àmbit de la custòdia de documents públics, i sobretot en l'àmbit de la gestió dels diners públics, té i ha de tenir repercussions i responsabilitats en molts ordres. I la reacció del Govern a tot això ha estat tancar l'aixeta de la informació i de la documentació a què tenim dret, i d'això se'n diu ocultació.

El Govern activa a partir d'aquí un seguit de traves per dificultar la nostra tasca, perquè no aflorin –suposo– més irregularitats com les mencionades o d'altres, i violentant el Reglament d'aquesta cambra ha de ser el mateix president del Parlament qui ha d'instar el Govern a no impedir que els diputats exercim els nostres drets. Per això deia que s'estaven cobrint de glòria, i cada vegada més, i per això l'evolució que nosaltres hem viscut amb relació a tot aquest tema ha estat això, del silenci a l'engany, de l'engany a la manipulació i de la manipulació a l'ocultació de dades.

I una avaluació si no idèntica però molt similar és la que acompanya la famosa auditoria anunciada pel Govern, ara fa més de mig any, amb relació a tot això. Primer es va dir que seria això, una auditoria de tots els informes fets, en aquest cas, per una empresa auditora externa, i que, un cop feta, es remetria a aquest Parlament. Llavors, deixa de ser una auditoria *stricto sensu* i passa a ser un informe sobre un mostreig determinat que se'ls faria arribar a les empreses auditores. I, finalment, se'ns diu que no serà res de tot això, ni auditoria *stricto sensu*, ni l'informe de les empreses auditores, sinó que se'ns donarà un informe de l'interventor en base tant a l'informe de les empreses auditores com en base a les alegacions que sobre aquest hagin fet els mateixos departaments.

És a dir, hem passat d'auditar tots els informes per unes empreses auditores externes al fet que el fiscalitzat faci l'informe de fiscalització. Inaudit! I no s'ho perdin, per posar una mica més de misteri rebem una resposta parlamentària en què s'afegeix el següent, diu: «Un cop tramesos els informes realitzats per part de les empreses auditores dins del termini assenyalat, s'ha obert un

procés d'allegacions amb la resta de departaments de la Generalitat.» El que els havia dit, i segueix: «Així mateix, s'està procedint a completar alguns aspectes de la informació que han posat en evidència els citats informes. Mentre s'està fent això, algú procedeix a completar alguns aspectes de la informació que han posat en evidència els citats informes.» I, a partir d'aquí, que cadascú faci córrer la seva imaginació sobre què vol dir això de «completar aspectes de la informació que els estudis han posat en evidència». I, per si fos poc, el conseller, en seu parlamentària, ens diu que això porta temps, que quan estigui l'informe ja es farà arribar, però just al cap de quaranta-vuit hores el seu departament diu que ha fet arribar les suposades auditories a la Fiscalia. I, en canvi, a aquest Parlament, un mes llarg després, encara no s'hi ha enviat res de res.

És a dir, què hi ha una doble via? Hi haurà uns informes diferents que aniran a Fiscalia i uns que aniran al Parlament? Rebrem el mateix? Si rebrem el mateix, per què Fiscalia ja ho té i nosaltres no? Si ho rebrem diferent, per què ho rebrem diferent? Silencis, enganys, traves, ocultació de la informació a aquest Parlament. També tot això, escolti, tot això és el que ens hem anat trobant i el que ens estem trobant.

En definitiva, amb tot el que hem vist i hem constatat en un primer tast, ja els ho dic, en un primer tast, i també amb el que ens veurà, es constatarà és que el Govern tripartit i en un temps record ha passat d'aquella proclama de les «mans netes», a tenir els peus de fang en l'ús dels diners públics, i han passat de la proclama de la transparència, per molt que diguin, a encarnar i abanderar l'alteració, ocultació d'informació a aquesta cambra i als seus diputats. Estem parlant d'això, d'alteració d'informes, de destrucció d'informes, d'informes que no existeixen, de gent que se'ls fa anar a firmar perquè ve algú a mirar-ho, etcètera.

Per tot això, per la gravetat de les actuacions que nosaltres hem anat constatant, així com la constant i progressiva relació de dades, per al nostre grup s'acaba l'hora d'insistir una i altra vegada, com vam fer fa mig any, de demanar explicacions al Govern i comença l'hora, entenem, que s'assumeixin responsabilitats, responsabilitats no sols polítiques sinó també en d'altres ordres.

Per tot això, des de la discrepància, hi insisteixo, en el literal de la proposta, votarem a favor d'iniciar el tràmit d'aquesta proposició de llei, perquè hi hagin, davant de tants despropòsits, majors mecanismes tant de prevenció com de control.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, honorable conseller, prenc la paraula en nom del meu Grup Parlamentari d'Esquerra per defensar el posicionament del meu partit, i també per defensar l'esmena a la totalitat,

doncs, que ja vam presentar en el seu dia amb relació a aquesta proposició de llei.

Esquerra creu que no té cap justificació la proposició que vostès presenten, no té cap justificació jurídica, doncs, en primer lloc, allò que ens proposen està ja contemplat i reconegut en la normativa vigent, i constatem –i ara més que mai després de sentir-los, de sentir les seves intervencions– que l'únic motiu per interposar aquesta proposició és seguir fent bullir l'olla, mantenir viva una polèmica inexistent i donar continuïtat, doncs, a la seva tasca de desacreditació del Govern de la Generalitat i de les persones que l'integren.

La Llei 30/2007, la Llei de contractes del sector públic, ja legisla i regula tota una sèrie de procediments i garanties amb relació a la contractació, i, pel que es veu, doncs, desconeixen aquesta legislació. Perquè vostès estan proposant la creació d'uns instruments i d'uns òrgans en funcions que ja estan contemplades en aquesta norma, per tant, resulta del tot injustificada la creació d'aquests, per una tècnica, doncs, estrictament d'economia jurídica.

Alhora també posen de manifest un desconeixement important del marc jurídic català en matèria d'incompatibilitats dels alts càrrecs, que aquesta normativa també és molt clara. I permeti'm que li digui, senyor Llobet, que en aquest punt li ha resultat molt fàcil, molt barat fer demagògia quan parlava de la parella d'un conseller. Jo crec que aquí, en aquest cas, hi ha una professional, una professional que té reconeguda una experiència important en el seu àmbit, en l'àmbit universitari, té reconeguda la recerca per una universitat pública catalana en un àmbit concret, i crec que ser la parella o tenir com a parella un conseller o una consellera en cap cas incapacita intel·lectualment, no inhabilita professionalment ni pot inhabilitar professionalment, i aquesta qüestió crec que en el seu dia ja va quedar debatuda, aclarida, i aquest cas, doncs, no paga la pena tornar-hi a donar més voltes quan està tancat.

A més, també permeti'm dir-los que en la proposició que presenten han comès, i els ho recordava el diputat socialista, senyor Pérez, molts i molts errors. Això ho han redactat a corre-cuita, i han incorregut en importantíssimes contradiccions entre el que declaren en el preàmbul i el que declaren en l'articulat, contradiccions tant pel que fa al tipus de contractes, contradiccions tant pel que fa a la dependència del registre que volen crear.

Vostès han de conèixer, tenen l'obligació de conèixer que ja existeix un registre públic de contractes. També han de saber que tenen dret a aquesta informació, i de fet ho saben, perquè han estat informats, i que el dret a aquesta informació també té una normativa pròpia que és el Reglament d'aquesta cambra. També han de saber que la normativa estableix la prohibició amb caràcter general del fraccionament dels contractes a què vostès han fet referència. I els podria esgrimir molts i molts arguments jurídics, però ja ho han fet anteriorment.

Així que, per últim, el que els vull fer és una valoració política d'un fet que crec que ve molt a col·lació amb el tema que estem tractant. En primer lloc, la voluntat de transparència d'aquest Govern és inqüestionable, hi ha

molts i nombrosos exemples que li podria posar per donar crèdit, doncs, a aquesta afirmació. Aquest Govern, per primera vegada, és un govern que fa públiques totes les seves dades a la mateixa web del Govern, fa públic el llistat de persones de confiança, càrrecs de confiança, personal eventual, amb les seves remuneracions, els sous, salaris. Etcètera.

Però em vull referir a una qüestió molt concreta, i és aquesta voluntat de transparència del Govern de la Generalitat que és el Govern que ha impulsat o que intenta impulsar la creació de l'oficina antifrau. Aquesta oficina antifrau, vostè sap perfectament que no té una altra finalitat, aquest ens, que el control de les bones pràctiques administratives, afegint, doncs, aquest plus de transparència a l'acció del Govern de la Generalitat que vostès reclamen a través d'aquesta proposició. Però vostès estan en contra de la creació de l'oficina antifrau. I vostès, el que és més greu, es neguen a acceptar la voluntat de la cambra catalana, perquè vostès, com a bons demòcrates que espero que siguin i que són, haurien d'acceptar que una llei aprovada per la majoria del Parlament d'aquesta cambra té tota la legitimitat per desenvolupar-se i, en aquest cas, pretenen que no es pugui desenvolupar una llei que ha aprovat el Parlament de Catalunya, en vetar la posada en marxa d'aquest nou ens.

Per tant, jo aquí sí que els demano una reflexió, una reflexió sobre el seu posicionament. Si ens proposen un major control de l'Administració pública en la contractació no poden rebutjar l'oficina antifrau, perquè és una contradicció important. Aquests contractes als que vostès han alludit saben que *a posteriori* estaran fiscalitzats per la Sindicatura de Comptes, i aquí permeti'm que li digui, senyor Llobet, que la Sindicatura de Comptes no fiscalitza allò que té indicis de tenir alguna irregularitat, no, la Sindicatura de Comptes fiscalitza d'ofici tot el que té a veure amb els recursos, amb els comptes públics de la Generalitat de Catalunya. Per tant, seran fiscalitzats *a posteriori*.

Però vostè vol més control, vol un control *a priori*, doncs això és el que pretén fer, el que farà l'oficina antifrau. I els demano, doncs, ja com els he dit, una reflexió sobre el seu posicionament amb relació a aquest tema. Els demano coherència, perquè és això que proposen en altres paraules. I no és un retret, és una oportunitat que tenim a les nostres mans i, per tant, apello fins i tot la seva responsabilitat política per tirar endavant una llei del Parlament de Catalunya, les regles de la democràcia són aquestes. I, en última instància, la finalitat és única i compartida per tots els grups d'aquesta cambra, ningú està en contra de l'antifrau, per tant, anem a impulsar-ho.

I al diputat de Convergència i Unió, el que li diria és que la informació la tenen, la informació la tenen, i no serem nosaltres els que li direm que abans no es tenia aquesta informació, perquè li ho ha dit en la seva primera intervenció justament el diputat del Partit Popular; li ha dit que les dificultats existien, amb els governs precedents, de Convergència i Unió, a obtenir aquests informes.

Jo crec que vostès tenen dret –no ho crec, n'estic segura– a tenir aquesta informació, és legítim i és indispensable que tinguin aquesta informació, ara bé, no se'n pot fer un ús fraudulent, no es pot fer un ús fraudulent dels informes, perquè només confonen la ciutadania. Les filtracions a la premsa esbiaixades i descontextualitzades l'únic que fan és un flac favor a aquest Parlament i al Govern de la Generalitat de Catalunya. Per tant, això és el que volia dir al representant de Convergència i Unió.

Res més, i, òbviament, votarem a favor de la nostra esmena a la totalitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Molt bé, gràcies, senyor president. Surto, en nom del nostre grup parlamentari, per defensar per què donem suport a aquesta esmena a la totalitat i entenem que la proposició que planteja el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya no és encertada.

El senyor Llobet ens plantejava o deia que la seva principal intenció en la seva intervenció era convèncer els grups que donem suport al Govern de la bondat de la proposició de llei. Jo lamento molt haver-li de dir que no ens ha convençut, eh?, que no ens ha convençut, i intentaré explicar els motius que ens porten, diguéssim, a aquest convenciment.

A nosaltres també ens mou, senyor Llobet, que hi hagi un compliment absolut, rigorós de la legalitat vigent, a nosaltres –i m'imagino que com a la resta de grups parlamentaris d'aquesta cambra– ens mou exactament igual el fet que vulguem preservar el principi de transparència i vulguem que el nostre Govern i els diferents departaments tinguin la màxima transparència en totes les seves actuacions. I, en aquest sentit, el que li haig de dir és que qualsevol cosa que faci el Govern o els diferents departaments és poc, eh?, per tal d'aconseguir aquesta transparència. És a dir, el que volem és la màxima transparència i tot el que es faci és poc. Hem de continuar fent coses. El fet que s'encarregui una auditoria vol dir que s'actua d'una manera poc transparent? En absolut, s'actua d'una manera transparent i es vol arribar a una màxima, a una absoluta transparència; ho entenguin així, com a mínim nosaltres així ho interpretem.

En la seva argumentació pràcticament ha reduït el contingut de la proposició de llei a la manca d'informació, a les dificultats que vostès tenen a l'hora d'accedir a la informació i a l'hora d'accedir a uns determinats informes. I d'aquesta manera, jo crec que ha menyspreat la seva pròpia proposició de llei, perquè, en definitiva, ha argumentat únicament i exclusivament l'article 4, dret d'accés al registre. Pel que fa a la resta de la seva proposició de llei, amb prou feines hi ha entrat. I jo crec que ho ha fet intencionadament, perquè vostè és

absolutament conscient que allò que estan proposant aquí ja existeix, ja està regulat, ja ho contempla la legislació vigent. I, per tant, no ens parli, no ens digui, no ens insisteixi que la seva proposició de llei el que fa és plantejar mesures complementàries, perquè no ho són mesures complementàries, són mesures ja previstes, són mesures reiteratives. I, per tant, la proposició de llei que vostès plantegen no aporta res de nou, en tot cas, recorda algunes mesures, algunes garanties ja existents –com deia– a la legislació vigent, sense entrar, cosa que han fet alguns altres representants dels grups parlamentaris, en les incoherències, contradiccions que en aquesta proposició de llei apareixen i que segurament, doncs, serien objecte d'esmenes si tirés endavant. Però nosaltres estem convençuts que no ha de tirar endavant, perquè no planteja cap mena de solució al que vostès denuncien.

I podem entrar-hi, si volen, amb més detall. De fet, vostès el que estan plantejant són tres o quatre mesures, no gaires més que aquestes, eh? La creació d'un registre públic, vostè coneix o hauria de conèixer perfectament que aquest registre públic està previst en la legislació de contractes, en la Llei de contractes del sector públic, en concret a l'article 308 –segur que no se li escapa. Sap perfectament que això està funcionant, està en dansa, coneix o hauria de conèixer que la mateixa Generalitat ha creat registres específics, registres de contractes específics en diferents àmbits, i, per tant, la proposta que vostès fan de registre públic no aporta res de nou. Sí que, segurament, es podrien fer coses perquè aquest registre funcionés una mica millor i tingués més informació, estigués més actualitzat. D'acord, però això no és el que plantegen vostès a la seva proposició de llei.

En segon lloc, vostès plantegen la creació d'una comissió assessora. Abans també se'ls ha recordat que existeix una junta consultiva de contractació administrativa ja creada, ja en funcionament. Jo li ofereixo la normativa que regula tant el registre i el seu contingut com la creació d'aquesta junta, no és una novetat, fa anys que, en principi, hi és i funciona. O sigui que ja els dic que cap d'aquestes dues mesures són complementàries de res; són mesures existents i en funcionament. Que es podrien millorar? Sí, però no complementen res de la legislació existent i vigent.

Parlen vostès també del règim d'incompatibilitats, eh?, referit a membres del Govern, alts càrrecs, personal eventual o de confiança i persones especialment vinculades. Exactament el mateix, vostès saben quin és el contingut de l'article 49 de la Llei de contractes del sector públic, allà fa referència a la Llei 5/2006, de regulació de conflictes d'interessos dels membres del Govern i dels alts càrrecs de l'Administració general de l'Estat, fa referència igualment a la Llei 53, del 84, d'incompatibilitats del personal al servei de les administracions de justícia, i el règim d'incompatibilitats també previst a la llei que regula el règim electoral general. I tampoc se li deu escapar que existeix una normativa específica pròpia d'incompatibilitat d'alts càrrecs al servei de la Generalitat també d'àmbit català, que preveu moltes de les incompatibilitats, per no dir pràcticament totes, que s'estan plantejant aquí.

Vostè abans deia que no estan discutint de si s'ajusta o no s'ajusta a la legalitat. Vejam, estan presentant una proposició de llei sí o no? Una proposició de llei el que vol és regular legislativament, no?, i, per tant, no que sigui reprovable políticament, sinó que sigui legal o que no sigui legal. Les actuacions que ara s'han anat fent, diguéssim, s'han d'acollir i han de respectar aquest marc legal existent. Nosaltres pensem que és suficient el marc legal existent i que no és motiu..., no necessita cap mesura complementària. I jo crec que vostès també pensen exactament igual, perquè les mesures complementàries que plantegen no ho són, perquè les mesures que presenten ja existeixen, i, per tant, no aporten res de nou.

En definitiva, jo crec que del que els serveix, diguéssim, fer aquesta proposició, fer aquesta iniciativa en seu parlamentària és, doncs bé, mantenir viva una polèmica –com s'ha dit també–, continuar fent safareig, que és el que entenc que ha fet el representant del Grup Parlamentari del Partit Popular, que ni tan sols ha entrat a valorar la proposició de llei. És a dir..., és respectable, eh?, si li volen donar suport estan en el seu dret, però dir que li donen suport perquè això permet..., inicia un procés de debat, doncs bé, jo li diria que qualsevol proposició de llei que es presenta en aquest Parlament i qualsevol projecte de llei que es presenta en el Parlament inicia un debat i bé que no li donen suport sempre, no? O sigui, que el sol fet d'obrir un debat a vostès ja els és suficient. Bé, ja li ho dic, ho respecto, no ho comparteixo. Si això ho apliquessin a totes les proposicions de llei i a tots els projectes de llei, doncs, evidentment, no acabaríem mai. Jo crec que a vostès el que els interessa és mantenir, com deien, aquest debat viu i mantenir aquesta necessitat que vostès tenen ara com a estratègia política de continuar posant l'ombra de dubte sobre qualsevol actuació que surti del Govern de la Generalitat.

Tots aquests motius són els que fan que nosaltres donem suport a l'esmena a la totalitat que es presenta a la seva proposició de llei.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, honorable conseller, bé, nosaltres hem de reconèixer que si fem una valoració tècnica de la proposició de llei, doncs, podríem qualificar-la d'allò de «necessita progressar» o «és francament millorable»; francament millorable des del punt de vista tècnic, com a redacció, com a continguts, que certament ja s'han citat que poden topar amb altres legislacions i amb altres lleis i sobretot la legislació vigent. Però, tot i així, creiem que això no pot eludir el debat, sí, el debat, no pot eludir el debat de per què estem aquí i de per què es proposa això. Això no es proposa per un caprici de «com que ja tenim tota la informació, anem a constatar-ho a la llei», és precisament en el camí contrari.

I quan es parlava de debat, i l'últim portaveu deia que per obrir debats, doncs, «quan vulguin», jo els demanaria que quan aquest Grup Parlamentari de Ciutadans o altres grups de l'oposició demanin comparèixer a set consellers, vostès permetin obrir el debat, perquè si no permeten la compareixença de consellers per explicar la tasca que fan i els informes que estan sota sospita, són vostès qui col·laboren a obrir el debat. Si vostès no tenen res a dir, permetin amb els seus vots que compareguin. El problema és que els ciutadans segurament no segueixen el dia a dia o cada dia el Parlament i les seves comissions, però jo els he de dir que s'han votat en aquesta cambra compareixences, s'han fet preguntes orals, s'ha volgut clarament clarificar la situació d'aquests informes i s'ha bloquejat sistemàticament, eh?, com una absoluta *apisonadora* per part del Govern tota possibilitat d'obrir un debat sobre aquest tema. Si no podem sentir la veu dels consellers, si tenim a la Fiscalia set consellereries investigant..., a la Fiscalia –a la Fiscalia–, no al Parlament, en via judicial, si no hi ha forma que vostès obrin aquest debat, si no tenim les auditories, digui'm vostè quina fórmula queda més que presentar una proposició de llei. I, ja li ho dic, no ho he fet jo, ho ha fet el Partit Popular. Digui'm una altra via per obrir el debat, perquè, clar, és que al final resulta que vostès diuen que «quan vulguin debat...», però resulta –i en això hi estic d'acord, ho torno a dir– que és francament millorable, precisament, però si és millorable admetin-la a tràmit i en parlem.

És evident que vostès el que no volen és parlar, només cal veure les seves intervencions, han sigut intervencions d'un perfil pseudotècnic, pseudo... passem per sobre i no parlem del tema, parlant clar, claríssimament com una estratègia política «d'aquest tema, no en parlem». Doncs, d'aquest tema se n'ha de parlar, i si a vostès no els agrada que en parlem, ho sento molt, són vostès el Govern. Si vostès fan informes on diuen que els nens de Catalunya veuen vint-i-una hores la tele cada dia –vint-i-una hores cada dia–, deuen dormir un parell d'hores, els nens de Catalunya, segons aquest informe, doncs, són vostès. Si vostès presenten informes on no estan plenes les caselles que parlen d'aquestes hores, si presenten informes duplicats o copiats d'internet, el problema no és nostre, el problema és seu. Els ciutadans han de saber que vostès fan això amb els seus diners. Per tant, obrirem aquest debat? Clar que l'obrirem, el problema és que vostès el volen tancar per tot arreu, fins i tot a una proposició de llei fent una esmena a la totalitat. Bé, doncs, jo crec que ha arribat l'hora de parlar clar: si vostès tanquen totes les portes, tindran aquest debat aquí, a la premsa, al carrer, on calgui, fins que se sàpiga el que estan fent vostès, fins que se sàpiga, perquè és la tasca del Govern. Si no volen governar, surtin del Govern, però quan governen vostès i utilitzen els diners públics, admetin que se'ls controli la seva tasca.

Per tant, jo crec –ho torno a dir–, al marge de l'articulat, al marge del registre, de la coincidència amb un altre registre, al marge que sigui millorable l'articulat, admetin vostès obrir aquest debat. És més, siguin intel·ligents. Si fossin intel·ligents –i no dubto de la seva intel·ligència, dubto que puguin ser-ho, en aquest cas, perquè estan ocultant dades i informes–, si no tinguessin res a dir ni res a amagar, vostès, segurament, no haurien hagut d'ar-

ribar a aquesta proposició de llei. En això podríem estar d'acord, haurien permès la compareixença, ens haurien explicat els consellers, un per un, aquests informes i a què s'han destinat aquests més de 30 milions d'euros d'aquests informes. Si vostès bloquegen això, només els queda, als grups de l'oposició, portar una proposició de llei, i ja veurem quina altra cosa més, perquè jo estic a favor de fer una comissió d'investigació, crec que el Partit Popular també ho està. Jo aquí insto Convergència i Unió que tingui la valentia d'obrir aquesta comissió.

Senyor Turull, després d'això, després d'aquest bloqueig, després de tot això, què queda? En vam parlar fa un any, em sembla, si no m'equivoco, com a membres de l'oposició, de dir «què fem? Què fem per tenir informació?» I resulta que no hi havia manera. Un any després, pràcticament un any, des del mes de juny passat, ens veiem amb l'últim bloqueig, l'enèsim. Jo li demano que obrim una comissió, perquè, evidentment, si no és el mateix Govern, que aquest Parlament sí que investigui aquestes ics que estan buides, aquests informes copiats, aquesta duplicació d'informes, aquests informes curiosament, com algun portaveu deia, justament uns euros per sota dels dotze mil euros per sotmetre-ho a concurs. Això s'ha de conèixer. Ho torno a dir. Vostès es podran posar el perfil tècnic i el perfil que vulguin; el problema que hi ha darrere, aquí, no és un problema de si l'articulat és millor o no –d'això en podríem parlar, jo crec que d'això se n'ha de parlar clar i dir-ho clarament, en podríem parlar–; és un altre problema.

Estic d'acord en una cosa que ha dit algun portaveu dels grups que donen suport al Govern: si vostès, membres de l'oposició, en aquest cas Partit Popular –i Convergència, però Partit Popular, que és qui ho presenta–, estan d'acord amb la transparència, votin a favor de la Llei antifrau, no? Jo crec..., sincerament, no és perquè sigui el meu grup, però l'únic grup que ha donat suport a la Llei antifrau i vol investigar fins a l'últim centim d'aquests informes, és Ciutadans. Ho sento molt, és així. Vostès volen Llei antifrau, però no volen saber dels informes; aquests senyors volen saber dels informes, però no volen Llei antifrau; Ciutadans vol Llei antifrau i conèixer els informes. És així –és així.

Per tant, nosaltres, ho torno a dir..., i convidem el PP i convidem Convergència que votin a favor de la designació, que hi estem tots d'acord; ahir es va parlar en seu parlamentària. Tenim un candidat, el considerem tots idoni, tirem endavant la Llei antifrau, tirem-la endavant. Però no vinguin vostès amb una proposició de llei aquí i després vagin a la Llei antifrau i hi votin en contra. Això és incoherent, senyor Llobet, és incoherència. Per tant, jo li demano coherència, que és el que crec que des del nostre grup estem practicant en aquesta qüestió.

Una altra qüestió també important: hi ha un compromís en aquesta cambra per part del president de la Generalitat, que no és qualsevol institució. El president de la Generalitat té un compromís de resoldre i donar a conèixer a l'oposició fins a l'últim detall d'aquests informes, dels informes que afecten, en definitiva, el debat que estem tenint. Això ho ha dit el president de la Generalitat. Home, com a mínim, els seus consellers, els grups que donen suport al Govern..., una de dues: o

el president ens ha enredat, per enèsima vegada també, o realment no s'estan fent les tasques i facilitant la informació perquè pugui ser així.

Les famoses auditories que el senyor conseller fa poc ens deia que estarien d'aquí a poc –que fa gairebé un any ja, el farà aquest estiu–, bé, escolti'm, sí. El que passa, jo el que trobo molt greu és que hàgim d'arribar a fer una auditoria. No seria més fàcil que els consellers vinguessin a explicar aquí aquests informes, que donessin facilitats, que no haguéssim d'instar la Mesa del Parlament ni el president del Parlament perquè vostès facilitin tota la informació? Que no és normal, això, que no és normal que hàgim d'anar a la Mesa del Parlament i que el president s'hagi d'adreçar al Govern perquè deixi de retenir aquesta informació. Facilitin la informació, tanquem aquest capítol, que estariem tots encantats que no hi haguessin ics buides, ni copiades, ni re d'això –seria l'ideal–, i següent tema.

Per tant, qui obre el debat, precisament, senyor Postigo, és el Govern. Obre el debat perquè no vol donar aquesta informació. Si vostès haguessin sortit el primer dia, avui jo estic convençut que el Partit Popular no hauria presentat això, sincerament, no ho hauria presentat. Però ho ha presentat perquè és una de les poques vies parlamentàries, suposo, que queden per conèixer això.

I jo crec, ja mirant també cap al futur i com a forma constructiva d'intentar acabar aquest debat –que estic convençut que prosperarà l'esmena a la totalitat per part del Govern, pels seus discursos i pel seu contingut–, home, apliquem allò de «dels errors s'aprèn». Estic d'acord que hi han coses que han millorat, perquè estaven molt malament, eh?, també ho hem de dir. Vull dir, hi han coses que han millorat: hi ha una mica més d'apertura aquí, una miqueta més d'apertura. Fem-ho bé del tot: en aquests informes que parlem i en aquesta situació, millorem en el futur; i en el futur, per millorar, l'únic que podem fer és màxima transparència.

Per exemple, aquest registre que es proposa: escolti'm, clar que hi ha un altre registre en aquest cas de contractació, però..., i el senyor Pérez deia: «Em sembla que s'ha de protegir en determinats casos»; totalment d'acord. Però és que això ja ho protegeix la Llei del menor, això ja ho protegeix la Llei de protecció de dades, el secret professional... Hi han moltes lleis..., que l'ordenament jurídic són moltes lleis i, per tant, ja hi han qüestions que xoquen, i, per tant, no s'ha de donar tota la informació, només faltaria, aniríem contra la llei! Ara, tot allò que sigui públic, com l'estudi de la petxina, per exemple, de la conselleria d'Interior, com la seguretat a la Xina, de la conselleria d'Interior, com la felicitat..., tots aquests estudis, que no es sotmeten a cap secret, entenc jo, professional de l'estudi sobre la felicitat, doncs, home, que siguin públics. Per tant, allò que és públic, en un registre, clarament, per als ciutadans, per als diputats, per al qui sigui; allò que no ho és, lògicament sotmès a les lleis i a la legislació del secret professional, protecció del menor, Llei de protecció de dades i el que calgui. Per tant, no barregem una cosa amb l'altra, senyor Pérez; una cosa és l'ordenament vigent i una altra qüestió ben diferent són les qüestions públiques i els diners públics.

Per tant, jo els convidaria, sobretot el Govern però també l'oposició, que siguem coherents i que, si volem de veritat –i ho dèiem ahir també– recobrar la confiança de les institucions per part dels ciutadans, ens comportem d'una manera coherent. I jo admeto, fins i tot, començar de zero, ho admeto. «Ho admeto», vull dir fem gestos de tots perquè això comenci a ser així, des del Govern i des de l'oposició. Però no convertim això en una picabaralla. Si un creu que ha d'haver-hi una oficina antifrau, creu també que s'han de donar facilitats per conèixer els informes. Crec que és absolutament la mateixa línia argumental i el mateix debat polític. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I acabo, senyor president.

Per tant, des de Ciutadans tindran sempre suport, hi haurà sempre suport perquè comencem a obrir l'Administració pública al ciutadà, obrir l'Administració pública i conèixer amb què es destinen i a què es destinen els diners dels ciutadans, i, en aquest sentit, crec que com a mínim hem mantingut aquesta coherència. Votarem a favor, ho torno a dir..., o, millor dit, en contra de l'esmena a la totalitat, no tant pel contingut o no tant pel millorable contingut d'aquesta proposta, sinó per la finalitat d'aconseguir una administració més oberta i més transparent amb els ciutadans.

Gràcies.

(*El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.*)

El president

Senyor Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Per al·lusions, president..., reiterades.

El president

Un minut.

El Sr. Llobet Navarro

Dues qüestions molt clares, no? Jo no intentaria confondre la proposició de llei que presentem amb l'Oficina Antifrau. En el seu moment ja vam comentar que hi havia una duplictat de funcions de la mateixa oficina. Igualment nosaltres vam entendre que havia de ser una funció de la mateixa Sindicatura de Comptes, i com a molt, si de cas, adscrita a la Sindicatura de Comptes. No té res a veure amb el que nosaltres volem avui regular, que entre altres àmbits estan regulats.

I quan vostès reiteradament al·ludien a la pràctica legislativa pel que fa al contingut de la llei, a si era millorable o no, els recordo que, per exemple, en la Llei d'educació només el tripartit, a ell mateix, al Govern, li ha adreçat 183 esmenes; 183 esmenes ha presentat el tripartit a la mateixa llei que ha aprovat el Govern. A la Llei, per exemple, d'urbanitzacions, va presentar el mateix tripartit quaranta esmenes. Estem parlant d'un govern, amb tots els mecanismes que tenen, amb els seus assessors... Presenten..., s'autoesmenen molt més que en pràctiques anteriors. Permetin que nosaltres, els partits polítics, els grups polítics, fem el que puguem

a les nostres proposicions de llei, però evidentment no es poden emparar en la deficiència o no de la tècnica legislativa.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 70 vots a favor i 65 vots en contra, i, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Procediment

per a elegir un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00027/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya.

Passem ara a la designació.

La candidata proposada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi és la senyora Bruguers Jardí Anguera.

Els proposo que la votació es faci per assentiment. Pot ser? (Pausa.)

Doncs, si és així i no hi ha cap objecció ni cap oposició, queda designada la senyora Bruguers Jardí Anguera com a membre del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya.

Procediment

per a elegir un membre del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya (tram. 284-00028/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya.

També passaríem a la designació.

El candidat proposat pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi és el senyor Francesc Esteva i Massaguer.

També els proposo que la votació es faci per assentiment. (Pausa.) No... Doncs, la farem electrònica i secreta. Demano als serveis de la cambra que preparin la votació perquè sigui secreta. (Pausa.)

Podem procedir a la votació.

Comença la votació.

La designació ha estat aprovada per 113 vots a favor, 2 vots en contra i 16 abstencions.

No havent-hi cap, per tant..., queda designat el senyor Francesc Esteva com a membre del Consell de la Fundació per a la Universitat Oberta de Catalunya.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves declaracions amb relació a la sentència que farà el Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00228/08)

Té la paraula, per formular la primera, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, senyor Montilla, ja que li vam demanar i li vam pregar a la darrera sessió que s'adrecés al nostre grup parlamentari, com que no ho va fer a la darrera sessió, l'única manera que trobem de poder-nos veure la cara i poder parlar de tu a tu com a grup parlamentari amb el Govern és pujar a aquesta tribuna. Espero que aquesta excepcional via s'esgoti amb aquesta última sessió.

Ha fet vostè unes declaracions aquesta setmana, aquest dilluns, referents al Tribunal Constitucional i a la sentència de l'Estatut. Unes declaracions que considerem, des de Ciutadans, especialment greus, perquè parteixen d'una institució que és el president de la Generalitat. No són, com vostè diu a vegades, uns comentaris de premsa, ni uns titulars de premsa d'algun company del grup parlamentari o d'algun company de Govern. I vostè ha parlat, ni més ni menys, que de paraules tan grosses com de «fractura social», de paraules tan grosses com de «trencar la convivència», amb un to d'amenaça respecte al que pugui fer el Tribunal Constitucional.

Nosaltres creiem, des del nostre grup, des de Ciutadans, que un president de la Generalitat en cap cas, al marge de la seva opinió política, al marge dels seus partits polítics, que li donen suport, el que no pot fer mai és degradar la imatge del president intentant amenaçar, intentant condicionar la justícia.

Per tant, nosaltres li vam preguntar, senyor Montilla, la seva via, d'ara en endavant fins que arribi la sentència del Constitucional, serà intentar canviar l'opinió del Constitucional?, intentar fer declaracions en aquesta línia?, intentar dir que el Constitucional trenca la convivència a Catalunya?, o serà un president respectuós amb les institucions, al marge del que pensem tots de la sentència que pugui sortir, però, sobretot, que sigui respectuós.

La pregunta és: continuarà per aquesta línia o vostè serà un president, des del nostre punt de vista, respectable i respectuós amb les institucions de l'Estat?

Gràcies.

El president

Té la paraula el... (*veus de fons*), senyor diputat, una cosa és que faci la pregunta i una altra cosa és que es quedi la pregunta sobre... (*Remor de veus.*)

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat. (*Pausa.*) Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo sóc una persona respectuosa amb les institucions de l'Estat, entre altres coses perquè vostè, que m'imagino que s'ha llegit el nostre Estatut, entre altres coses diu que el màxim representant de l'Estat a Catalunya sóc jo, en aquest cas, el president de la Generalitat; per tant, respectuós amb les institucions de l'Estat. El que li recomano, no obstant, és que no es quedi amb el diuen els diaris.

Si vostè té interès a veure el que vaig dir..., va ser una conferència a l'Institut d'Estudis Catalans, amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de la Llei de normalització lingüística, la primera llei, va ser una conferència llarga, on, entre altres coses, vaig fer referència, fent balanç d'aquests vint-i-cinc anys, al que havien suposat les polítiques amb relació a la llengua. És en aquest context que s'han d'entendre les meves paraules.

Però, ho repeteixo, no vaig advertir ningú, el que sí que vaig marcar..., una cosa que és la meva obligació, i que és advertir..., també, com a representant –no com a president de la Generalitat– i també com a màxim representant de l'Estat a Catalunya, advertir a les institucions de l'Estat dels perills que comportaria una sentència en sentit contrari respecte al tema de la llengua.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor Montilla, la seva interpretació encara em sembla més greu. És a dir, vostè respecta les institucions de l'Estat quan la cadira l'ostenta vostè, però quan és un tribunal constitucional no la respecta, o, com vostè diu, l'adverteix de les conseqüències.

Primer, crec que el president de la Generalitat, i ho creiem des de Ciutadans, no està per advertir els tribunals,

està per acatar les sentències dels tribunals. Segon, la seva figura com a representant de l'Estat, precisament, l'ha de fer més cautelós a l'hora de pronunciar-se sobre sentències dels poders i la justícia, d'un alt tribunal, del Tribunal Constitucional. Ho torno a dir, al marge del que vostès opini i del que pugui opinar jo, que ja veurem el que pugui sortir o no d'un constitucional.

Per tant, la nostra preocupació és que vostè, primer, digui que «adverteix», i utilitza la paraula «advertència» com a institució de l'Estat. Un president de comunitat autònoma, el president de la Generalitat, des del nostre punt de vista, no pot estar per advertir a tribunals. El que han de fer és treballar, preocupar-se per l'atur, preocupar-se per les polítiques industrials, preocupar-se pels problemes reals dels ciutadans de Catalunya i deixar de banda el que puguin fer els tribunals...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

I, per cert, aprofito per dir-li, senyor Montilla, que a veure si també compleixen les sentències del Tribunal Suprem.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè confon els seus desitjos amb la realitat. En primer lloc, perquè vostè ja pressuposa una sentència del Tribunal Constitucional en la línia dels seus desitjos, desitjos que estic convençut que es veuran defraudats.

Vostè, que està tan preocupat per altres coses, està obsessivament preocupat per aquest tema –obsessivament preocupat. Afortunadament, vostè va dir que amb vostès arribarien les preocupacions dels ciutadans aquí al Parlament de Catalunya. I vostè, obsessivament, ens parla del tema de la llengua atacant la llengua, mai defensant el català, no li he escoltat ni una sola intervenció defensant la llengua, que és la llengua pròpia del país en què vostè viu i en què ha nascut. Ja és hora que alguna vegada ho faci!

Escolti..., nosaltres tenim per costum complir les sentències dels tribunals, però, en aquest cas, vostè –vostè– està donant, per descomptat, una sentència que no s'ha produït i que jo estic convençut que no es produirà. Ja pot començar a quedar defraudat perquè així serà el dia que arribi la sentència. Tinc aquesta plena convicció.

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat de finalitzar la construcció del canal Segarra-Garrigues i de compaginar-ne l'ús amb el respecte al medi ambient (tram. 317-00230/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, vós sabeu que el canal Segarra-Garrigues és un projecte ja en plena execució, que dona resposta a una llarga –llarga– expectativa de la gent de Lleida i que avança un progrés social i econòmic evident.

Sabreu que va ser el nostre grup qui en va possibilitar les obres aconseguint que les Corts, l'any 95, declarassin d'interès general el projecte, del tot encallat, fins llavors, a les mans dels governs de Convergència i Unió. Al darrer d'aquests li va correspondre d'establir la declaració d'impacte ambiental, atès que el canal modificava substancialment les condicions dels espais agraris, sobretot, en el marge dret. A pesar de la directiva europea CiU va acabar declarant en dos anys vint mil hectàrees de protecció d'aus estepàries; una mesura insuficient, i, vés per on!, feta sense haver-ne dit ni piu, millor dit, tractant-se d'ocells, als mateixos regants.

Sabreu, president, que el Govern del Tinell, entomant el repte de les sentències del Tribunal Europeu, va eixamplar aquella protecció i que va començar la programació dels usos i gestió amb enormes dificultats –això sí–, a causa dels greus entorpiments partidistes que van succeir-se en tot aquell procés. Segons el tribunal, president, la protecció dels valors naturals és encara insuficient, cosa que pot comportar-nos –tant de bo que no sigui així!– fortes sancions econòmiques i posar l'obra en perill.

La protecció justa de l'espai natural, l'aplicació dels balanços d'usos i gestió i els ajuts als pagesos afectats amb compensacions haurien de ser arguments pel consens entre les administracions, regants i entitats ambientalistes.

Ens cal un acord social i polític, senyor president, segur que vostè hi està d'acord, perquè l'Estat i la Generalitat portin davant la Comissió Europea una proposta raonada i raonable per al canal que faci compatible la protecció deguda i el regadiu esperat.

Creieu, president, que sabrem trobar la clau que ens permeti disposar d'una infraestructura hídrica moderna, respectuosa amb el medi, i necessàriament viable per als usos que n'esperem i que necessitem?

Gràcies, senyors presidents.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament que l'adequació dels nivells de protecció, adaptació a les directrius europees d'aus i d'hàbitat és un tema que ve de lluny. Vostè ho ha dit. Vostè ha fet referència a la primera divisió que va fer el Govern de Convergència i Unió, a l'ampliació posterior, a requeriment de la Unió Europea; però, malgrat això, l'any 99 i després l'any 2001, la Comissió Europea va obrir uns procediments, en aquest cas, contra el Govern, per considerar que aquesta ampliació era insuficient.

Són procediments que van continuar la seva marxa malgrat que després, el mes..., en concret, l'any 2006, es va produir, per part del Govern del president Maragall, una ampliació de sis mil hectàrees, es va considerar que era insuficient i s'han produït dues sentències del Tribunal Europeu de Justícia, que consideren insuficients aquesta ampliació, aquesta delimitació de ZEPA. Es tracta de complir la sentència, certament, no?, de fer-ho compatible amb la viabilitat econòmica i el desenvolupament econòmic del territori, i, en aquest cas, assegurant el futur d'una gran infraestructura que s'està construint, llargament desitjada, llargament reivindicada, i fonamental per al desenvolupament d'unes determinades comarques que vostè coneix molt bé a la demarcació de Lleida.

Aquestes obres s'estan construint, a més a més, recentment s'han adjudicat alguns importants trams d'aquest canal, una presa com la d'Albagés, i estic convençut que aquesta obra, llargament desitjada, conclourà prou, i, per tant, es podrà començar a fer ús de l'aigua per part dels pagesos i per part, també, d'altres activitats que són necessàries, com també hi ha peticions, en aquest sentit, per al territori i manifestacions i acords del Govern de Catalunya.

Miri, tots defensem la preservació de la biodiversitat i volem complir les directrius i les sentències del Tribunal Europeu, però també hem de garantir, entre altres coses, la viabilitat econòmica de projectes tan importants com aquest...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que assegurin el futur del territori. Crec que serem capaços de conjugar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...els dos objectius.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions que pensa emprendre el Govern per a evitar l'augment de la taxa d'atur (tram. 317-00229/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera

El Sr. Sirera Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, ahir vam conèixer les dramàtiques dades de l'atur a Catalunya: en dos mesos hem perdut el mateix nombre de llocs de treball que vostès preveien que perdríem en dotze mesos. Pensen fer alguna cosa?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, i tant que pensem fer coses! De fet, el Govern ahir, precisament, va aprovar un conjunt de mesures, tres mesures que tenen relació amb el suport als emprenedors, als autònoms i a les persones desocupades. No plantegi el tema com si això fos un problema específic i exclusiu de Catalunya, com vostè sap afecta a tots els països avançats, fins i tot a comunitats veïnes governades pel seu partit, fins i tot, amb més intensitat que aquí.

El president

Senyor Sirera, per repreguntar.

El Sr. Sirera Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, jo el felicito per fer, ahir, una cosa que el nostre grup parlamentari fa un any que li demana. Són propostes, les que van aprovar ahir, que nosaltres hem presentat en aquest Parlament i que vostès es van treure de sobre com si no fossin importants, no?

Escolti, li he dit: en dos mesos els mateixos aturats que en el pressupost de la Generalitat estava previst per a tot un any. Vostès, senyor Montilla, en el pressupost de la Generalitat es van equivocar –es van equivocar– i ara no volen rectificar. I, vulgui o no vulgui, el pressupost de la Generalitat s'ha de canviar, i nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, estem disposats a ajudar –a ajudar– sempre que vostès vulguin ser ajudats.

Però, senyor Montilla, vostès han de sortir d'una vegada d'aquest món virtual en què viuen. Senyor Montilla, a la Catalunya real passen coses, ahir mateix el senyor Saura presentava les enquestes que deien que la delinqüència s'ha disparat a Catalunya. No és normal –no és normal–, senyor president de la Generalitat, que el Govern denegui a una dona de cent un anys les ajudes de la Llei de dependència i les ajornin fins a l'any 2013. I això pot fer gràcia, però no és cap acudit. Aquesta és la realitat catalana que vostè no veu. (*Remor de veus.*)

Senyor president, jo li recomano, de debò, que surti de Palau, que torni a parlar amb la gent d'aquest país, que té molts problemes; faci de president de la Generalitat, és molt fàcil, faci de president de tots, també dels 480.000 catalans que avui no tenen treball.

Nosaltres, senyor Montilla, li volem donar una oportunitat, a vostè –li volem donar una oportunitat–, li acabo d'oferir el suport del nostre grup parlamentari per adaptar els pressupostos de la Generalitat a la realitat.

No es rendeixi, senyor Montilla, no pensi que no es pot fer res. Si de debò estima Catalunya el que ha de fer és convocar totes les forces polítiques per treballar plegats per al futur dels catalans. Vostès ja han demostrar que no són capaços de fer-ho sols, deixin que l'oposició els ajudem per treure Catalunya de la crisi.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat, eh?, gràcies per la seva oportunitat i gràcies per totes les aportacions que puguin fer, que seran benvingudes, no? Per cert, vostè no ha llegit bé la informació a què fa referència de la Junta de Seguretat, perquè no hi ha hagut tal increment d'aquesta delinqüència de què a vostès els agradaria parlar.

Però, miri, no conec en aquest moment cap govern que hagi revisat els seus pressupostos com vostè reclama, eh? Em refereixo a governs de vostès, que tenen els mateixos problemes: de creixement de l'atur, de caiguda dels ingressos... Perquè, bé, aquest no és el tema de fons. Revisar el pressupost, què vol dir? Adaptar el quadre macroeconòmic? Això té nul·la incidència després sobre les polítiques i és un tema, diguem-ne, en aquest cas, que a més a més s'hauria d'anar actualitzant, malauradament, pràcticament cada trimestre o cada mes, si ho haguessin fet. Ningú ho ha fet, cap govern ho ha fet, no té sentit.

Miri, nosaltres el que estem és precisament treballant per solucionar problemes –per solucionar problemes. I ho fem des del despatx i trepitjant el territori, segurament bastant més que vostè; donant suport als emprenedors, als autònoms i a les persones desocupades, amb mesures que vàrem aprovar precisament ahir, unes mesures més de les moltes que hem aprovat, de les seixanta-un mesures, a sumar a les seixanta-un mesures que hem aprovat precisament des del mes d'abril, en què estem treballant contra la crisi. I, per tant, benvingudes siguin les seves propostes si són propostes solvents. De moment no les coneixem; són totes abaixar impostos i gastar més. En fi, és molt fàcil, eh?, fer això i fer-ho des de l'oposició. Evidentment, amb això difícilment arribarem a un acord.

Nosaltres hem de treballar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...per assegurar l'ocupació en empreses importants –i acabo– del...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...sector de l'automòbil, com hem fet aquests dies, amb projectes que són molt importants per al futur de Catalunya.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat d'un consens entre els diputats catalans a Madrid per aconseguir unes condicions favorables en la negociació sobre el finançament i el lideratge de la lluita contra la crisi (tram. 317-00231/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president, hem vist eleccions a Galícia, a Euskadi, i hem pogut veure, fins i tot, que des del Govern espanyol s'intenta buscar una altra excusa per demorar la data per arribar a un acord amb el finançament; ara se'ns diu que caldrà que es constitueixi el govern de Galícia, a veure què diu el nou govern; després segurament vindran eleccions europees, gairebé podríem dir que podríem fer l'any a l'agost... Això crec que no ens va bé, i vostè ho sap perfectament, no ens va bé ni al país, ni al Govern, ni va bé a la gent que..., a l'economia productiva.

Però, dit això, és evident que aquests resultats comportaran canvis, i és molt possible que comportin canvis a Madrid. És molt possible que els aliats que els van ajudar a aprovar els pressupostos generals, en aquest cas el Partit Nacionalista Basc, el Bloque Nacionalista Galego, segurament fruit d'aquesta nova conjuntura, possiblement ja no seran aliats. I, per tant, pot haver-hi la temptació del Govern espanyol de tirar-se en braços del Partit Popular. De fet, algun mitjà de comunicació avui anunciava això. No crec que fos el millor, però sí que és veritat que la conjuntura i l'aritmètica parlamentària de Madrid..., en aquesta cambra hi ha representats diferents grups parlamentaris a la cambra espanyola, doncs, que tindrien el pes..., i Catalunya podria ser decisiva. Decisiva per dues raons: primera..., no només per afrontar el finançament –Rodalies, l'aeroport, o els aeroports–, sinó també per afrontar la crisi, perquè crec que cal liderar-la des de Catalunya. La visió industrial, del sector serveis, del turisme que es té des de Catalunya, moltes vegades costa, o diguéssim que la crisi

industrial empaita els governs de Madrid, però ells sempre corren una mica més.

Dit això, president, creu vostè sincerament que pot haver-hi un consens català per crear una pressió i la capacitat perquè els grups catalans, els diputats i diputades catalans a Madrid, representats també en aquesta cambra pels seus grups respectius, puguin crear un nou ordre i puguin crear unes condicions favorables a Catalunya, favorables a la negociació... (*remor de veus*) –estic parlant; gràcies–, amb el finançament, amb Rodalies, amb l'aeroport, com li deia, i fins i tot, com li deia, per liderar una crisi en què crec, sincerament, que el Govern espanyol va una mica endarrerit pel que fa a les mesures que estan prenent els governs de la resta de la Unió Europea?

Moltes gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, he de dir que nosaltres no tenim notícies que el Govern, fruit del calendari que hi ha ara al davant, com a resultat de les eleccions al País Basc i a Galícia..., que això hagi de pressuposar retardar el finançament. Si hi ha un retard i si no hi ha acord és perquè no hem arribat a un acord, perquè de moment ni pel que fa referència a la quantia ni pel que fa referència al model hi ha un acord. Per tant, no té relació amb el calendari; simplement no estem d'acord ni amb la xifra ni amb la quantia, ni estem d'acord amb el model. I, per tant, continuarem negociant.

Conseqüències a Madrid. Evidentment, això caldrà veure-ho al llarg de les properes setmanes, això que vostè diu, que hi ha avui un diari que apunta possibles acords amb el PP. Bé, hi ha un altre diari també, d'àmbit..., fonamentalment d'aquí, de Catalunya, dels més llegits, que diu tot el contrari: «El Govern es pot acostar a Convergència i Unió.» Bé, això jo crec que són especulacions, una cosa i l'altra, no?, i per tant... Jo no sé què farà el Govern, això ja ho veurem, el Govern de Madrid, no?

El que sí que crec és que vostè té raó en una cosa: que jo crec sí que estem en condicions de tenir més pes i de ser més decisius. Per tant, si com capaços de treballar plegats, de fer-ho amb seny, de fer-ho sobre la base d'acords en els grans temes, de fer-ho d'una manera lleial... Vostè ha parlat, evidentment, del tema del finançament, també ha parlat dels temes que tenen relació amb la crisi econòmica, i també en el nostre cas, i de manera molt especial, dels temes dels traspassos i del desenvolupament de l'Estatut. Jo crec que, efectivament, estem en unes condicions segurament millors que fa unes setmanes, i del que es tracta és d'això, de treballar plegats, en primer lloc, per tractar de tancar l'acord de finançament, que fins ara no ha estat possible. I si no ha estat possible no és per un problema de calendari, sinó de desacord, ho repeteixo, en les quanties i en el model. Nosaltres no signarem qualsevol acord amb qualsevol quantia, sense un canvi de model, i, per tant, en aquest sentit continuarem negociant, i penso que evidentment

no estem ara en pitjors condicions que fa unes setmanes, sinó segurament en millors condicions.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les previsions per a la generalització de les noves tecnologies en els serveis sanitaris (tram. 317-00233/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, la implementació de noves tecnologies en els serveis públics és sempre una millora per als ciutadans, però si hi ha un àmbit en què realment això és important i els ciutadans ho noten és en els serveis sanitaris. Parlem de telemedicina, de teleassistència, de compartir imatges de radiografies, d'endoscòpies, i no només d'imatge digitalitzades, sinó també de fotografies d'oftalmologia, de dermatologia, parlem de registres mèdics com audiometries, i moltes altres proves de diagnòstic.

A hores d'ara, s'ha avançant molt a compartir la història clínica, que això vol dir que cada usuari té una història clínica, que tant veuen aquesta mateixa història els hospitals com els centres sanitaris, els centres d'atenció primària. Això vol dir que el ciutadà ja no ha d'anar a explicar al seu metge de capçalera què li ha dit l'especialista o a l'inrevés. Vol dir, doncs, que el metge apunta en la seva història clínica, anota o exposa aquelles proves diagnòstiques que corresponen a aquesta història clínica, i hi tenen accés els professionals sanitaris, sense necessitat que sigui el ciutadà el que hagi d'anar amb el *parte* d'una banda a l'altra. Cada vegada, a més, són més els ciutadans que es troben amb això, que inclús, encara que hagin d'anar a urgències d'un hospital o que els hagin donat una alta hospitalària, quan van al seu centre d'atenció primària, el seu metge de capçalera ja sap, ja té l'informe que li han fet a l'hospital.

I també si hi ha un àmbit en què les noves tecnologies tenen una especial rellevància és en l'àmbit de la recepta electrònica, en l'àmbit dels medicaments, que això, a banda de facilitar la prescripció i la dispensació dels medicaments, també té molts beneficis pel que representa de prevenir també interaccions o bé controlar les dosis que els ciutadans prenen d'aquests medicaments.

I darrere d'aquestes millores hi ha un esforç organitzatiu molt gran, un esforç d'inversió també molt gran i una planificació acurada. Ara el repte és que aquestes millores arribin a tothom, que arribin a tot arreu. President, quines són les previsions del seu Govern en aquest sentit?

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, bé, vostè em pregunta per un tema que afecta molta gent i pel qual es veurà, s'està veient beneficiada molta gent. Segurament a alguns els provoca, doncs, això, somriures (*rialles*), però és un tema pel qual hi ha gent que segurament ha plorat, quan no ha tingut un bon servei.

Bé, sens dubte estem davant d'un tema que és important per al model sanitari català, en què estem fent una important inversió. El Govern ha fet una aposta decidida, des del primer moment, per diferents aspectes en aquest terreny.

En aquest sentit, el Pla estratègic per al desenvolupament integral del programa TIC en la salut està previst que s'acabi d'implementar en aquesta legislatura, i és la nostra voluntat que sigui com un instrument estratègic de millora del sector sanitari, per a la millora de l'accés del ciutadà a la informació i als serveis, i com a eina també d'assistència de qualitat pels professionals. Estem convençuts que assegurarà una gestió més eficient i una millor garantia de seguretat.

I, pel que fa específicament al Programa de la recepta electrònica, serà l'eix vertebrador d'una prestació farmacèutica basada en l'excel·lència, i serà no només una eina de gestió, sinó també una eina assistencial. Ho està sent ja en una part del territori, del nostre territori, del nostre país.

Si parlem del Programa d'història clínica compartida, permetrà l'ús compartit de la informació disponible de pacients i usuaris en els centres assistencials de tot Catalunya.

I pel que fa la digitalització de la imatge i, per tant, a l'eliminació de la placa radiològica i l'accés a la imatge a través de la història clínica compartida, permetrà arribar a un 85 per cent de la imatge radiològica digitalitzada a finals d'aquest any.

I, finalment, pel que fa al Pla estratègic de telemedicina i teleassistència mèdica, aquest permetrà desenvolupar i estendre a tot el territori les iniciatives de telemedicina que es vagi decidint d'implementar.

Estem fent una gran inversió. A molts ciutadans és un tema que els preocupa, i, per tant, continuarem fent aquest esforç per completar durant aquest any la primera gran onada de millora del servei sanitari a través de la tecnologia, que els ciutadans percebran en primera persona. Cap més recepta perduda, ni cap píndola o medicament dispensat en excés, cap més radiografia transportada entre centres de salut pel mateix pacient, cap més reexplicació de l'historial mèdic al metge que ens atén.

Aquest és l'objectiu, i estem convençuts que l'assolirem durant aquesta legislatura.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la xifra i la part del model amb les quals el Govern no està d'acord en la negociació del finançament (tram. 317-00232/08)

...per formular la següent pregunta, l'honorable senyor Artur Mas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, jo voldria insistir en el tema del finançament. Han passat les eleccions basques i les gallegues, semblava que això era un obstacle, i ara seguim sense acord. Vostè en una resposta anterior ha dit que no estaven d'acord ni amb la xifra ni amb el model que els ofereix el Govern espanyol, aquell govern amic que tan bé havia de tractar Catalunya.

I la pregunta que jo li faig és quina és la xifra amb la qual no estan d'acord i quina és la part del model, els punts concrets, amb els quals no estan d'acord. No li demano, senyor president, que ens expliqui quin és el seu objectiu, quina és la seva xifra; ja vam quedar d'acord que d'això no se n'havia de parlar. Ara, si vostè diu que no estan d'acord amb la xifra ni amb el model, expliquin d'una vegada per totes al poble de Catalunya amb quina xifra no estan d'acord del Govern socialista i amb quins punts del model vostès estan en desacord.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap perfectament el model que nosaltres defensem, entre altres coses perquè figura en un document que vostè coneix i que es va enviar al Govern de Madrid. Per tant, en aquest moment les propostes que hi ha damunt de la taula per part del Govern de Madrid no respecten aquest model, i aquesta és una raó, no els calendaris, per no arribar a un acord. Perquè arribar a un acord, a qualsevol acord, a altres acords com s'hi ha arribat en el passat, això ja s'hauria pogut fer (*remor de veus*); per treure bastants més quartos dels que es van treure en altres negociacions, això ja s'hauria pogut fer. No ho hem fet perquè els recursos són insuficients –temps tindrem de parlar de recursos– i no s'adapten al model que nosaltres defensem, que és el que preveu l'Estatut.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president, no fugi d'estudi –no fugi d'estudi. No li estem demanant si vostè defensa una cosa o en defensa una altra; ja ens imaginem que vostè defensa allò que ha de ser millor per a Catalunya. Nosaltres no el critiquem a vostè. Vostè ens critica a nosaltres, nos-

altres no el critiquem a vostè. I sembla que això hauria de ser al revés, perquè l'oposició som nosaltres, i vostè és el Govern.

Ara, escolti'm, que vostè, a aquestes alçades, nou mesos després de tots els incompliments legals, no sigui capaç de dir avui en què no està d'acord del que li ofereix el govern amic, a on vostè té ministres, i que ens van dir que havien de salvar Catalunya i que ho havien de resoldre tot, em sembla literalment escandalós. El poble de Catalunya mereix que el president del país digui avui en què no s'està d'acord. I a partir d'aquí, fixem l'estratègia conjunta per anar a aconseguir el que volem.

I jo li demano, senyor president, que canviï d'estratègia, perquè ja porten mesos, i mesos, i mesos dient que estan negociant i que estan intentant arribar a un bon acord, però, escolti'm el resultat és res. Quants aturats més hi ha d'haver a Catalunya per resoldre el tema del finançament? Quantes empreses més han de tancar, que han de ser ajudades, per resoldre el tema del finançament? Quantes persones més s'han d'apuntar a la Llei de la dependència, sense ser ateses, per resoldre el tema del finançament? Canviïn d'estratègia, amb l'estratègia que estan seguint no van enlloc. Se'ls estan..., i li dic amb tota l'educació i amb cordialitat, se'ls estan rifant i a mi em sap molt greu –a mi em sap molt greu.

I, per tant, jo el que demano és que vostès canviïn d'estratègia i que d'una vegada per totes posin els punts sobre les is i, en aquest sentit, si s'ha de plantar cara com es demanava abans, vostès tindran el suport explícit i inequívoc i, a més a més, entusiasta de Convergència i Unió, i li asseguro que del poble de Catalunya.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, el que no farem serà utilitzar la seva estratègia, perquè la seva estratègia ja vàrem veure el que va donar de si durant vint-i-tres anys. Si durant vint-i-tres anys vostès haguessin solucionat aquest tema, avui no estaríem com estem, entre altres coses.

Estem negociant i, si no ens hem aixecat de la taula és perquè evidentment la nostra voluntat és assolir un acord d'acord amb el que preveu l'Estatut, i d'acord també amb una quantitat que ha de ser evidentment superior a les quantitats que en aquest moment, diguem-ne, estan damunt de la taula. Això és el... Miri, no és una quantitat que per a nosaltres sigui l'adequada, ni sigui la justa. I, per tant, continuarem negociant per tractar d'aconseguir una quantitat adequada i justa i un model que s'ajusti a l'Estatut. I ho fem negociant. Vostès, quan negociaven, tancaven acords de manera molt ràpida, així estem ara, diguem-ne... (*Remor de veus.*) Així estem ara.

El president

Senyores diputades, senyors diputats –senyores diputades, senyors diputats, si us plau.

El president de la Generalitat

Per tant, de pressa nosaltres tenim la que tenen vostès o segurament més, però ni ens aixecarem de la taula, ni signarem un mal acord. I estic convençut que al final arribarem a un bon acord, que s'ajusti al que diu l'Estatut i una quantitat que ens permeti fer front a aquestes mancances i a afrontar aquestes polítiques que, entre altres coses, avui, la crisi econòmica fa més necessàries que mai.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la tramitació del Projecte de llei d'educació (tram. 310-00287/08)

...i en aquest cas és al Govern, la formula, en nom del Grup Mixt, il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señor *conseller* de Educació, hoy se cumple el plazo –el final del plazo– de entrega de las enmiendas de la Ley de educación de Cataluña, y hemos comprobado durante este corto espacio de tiempo que nos han dado para hacer y terminar estas enmiendas que el Gobierno tiene un especial interés en que se precipite esta ley cuanto antes para aprobarla como máximo en mayo.

Curiosamente esta ley que pretende acabar con el fracaso escolar en Cataluña, curiosamente, digo, es de educación, y precisamente el método científico que se sigue para cualquier criterio que se pretenda hacer bien las cosas, aquí se está haciendo al revés. En ningún caso se están cumpliendo tiempos adecuados para estudiar y tener las enmiendas adecuadas.

Hemos tenido sesenta y cuatro comparecencias, a doce comparecencias diarias, una especie de maratón infumable. Nos hemos quejado y no ha servido para nada. Señor *conseller*, ¿qué pretende hacer con una ley que pretendía ser de educación, si no tenemos tiempo ni siquiera para estudiarla?

Por otra parte, y además, la ley no contempla para nada –el proyecto de ley no contempla para nada– una memoria económica ni una cartera de servicios. Si no tenemos tiempo para desarrollarla bien, no tenemos un proyecto económico para desarrollar aquello que ustedes intentan hacer bien, ¿cómo podremos mejorar la educación de Cataluña?

Gracias.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, a mi em sembla que hi ha una certa confusió perquè vostè adreça

al Govern qüestions que estan explícitament i plenament en l'àmbit de la responsabilitat d'aquesta cambra, de la que vostès és membre i jo sóc aquí en tant que membre del Govern, però no en tant que diputat.

I em sembla que, pel que jo sé des de fora, ho sap vostè millor que jo, hi ha una evident incertesa en les seves afirmacions, no és així. Aquesta és una llei magnífica també des del punt de vista de la seva tramitació i de la seva participació social, que està batent tots els rècords d'implicació i de participació, de compareixences i que ha tingut el període més llarg de termini de presentació d'esmenes que cap altra llei hagi tingut en aquest Parlament en aquesta legislatura, el més llarg, quaranta-dos dies.

De manera que està a les seves mans, senyor diputat.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Debe de ser... Gracias, señor presidente. Debe de ser récord evidentemente de comparecencias, a parte de que han quedado otras muchas fuera, debe de ser récord de eso, porque no de días. Es la primera vez que ocurre en este Parlamento, la primera vez que se recortan los quince días hábiles que el Reglamento nos da en ocho, incluso las prórrogas se han recortado al final. No es verdad, señor..., o no se ajusta a la verdad lo que ha dicho.

Mire, de todas maneras, esta ley no va a funcionar tampoco ni siquiera en lo que persigue que es en la educación. Decía la última compareciente en las comparecencias, la sueca Inger Enkvist, decía a propósito de la ley: «El texto de la ley no corresponde con las inquietudes de la educación catalana, habla de otra cosa, nada tiene que ver con el entusiasmo por el conocimiento y me sobra afán de control de los docentes.» En resumidas cuentas, esta ley no se va a ocupar de lo que teóricamente se debería ocupar y no se hacen los trámites legales en este..., o reglamentarios en este Parlamento para conseguir una buena ley.

El president

Senyor diputat.

El Sr. Robles Almeida

Digan la verdad sobre el caso. Acabo, señor presidente. Digan la verdad y digan para qué han hecho esta ley, si no es para frenar las sentencias de los tribunales en algunos casos que todos conocen.

Gracias.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, senyor diputat, prego..., en fi, que amb relació a aquesta llei que és una llei important d'aquesta legis-

latura i que és important també des del punt de vista de la consciència d'aquest país, que s'hi ha interessat, que s'hi ha apassionat, és una llei que mou passions, emocions, interessos, i a mi em sembla que és un procés magnífic en aquest sentit, que ha motivat efectivament més compareixences que mai.

La seva posició, des de sempre, ha estat la de negar la legitimitat d'aquesta llei. Vostès estan a favor de tornar les competències d'educació a l'Estat, al Govern central. Vostè no vol la llei, no vol que Catalunya tingui educació pròpia, no vol que tinguem l'oportunitat de discutir el model educatiu català, que és el que estem fent felicitament, intensament, apassionadament, amb participació de tota la societat.

Avui tenim presentades un grup d'esmenes per part dels grups de Govern i altres per cada grup que expressen una riquesa i magnífica possibilitat de millora d'aquesta llei. Jo li recomano, senyor diputat, que s'hi posi, que ens ajudi a millorar-la, que miri l'educació catalana, que no ens reciti el que diuen els suecs sobre aquesta qüestió. Estem aquí, en aquesta cambra que és la cambra de representació dels ciutadans de Catalunya, i vostè actua com a representant de ciutadans de Catalunya i interessen per la seva educació, i veurà com amb les esmenes presentades i amb el treball que té vostè per davant, com tots els diputats, hi ha una magnífica ocasió de treballar per al bé de la nostra educació. Que està contingut absolutament en les previsions que avui conformen el projecte de llei, que no ha variat en absolut a partir...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...de les esmenes que jo conec ni la seva intenció, ni el seu contingut essencial original. I, en canvi, té...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...l'oportunitat de millorar, de millorar extraordinàriament, gràcies a aquest procés de participació del qual vostè semblava avergonyir-se. Jo me n'enorgulleixo.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el millorament de la cobertura dels serveis de telecomunicacions (tram. 310-00286/08)

...té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, ningú dubta que les tecnologies de la informació i la comunicació han transformat les relacions econòmiques, les relacions socials i també les relacions personals d'una manera profunda i revolucionària. Vostè, que és un usuari de les noves tecnologies, ho coneix de primera mà.

En aquest context, en una societat on els canvis en aquest camp es succeeixen d'una manera molt ràpida, les institucions cal que estiguem ben atents i que desenvolupem polítiques ambicioses, no només en el sentit que són importants les tecnologies de la informació i la comunicació per afrontar els reptes econòmics que tenim, sinó també per garantir l'accés a tots els ciutadans i de tots els territoris a aquestes tecnologies. Hem d'evitar el que s'anomena l'escletxa digital. I aquest ha estat un dels objectius d'aquest Govern i d'aquest grup parlamentari. A vegades hi ha qui entén l'escletxa digital només com aquella que afecta els individus i les persones que per les condicions específiques que tenen, tenen dificultats a accedir a les noves tecnologies. Però també n'existeix una altra, és aquella escletxa digital que afecta els territoris allunyats de les grans àrees urbanes.

Aquesta cambra ja ha tingut ocasió de conèixer els detalls sobre el desplegament del pla «Catalunya connecta», que va néixer amb l'objectiu de no deixar cap part del país sense accés a les noves tecnologies, especialment als polígons industrials i especialment als nuclis urbans disseminats pel que fa a la telefonia mòbil.

En aquest sentit, preguntem al Govern sobre l'evolució de la connectivitat i les cobertures de serveis de telecomunicacions al nostre país. Especialment voldríem, senyor conseller, que es referís a les millores previstes i que estan en marxa de cobertura en telefonia mòbil. Entenem que la telefonia mòbil cada vegada és més important, no només en l'activitat diària de la nostra societat, sinó també per les activitats econòmiques de tot el territori. Creiem que les seves condicions d'ubiquïtat i connexió permanent la configuren com un servei bàsic determinant.

Vostè sap, senyor conseller, perquè ha participat del nostre grup parlamentari durant molts anys, que el nostre grup vol un país lliure i un país just. En el segle XXI, un país lliure i un país just també és garantir l'accés de tot el país a les noves tecnologies, perquè cap part del país pot quedar fora del futur que tots desitgem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable senyor Jordi Ausàs té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, coincideixo, com no pot ser d'altra manera, en la importància que vostè atorga a les tecnologies de la informació i la comunicació i a la rellevància que pren, per tant, la connectivitat.

Efectivament, vostè n'ha parlat, el pla «Catalunya connecta» és l'eina del Govern per dotar el conjunt de país

de connexió als serveis de comunicacions electròniques. Com saben, l'objectiu d'aquest pla «Catalunya connecta» és que abans no acabi l'any 2010 tots els nuclis de població del país de més de cinquanta habitants, nuclis de població, disposin de cobertura dels serveis més bàsics, més essencials –telefonía fixa, telefonía mòbil, banda ampla i televisió digital. Tot i que a més aquest compromís està cobrint nuclis més petits i, fins i tot, nuclis del tot disseminats. Per tant, fent vestits a mida a bona part del país i del territori.

En aquests moments ja s'han fet gairebé tres-cents estudis radioelèctrics, s'estan tramitant..., o ja s'han signat més de vuitanta convenis de cessió d'ús del terreny per poder construir-hi les torres, les infraestructures, i ja hi ha seixanta-vuit torres en procés de construcció i bé construïdes.

Voldria centrar-me però en la qüestió que vostè ha sol·licitat, la cobertura de telefonía mòbil. Ara fa un any, la Secretaria de Telecomunicacions, el CTITI i les diferents operadores Movistar, Orange i Vodafone vam signar un conveni per al desplegament territorial de la xarxa de telefonía mòbil en l'àmbit rural, amb un total de 640 actuacions programades fins a l'any 2010. El resultat ha estat molt positiu, durant aquest any ja s'han dut a terme 405 actuacions que han millorat el servei a un total de 360 nuclis catalans i el mateix..., que és el mateix que dir a 150.000 usuaris.

En aquesta línia, en el marc del Congrés Mundial de Mòbils, vam signar més convenis, convenis, doncs, per compartir infraestructures amb els mateixos operadors i, a més a més, amb Abertis. Un exemple més, per tant, d'aquesta feina constant, perseverant que el Govern de Catalunya està duent a terme de braçet de l'Administració, les empreses, el conjunt de les operadores, que posa de relleu la importància que el Govern, que el conjunt del país, atorga a la connectivitat i, en definitiva, a la societat de la informació. Per tant, equilibrar, cohesionar el conjunt del país també des de les telecomunicacions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el criteri del Departament de Medi Ambient i Habitatge amb relació a la limitació de les superfícies de regadiu del canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00284/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, passem de l'esclatxa digital a l'esclatxa territorial. I, en aquest sentit, el canal Segarra-Gar-

rigues és una infraestructura que té una importància rellevant des del punt de vista econòmic i des del punt de vista social. Precisament per tancar aquesta esclatxa territorial que hi pot haver entre el món rural i el món urbà.

No és hora, en aquest moment, de cercar de qui pot ser la responsabilitat que s'hagi arribat a la situació a què hem arribat ara en aquest moment, és hora –és hora– de buscar solucions, i les solucions en base a una realitat. La realitat és que sobre una àrea prevista inicialment de setanta mil hectàrees i després d'un retall inicial de 26.000 hectàrees, fruit de la Xarxa Natura 2000, que són considerades com a àrea ZEPA, ara hi ha la sentència..., ara no, fa quinze mesos que hi ha una sentència del Tribunal de Justícia de Luxemburg, que compromet la viabilitat de 22.000 hectàrees addicionals per al regadiu de les previsions inicials.

I en aquest sentit ens agradaria saber i voldríem saber quin ha estat el posicionament del Departament de Medi Ambient i Habitatge al llarg d'aquests quinze mesos i quines són les propostes que el Govern de la Generalitat i el Departament de Medi Ambient han proposat a l'Estat espanyol per tal d'intentar evitar la sentència sancionadora cap a l'Estat espanyol per aquest motiu.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, nosaltres, quan parlem, parlem en nom del Govern. Nosaltres, en aquest cas el Departament de Medi Ambient i Habitatge està treballant colze a colze amb el Departament d'Agricultura, amb el Departament de Presidència i amb tot el conjunt del Govern per fer possible i compatible una infraestructura que és vital per al territori, com és el Segarra-Garrigues, amb, a la vegada, l'acompliment i la solució de dues sentències del tribunal europeu.

Estem treballant en aquesta línia, i aquesta és, òbviament, la posició que ha estat mantenint el Departament de Medi Ambient: treballar colze amb colze amb el conjunt del Govern per fer possible que aquesta infraestructura sigui un element de progrés en el territori i, a més, es faci amb criteris de protecció mediambiental suficients per complir les directives europees, que són les que han portat a unes sentències desfavorables.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, nosaltres estem convençuts que és possible perfectament compatibilitzar la protecció de les aus, de les aus estepàries en aquest cas, amb el progrés social i econòmic del territori de Catalunya. Quan nosaltres li fem la pregunta a vostè, ho fem perquè han passat quinze mesos

d'aquesta sentència i el que sembla i el que dóna la impressió i el que els mitjans de comunicació d'alguna manera donen a entendre, i ens imaginem que és degut al fet que en el Govern passa alguna cosa, és que el president de la Generalitat ha hagut de prendre la iniciativa i el lideratge en aquesta matèria per les contínues disputes que hi havien entre els departaments de Medi Ambient i Habitatge i Agricultura.

Li repeteixo la pregunta, honorable conseller: quina és la proposta concreta que s'ha presentat per intentar evitar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...la sentència i per intentar evitar que el projecte del canal Segarra-Garrigues quedi inviable...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...si hi ha un grau de protecció més elevat que el que actualment es preveu?

Gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sortosament, la seva imaginació té poc a veure amb la realitat. I, en tot cas, per tant, aquí, de divergències, ni una. S'ha estat treballant intensament i, entre altres coses, hem assolit i estem treballant per assolir que hi hagi una molt bona proposta.

Miri, ni vostès ni Convergència i Unió ens ho han posat gens fàcil, entre altres coses perquè aquest projecte de regadiu va passar per dues declaracions d'impacte ambiental, una feta pel Govern de Convergència i Unió i una altra feta pel Govern del Partit Popular. És més, li puc dir que qui va posar la primera pedra el 2002 va ser Jaume Matas, com a ministre de Medi Ambient; és el que va posar al primera pedra al canal Segarra-Garrigues, evidentment, havent-hi al darrere ja totes les complicacions que derivarien i que ara nosaltres intentem resoldre, que és bo recordar perquè, entre altres coses, la memòria a vegades és fràgil i, evidentment, ens porta a atzucacs com aquest.

Jo li puc dir que nosaltres en aquests moments farem una cosa que és realment complex, que no es va fer abans: dialogar amb el territori, explicar les propostes al territori i aconseguir parar l'acció de sentències de la Unió Europea. Tot això és el que pensem fer aquests propers dies.

I puc dir-li el següent: està clar que caldrà reduir determinats aspectes, però es farà amb compensacions; està clar que caldrà posar mesures agroambientals, però es

farà amb el consens del territori; està clar que caldrà posar noves mesures d'incentivació, però es farà amb l'acord de la gent. Quina diferència d'això amb la situació que ens vàrem trobar, perquè hi havia hagut una incapacitat per gestionar aquest tema, quan hi havia clarament unes directius a aplicar i quan hi havia al darrere, des de feia molt temps, el que eren clarament les amenaces de la Unió Europea...

El president

Honorable...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...explicant que s'havien incomplert dues directives.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Nosaltres ho resoldrem.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la reforma de la llei de l'Estat relativa a l'avortament (tram. 310-00285/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la illustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Honorable consellera, aquest proper diumenge és el Dia Internacional de les Dones. Aquests dies, associacions de dones, institucions i diferents moviments socials ens sumem a la celebració i commemorarem la lluita de les dones per aconseguir una igualtat de drets efectiva, però, alhora, també s'utilitza el 8 de març per reclamar temes pendents.

Precisament fa un any, la societat civil va aprofitar aquestes dates per posar damunt la taula la reivindicació històrica del dret a l'avortament lliure i gratuït. Llavors estàvem en època d'eleccions, i el PSOE reiteradament negava la necessitat de reformar la llei actual. Però la realitat és persistent, i la lluita també. La situació actual ens nega autonomia reproductiva. La regulació via codi penal, a més, crea una gran inseguretat jurídica per a les dones, i també per als professionals sanitaris. I un clar exemple en va ser la cacera de bruixes que es va donar el 2007 contra moltes dones i professionals, especialment en algunes comunitats autònomes. Però, a més a més, l'actual regulació també vulnera el principi d'equitat per la manca de cobertura pública.

Sembla, però, que un any després les mobilitzacions han donat els seus fruits, i l'elaboració d'una nova llei ha passat a estar en l'agenda del Govern de l'Estat. Des d'Iniciativa - Esquerra Unida, valorem positivament que

es posi fil a l'agulla, però alertem que no podem perdre l'oportunitat de fer una llei que no estigui a l'alçada de les necessitats i que els criteris que es fixin no deixin fora aquells sectors de dones més vulnerables.

En aquest sentit, celebrem la gran contribució que fa al debat l'actual informe, encarregat pel Departament de Salut, del Comitè Consultiu de Bioètica de Catalunya. Compartim les conclusions d'aquest informe, tant pel que fa a la necessitat d'una nova legislació que posi en primer terme l'autonomia reproductiva de les dones, com també pel fet que fixa la viabilitat fetal com a criteri per establir un límit temporal màxim per avortar. Però també volem subratllar la referència que fa aquest informe a la necessitat que la cobertura sanitària sigui realment equitativa i acabi amb l'estigmatització que es dona actualment.

Per això, consellera, són importants també les mesures que adoptem des de Catalunya, perquè, sigui quina sigui la llei de l'Estat que s'acabi aprovant, aquí tenim el repte de millorar la cobertura i posar en ordre la prestació de les interrupcions de gestació, deixant clar un model de responsabilitat de l'Administració pública en tot el procés.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Ortiz Castellví

Per això ens agradaria saber la seva opinió sobre el debat actual, i també sobre les mesures que proposa el Comitè de Bioètica.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, la senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, crec que hem de saber d'on venim, i s'ha de dir que l'any 85, amb la despenalització dels tres supòsits del Codi penal, doncs, es va tancar una història grisa, una història de clandestinitat, de mortalitat alta o de viatges a Europa. Per tant, s'ha de dir que hem de fer una valoració positiva, doncs, d'aquests últims vint-i-dos, vint-i-quatre anys, gairebé. Això no vol dir, per descomptat, que hàgim de..., tenim un debat obert, com vostè sap, a Catalunya, des de fa mesos, amb tots els grups parlamentaris, amb la societat civil, amb associacions de dones, amb societats científiques, que anem una mica més enllà.

El nostre primer objectiu és intentar, per descomptat, que cap dona tingui la necessitat de decidir; és a dir, que no hi hagin embarassos no desitjats. Crec que aquest és l'element substantiu de qualsevol dona. Això no vol dir, per descomptat, que no estiguem debatent amb profunditat, doncs, quina nova legislació d'interrupció voluntària de l'embaràs..., adaptada al segle XXI.

Vostè sap que el 4 de setembre el Govern de l'Estat, tres ministeris –el d'Igualtat, el de Sanitat i el de Justícia–,

van crear una comissió que ha tingut els seus efectes. El 18 de febrer, el Partit Socialista Obrer Espanyol, Esquerra Republicana, Iniciativa, Izquierda Unida, el BNG i Nabai, amb l'abstenció del Partit Nacionalista Basc i Convergència i Unió i amb el vot en contra del Partit Popular, va posar les bases del que ha de ser la nova llei de la interrupció voluntària de l'embaràs: una llei de terminis, debat sobre l'objecció de consciència dels professionals, debat sobre el dret a decidir del menor madur, de setze a divuit anys, i també com en el sistema públic, ja que és una prestació de cartera pública, doncs, es fan les interrupcions voluntàries de l'embaràs.

Ara, li voldria dir –i crec que és compartit– que a Catalunya tenim una majoria social i parlamentària que no ha fet d'això un debat, doncs, de dogmes, eh?, i crec que ho hem de continuar conservant. Jo confio molt en el pacte de la salut sexual, afectiva i reproductiva que estem treballant i que en aquesta reunió del 18 i del 19 de març hauríem d'intentar tancar, perquè crec que podem ajudar també en el debat a Espanya, que no faci una fractura a la societat i que puguem passar els propers vint-i-cinc anys encara millorant i donant, com vostè sap, millors garanties i seguretat jurídica a les dones i, per descomptat, també als professionals.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les millores a la carretera C-28 (tram. 310-00290/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Onorable conseller, es comunicacions en Pirenèu an estat un debat força important e un debat qu'ei encara viu, constant e permanent en territori. Ei un ahèr que pòrte, coma vosté coneish, retards istorics e qu'aué, sortosament, auem, especiaument en aquerò que supòse era permeabilitat deth Pirenèu e en aqueres infraestructures que mos an de connectar damb Euròpa, quauques notícies esperançadores que mos permeten d'aubirar aquest futur damb ua cèrta esperança. I a tanben, en aquest sentit, era futura dubertura der aeroport d'Alguaire, coma un aeroport tanben deth Pirenèu, que mos pòt situar en aquest marc coma ua nauetat força importanta.

Totun, es infraestructures en Pirenèu, efectivament, son en aquest moment un besonh que non podem obviar, especiaument pera importància qu'an tara nòsta economia, especiaument tara economia toristica, mès tanben tara vertebracion dera nòsta poblacion, des nòsti territòris e sustot tà sajar qu'es poblants d'aguestes contrades pogen accedir as servicis publics damb equitat.

Jo aué voleria parlar-li, en aquest cas, d'aqueres comunicacions que son transversaus, aqueres que permeten amassar dus territòris tan propèrs e tant alunhadi a còps, coma son eth Palhars e er Aran, e, per tant, parlar-li concretament dera C-28, e, en aquest sentit, demanar-li quines son es òbres de melhora que s'an hèt en aquesta carretèra, quines son es que se haràn en futur mès immediat tà connectar Vaquèira damb eth cap deth Pòrt, e, ath madeish temps, tanben, quines son es actuacions qu'a metut eth sòn departament tà garantir era seguretat en aquest pòrt, que, coma vosté sap, ei fòrtament menaçat pes lauets de nhèu.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat... (*Veus de fons.*) Farem ús dels drets estatutaris. Senyor diputat, el Govern de la Generalitat ha invertit en aquesta carretera, en obres que estan en servei, 46 milions d'euros; té en estudi i fase de projecte obres per valor de 43 milions d'euros, i té obres adjudicades i a punt de començar per valor de 10 milions d'euros.

Les obres que ja han estat executades –vostè les coneix– corresponen sobretot a la banda del Pallars Sobirà, i, molt específicament, es tracta de les variants d'Esterri i València, que han tingut un cost de 26 milions d'euros, del tram entre el final de la variant de València i la variant dels Avets, que ha tingut un cost de 15 milions d'euros, i del tram de la variant dels Avets a la Mare de Déu de les Ares, que ha tingut un cost de 6 milions d'euros.

El Govern té adjudicades i a punt de començar obres que enllaçarien la C-13 amb la C-28 i que són, concretament, les obres de reforç de ferm des de Sort fins a Esterri d'Àneu, amb un cost de 7 milions d'euros; 3 milions d'euros d'obres de millora ambiental en els tres trams d'obra de la C-28 que li he esmentat, i el reforç de ferm des de la Mare de Déu de les Ares fins al cap del Port, amb un cost d'1.700.000 euros.

I en estudi o en redacció de projecte el Govern té en aquests moments en fase molt avançada, primer i per la banda pallaresa, el projecte que va des del revolt de Sorpe fins a la variant dels Avets, que té alguna complicació pel que fa a les característiques del terreny, que requerirà un túnel molt especial i que tindrà un cost de 15 milions d'euros. I, per la banda aranesa, que vostè coneix tan bé, dir-li que hi ha en projecte la variant de Vielha, que tindrà un cost de 5 milions d'euros, i les obres que s'han de fer entre Salardú i Vaquèira i entre el revolt de Tonhòn i el cap del Port, al límit de la comarca –de la comarca del Pallars amb relació a la Vall d'Aran–, que en el seu conjunt tindran un cost de 12 milions d'euros.

Vostè sap també que el Govern de la Generalitat ha signat amb el Consell General d'Aran i amb l'Institut Geològic un conveni per intervencions en la prevenció i en la previsió de les allaus i la possibilitat d'intervenir-

hi, per tal d'accelerar l'obertura del port de la Bonaigua en el moment que correspongui.

I, finalment, i tot i que vostè no m'ho preguntava, deixi'm dir-li que, pel que fa al túnel de la Bonaigua...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...el Govern de la Generalitat té en previsió, en la segona fase del Pla d'infraestructures del transport, l'estudi de la seva viabilitat a partir de l'any 2016.

El president

Pot formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació del títol VI de l'Estatut (tram. 310-00288/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, gràcies, senyor president. Des de Convergència i Unió, senyor conseller, ja vam deixar prou palès i de forma entesa que no deixaríem passar cap Ple sense poder preguntar i poder esbrinar quin era l'estat de situació amb relació al sistema de finançament; n'hem tingut una mostra molt clara amb les preguntes al president de la Generalitat. Això pot acabar esdevenint una mica la cançó de l'enfadós, perquè un ja no sap ben bé on és. I la temença..., i deixi'm que li ho digui així de clar, la temença és que això potser no acabi massa bé.

Hi han diferents papers que fa cada un, però, en tot cas, el paper del Govern, del seu Govern, conseller, del Govern tripartit, del Govern del president Montilla, en tot cas, ens ubica a jocs difícils de seguir. Difícils de seguir perquè ens trobem un president de la Generalitat, vostè, senyor Montilla, fa poques setmanes, dient que això era només un problema de serrells. Fa uns pocs dies vostè, senyor conseller, deia que això no era un problema de serrells. Bé. Ara mateix, vostè mateix una altra vegada, senyor president de la Generalitat de Catalunya, ens diu que coneix la xifra, que coneix el model i que no hi està d'acord.

Bé. En tot cas, se'ns anuncia, conseller, un nou compliment: no sé, com deia el senyor Puigcercós, si ens n'anem al mes d'abril o ens n'anem al mes de maig. No ho sabem –vostè potser ho sap. Vostè probablement ens tornarà a respondre amb el «s'està negociant», «no acceptarem un mal acord», «la culpa és de Convergència i Unió»; tot això més o menys ja ens ho sabem.

Però, fixi's, des de Convergència i Unió a vostès els hem ofert treballar colze a colze; els hem ofert això. Però, digui'm, de veritat, per què els hem de tenir confiança? Digui-m'ho. Perquè ara mateix –ara mateix– el president de la Generalitat ens acaba de negar, no a Conver-

gència i Unió, al poble de Catalunya... (*veus de fons*), li acaba de negar la informació amb relació a quina és la xifra, quines són les discrepàncies amb relació al model. Digui'm, de veritat, per què al poble de Catalunya se'ls nega la informació? Per què els hauríem de tenir confiança? Digui'm per què els hauríem de tenir confiança?

El que passa, senyor conseller, és que aquí s'està gestant un gran fracàs polític, i vostè en podria ser l'actor principal..., i els socialistes. Fixi's, fins i tot, que Esquerra Republicana se'n comença a desmarcar. Segurament això és evitable.

Com pensa continuar negociant? Com ens pensa explicar, conseller, la situació amb relació al sistema de finançament?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president... Il·lustre senyor diputat, vostès no solament fan la mateixa pregunta a cada Ple, «quin és el balanç del Govern amb relació a l'aplicació del títol VI?» –aquesta és la pregunta que figura en el butlletí oficial que van formular fa dues setmanes–, sinó que, a més, contesten per nosaltres: «Jo li preguntaré això i vostè em dirà això altre.» De manera que, si vostès fan la mateixa pregunta i, a més, responen pel que ens pregunten, potser els altres aquí ja no fem falta, m'entén? Poden estar vostès, preguntar, repreguntar i contestar el mateix. (*Remor de veus.*)

I, a més, fan la pregunta al Govern, en aquest cas, al conseller, però s'adreça al que ha dit el president: manipulant i canviant el que ell ha dit. Perquè el president ho ha deixat ben clar: «Hi ha diferències prou substancials com perquè no hi hagi un acord.» En matèria de què? En matèria de model. Diu: «No ens han dit en què hi ha diferències de model.» Senyor Mas, jo em pensava que ho havien llegit! (*Remor de veus.*) Senyor Pujol, vostè i el senyor Homs van sortir aplaudint el que va dir el Govern quan va mostrar les seves discrepàncies..., no discrepàncies, les seves observacions a la proposta que havia fet el Govern de l'Estat, el 30 de desembre. Nosaltres vam fer les nostres observacions, crec recordar que era el 9 de gener, no?

Vostès estan especulant amb un mal acord. Diuen... El senyor Mas l'altre dia deia –són paraules que encara em ressonen, com que fan la mateixa pregunta cada quinze dies, corren el risc que nosaltres recordem el que vam dir fa quinze dies, no?–: «Un no acord és un mal acord.» Un mal acord és un mal acord. Això és el que no ens podem permetre.

I jo els haig de fer una reflexió, i voldria que vostès aquesta reflexió la consideressin seriosament: que per una vegada pensessin, de veritat, en el que convé al país i no en el que pot fer mal al Govern. (*Remor de veus.*) No s'esverin –no s'esverin–, reflexionin, no cal que responguin ara mateix, tenen pocs segons, a més, per fer-ho; no cal.

Mirin, tenim una ocasió extraordinàriament positiva perquè, si anem junts de veritat, no per desgastar-nos, puguem obtenir un magnífic resultat per a Catalunya. Aprofitem-ho.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Senyor Pujol, té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Pot... Perdó... (*Pausa.*) Sí, ara? (*Pausa.*) Sí...? Sí o no?

El president

Sí, sí... Endavant.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Conseller, el que fa mal és incomplir la llei. Vostè té pocs segons i jo també, però suposo que seran suficients perquè ens digui la xifra i el model que el president de la Generalitat es nega a donar a aquesta cambra i que es nega a donar al poble de Catalunya.

I refermar de nou: sàpiga, vostè, el treball, la voluntat de treballar, colze a colze, de Convergència i Unió. I l'obligació seva, que tenen vostès, vist l'atzucac en què s'han col·locat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...de canviar –acabo, senyor president–, de canviar, de rectificar l'estratègia negociadora que han vingut desenvolupant.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Miri, la nostra estratègia negociadora és fer valdre la nostra força, els arguments de l'Estatut i, si és possible i vostès es deixen, la unitat del país davant d'un tema tan important.

Naturalment, el que no faré ara és cedir a la temptació, que és molt gran, naturalment, de perjudicar la negociació per tal de poder donar satisfacció... (*Remor de veus.*)

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...a aquestes preguntes que segons vostè puc contestar amb quinze segons.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les competències en matèria de recerca, desenvolupament i innovació (tram. 310-00289/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, gràcies, senyor president. Honorable conseller, en aquests moments seria de suposar que la prioritat del Govern de Catalunya és afrontar la crisi econòmica. Quines mesures per pal·liar-la i quines propostes per repensar el model productiu? En aquest sentit, les polítiques de recerca i innovació són molt importants. Vostè sap perfectament que el nostre Estatut, en l'article 158, ens dóna competències exclusives i compartides en aquest àmbit, i, per tant, ara més que mai necessitem aquestes eines.

La pregunta, senyor conseller, és: com van les negociacions en el procés de desenvolupament estatutari, si és que n'hi han, senyor conseller?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Doncs, estem a la taula i la taula s'allarga –i la taula s'allarga. No es va aconseguir abans i ara costa –i ara costa. Per tant, estem davant de la tradició que és aplicar mesures amb programes de suport que tenen una estructura central i fer entendre que efectivament hi ha d'haver transferència de recursos i, en alguns casos, de competències. Ha obert la veda el País Basc, i, per tant, caldrà discutir com després això s'aplica aquí.

Per tant, ara estem en aquesta fase gris, que per un cantó es necessiten recursos i, per l'altre, s'ha de defensar els furs. Estem defensant *el huevo y el fuero* a la vegada, les dues coses.

El president

Senyor Castellà, pot repreguntar.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, honorable conseller, no se m'enfadi, però un té la sensació que uns treballen i altres dormen a la palla. (*Remor de veus.*)

Vostè em feia referència..., 19 de gener, Reial decret del Govern de l'Estat, la transferència total de totes les competències en política de ciència i tecnologia al País

Basc i el seu finançament corresponent. Estem parlant del 6 per cent del pressupost del *ministerio*. I no només això, sinó que la ministra Garmendia, a més, assegura i garanteix que el sistema de recerca basc podrà seguir participant a les convocatòries d'ordre estatal, que, per tant, això és cobrar per partida doble.

I aquest diputat se n'alegra molt pel País Basc, però la pregunta és: i nosaltres què, senyor conseller? Quin és l'estat, a part d'estar sobre la taula? Quan tindrem un acord d'aquest tipus? I com aprofitarem el precedent que marca el País Basc?

Perquè, senyor conseller, vostè deu ser conscient que si apliquéssim exactament el mateix a Catalunya estaríem parlant de 340 milions d'euros addicionals per fer polítiques de recerca i innovació, tan necessàries en una situació actual de crisi com la que tenim. I això ho fa la ministra Garmendia, que exerceix de basca i vetlla pels interessos, en aquest cas, d'Euskadi.

I, què fan els ministres catalans? Què fan els ministres socialistes catalans que pertanyen al partit amb el qual vostè comparteix govern? Els interessos de Catalunya no pas els defensen.

Hem sentit..., ara hem tingut el debat del finançament. Està igual. I el desenvolupament estatutari no existeix. I vostès, el Govern, semblen més preocupats per renegociar l'acord d'entesa. Això sí que sembla que és important! Quina llàstima, senyor conseller: mentre uns vetllen pels interessos del seu país, en el cas d'Euskadi, altres estan, ho sembla, més obsessionats per pensar encara quina és la renegociació del botí de guerra. (*Remor de veus.*) I, mentrestant, senyor conseller... (*persisteix la remor de veus*), mentrestant, senyors i senyores diputats, 857...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...són els catalans que cada dia s'estan quedant a l'atur.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Les polítiques de recerca i desenvolupament i innovació, en la mesura dels nostres recursos, s'estan portant a terme. Com sap vostè, estem aplicant i desplegant el Pacte nacional per a la recerca i la innovació. Amb un pressupost de crisi com el que tenim, la recerca ha continuat pujant un 20 per cent. Fa pocs dies signàvem amb el president Montilla, amb presència..., onze contractes programa als principals centres de recerca a Catalunya. I continuarem. I, en aquests moments, l'addicional tercera, últim pacte, estan previstos 90 milions dedicats a recerca i innovació.

Això no obsta el problema de fons que vostè acaba d'apuntar, que comparteixo en part; però vostè pinta una situació idíl·lica. El País Basc quan negocia té darre-re la caixa i el concert econòmic; concert que, per cert,

va quedar retallat en la rebaixa que es va fer a l'Estatut a Madrid, que ara tenim. I, per tant, tenim les dificultats que tenim per negociar..., d'una cosa que es va retallar allà. Per tant, quan es va a negociar a Madrid, els bascos tenen la caixa, ja; m'entén? I, per tant, s'ho descompten del «cupo». Per tant, és fàcil anar a negociar aquí.

Segona, no és la ministra Garmendia que estava en contra de la transferència, sinó que és l'aritmètica parlamentària que el PNB va fer servir, i que aquí alguns altres no fan servir, el qui sigui no la fa servir. (*Remor de veus.*) El qui sigui..., vostès també –vostès també. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats.... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

I, per tant, senyor diputat...

El president

Senyor conseller, senyor conseller, un segon..., queden dotze segons, més val que els fem amb tranquil·litat.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Sí, sí... No, no... Hi insisteixo, aquest conseller defensa les competències. Hem presentat conflictes de competències quan hi ha invasió de competències, però, a la vegada, hem de negociar, mentre hi hagi el sistema actual, que els recursos vinguin a Catalunya proporcionalment a la nostra capacitat competitiva.

El president

La següent pregunta la formula... Ja no hi ha més preguntes, perdó.

Interpel·lació

al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en les polítiques socials (tram. 300-00188/08)

Anem al setè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la repercussió de la crisi econòmica en les polítiques socials. Té la paraula l'illustre senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

(*Pausa.*)

El vicepresident primer

Si us plau... Senyor diputat, endavant.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats. Senyora consellera, estem en crisi. Suposo que vostè ho sap, no? Home, li ho dic perquè no era tan obvi i per a gent del seu Govern no era tan obvi i per al conseller d'Economia tampoc era tan obvi fa uns

mesos. Diguem-ne, amb paraules fines, que si el conseller d'Economia fos director general d'una empresa ja no hi seria, de director general, perquè no en va encertar ni una durant els anys passats. Però el fet és que estem en crisi i qui ho nota són les famílies.

Jo moltes vegades he dit una cosa: si aquest Govern tingués hipoteques, és a dir, si la gent d'aquest Govern, molta gent, tingués hipoteques s'hauria assabentat fa més d'un any que estem en crisi. Si hagués quedat a l'atur s'hauria adonat, fa més d'un any, que estem en crisi. Lamentablement, se'n van adonar fa poc, fa dos mesos, que estàvem en crisi i ens ho van dir a tots els catalans, que sí que ens havíem assabentat que estàvem en crisi.

Miri, tres preguntes bàsiques. Primera, el Govern és conscient de quina és la situació actual que tenim? –primera. Segona pregunta, el Govern ja està utilitzant els pressupostos per ajudar, per posar-se al costat de les famílies a l'hora de fer front a la crisi? –posar-se al costat de les famílies a l'hora de fer front a la crisi. I tercera, el Govern està prioritzant les polítiques que ha de prioritzar per sortir de la crisi?

Són les tres preguntes. Jo lamentablement li he de contestar que no. La primera, el Govern no és conscient –no és conscient– de quina és la situació. Fa poc..., avui ho hem parlat: «55.000 aturats en dotze mesos»; avui ja hem vist que en dos mesos hem passat aquesta xifra. És a dir, no n'era conscient; fa dos mesos tan sols que havia passat.

Segona, utilitzem els recursos. Avui ens deia el senyor Montilla... –encara ens quedem més preocupats–, ens deia: «Que vostè pensa que hem de moure els pressupostos per sortir de la crisi? Hem de canviar les polítiques?» Ens ho preguntava. Això és increïble! Que el president del Govern de la Generalitat ens preguntés: «Que vostè pensa que s'han de canviar els pressupostos?», quan tenim una situació econòmica que fa dos mesos el conseller d'Economia, quan va fer els pressupostos, no se n'«enterava» de quina era la situació econòmica d'aquest país... I ens ho preguntava: «Que hem de canviar els pressupostos?» Per descomptat que no.

I tercera, les prioritats; escolti, de prioritats cap ni una. I deixi'm que li doni una dada. Fa poc hem vist que ha crescut un 80 per cent les famílies que tenen dificultats per arribar a fi de mes.

I quines són les polítiques socials potents que s'ha de fer? Ens deien una cosa: «La crisi no ha d'arribar a les polítiques socials.» I les polítiques socials havien de ser la punta de llança per ajudar les famílies a sortir de la crisi. Cap ni una, senyora consellera, cap ni una.

Miri, ajudes a les famílies. Imaginem ara quina és la situació real de les famílies; parlem de famílies reals; una família que tingui fills de zero a sis anys. Vostè sap que han reduït un 7,80 per cent –7,80 per cent– el poder adquisitiu de les ajudes que vostès donen per fills a càrrec entre zero i tres anys? En els últims anys..., aquesta legislatura han perdut quasi un 8 per cent de poder adquisitiu. Per què? Simplement perquè vostès les han augmentat per sota –per sota– de l'IPC.

Segon, places d'escola bressol; trenta mil places se'ns havien promès. L'altre dia ens deien que n'hi havia 41.000. Vam descobrir que no, que estaven desenvolupant... Vostès són consellers «desarrollistas». Sap que hi va haver ministres «desarrollistas»; vostès són consellers «desarrollistas», perquè sempre estan *desarrollando* coses que mai acabem de veure; és a dir, estan desenvolupant. Realment, quantes places noves s'han creat? Catorze mil. Catorze mil, i ens n'havien promès trenta mil. Clar, els anuncis són gratis; crear places ja no.

Han incomplert les seves promeses. Vostès es recorden que ens deien: «Miri» —i els companys socialistes se'n recordaran—, «l'ajut per a fills s'ampliarà fins als divuit anys i serà de sis-cents euros.» Ha!, ha! On està? No, no existeix. Les promeses són gratis. Per descomptat, les promeses són gratis; una altra cosa és fer-ho. I volien fer les polítiques socials més potents d'Europa. I ara, quan ve la crisi, quan s'ha de demostrar, quan vostès ho han de demostrar, l'únic que fan és reduir el poder adquisitiu de les ajudes.

Política de conciliació, senyora consellera, cap ni una. Ajudes per fomentar el permís paternal, ajudes per excedència o per reducció de jornada per a qui té fills, com fan altres comunitats espanyoles, cap ni una; vostès, cap ni una. Ajudes a les empreses per flexibilitzar el seu horari, cap ni una. Estem a la cua en les ajudes per conciliar la vida familiar i laboral. Això sí, ens han presentat un pla magnífic, l'altre dia, magnífic, sense propostes concretes i sense pressupost. Magnífic! Però ajudes concretes —ajudes concretes—, ni una.

Però, miri, si fem la comparativa de com han evolucionat aquest any, podem veure..., i, miri, un gràfic. Deixi'm que li ensenyi aquest gràfic. Hi surt la seva foto; he buscat la foto on sortia més afavorida, no es preocupi. (*Veus de fons.*) De res.

Miri, les ajudes a les famílies aquesta legislatura han augmentat un 6,43 per cent, la inversió per alumne aquesta legislatura ha augmentat un 8,14 per cent i el seu sou, senyora consellera, ha augmentat un 8,38 per cent. Oh, quines prioritats! Aquestes són les prioritats d'aquest Govern: polítiques socials, un 6 per cent, per sota de l'IPC; augment de la despesa per alumne, un 8 per cent, per sota l'IPC; augment del sou de la senyora consellera, un 8,36 per cent, per sobre de l'IPC. (*Veus de fons.*) No, escoltin, aquests dos anys ha augmentat un 8,36 per cent.

Ajudes en l'àmbit educatiu —tenint nens més grans, ja a partir dels sis fins als divuit anys—, s'han reduït aquest any les beques en un 4,17 per cent. I no només això, sinó que les beques de menjador i de transport, que són beques que per a moltes famílies són importants, sobretot per a aquelles famílies, aquest 80 per cent de més que no poden arribar a fi de mes..., pensí que Catalunya és la comunitat autònoma que té el menjador més car de tot Espanya, que el menjador aquest any l'han apujat un 4,5 per cent. Doncs, aquestes ajudes només han augmentat un 1 per cent real. En temps de crisi, l'augmenten només un 1 per cent real, quan les famílies que ho necessiten són un 80 per cent més. Prioritats absolutament equivocades.

Però no només això, i és que les despeses per alumne, la inversió que fan vostès per alumne, 4.088 euros —4.088 euros—..., som la tretzena comunitat de tot l'Estat que fem la inversió per alumne. En teoria, l'educació havia de ser la prioritat absoluta d'aquest Govern; doncs, som la tretzena.

Quina llàstima no ser catalans de la Catalunya Nord, perquè si fóssim catalans de la Catalunya Nord i anéssim a La Bressola, vostès s'han gastat 3,9 milions d'euros en una nova escola, 625.800 euros a escolaritzar sis-cents alumnes, i la despesa que han fet per als alumnes de la Catalunya Nord són 5.876. Quina enveja! És a dir, per ser catalans de primera hem d'anar a Perpinyà, perquè aquí només inverteixen 4.088 i allà n'inverteixen 5.876. Això sí, aquí han crescut els barracons, amb més de 440; no hi havien diners per a les escoles de Catalunya, però sí que hi han diners per a les escoles de la Catalunya Nord, que diuen vostès, és a dir, de Perpinyà, de França.

Però el més fort és que vostès han reduït la inversió que han fet als col·legis un 3,5 per cent. La crisi no havia de passar factura a les polítiques socials.

I, escolti, el gran engany d'aquesta legislatura —segurament no tindrà temps d'acabar-ho ara, però ja acabarem després—, la Llei de dependència. Vostè ens havia dit que anava a tota velocitat, que l'any 2009 hi arribaríem a tota la velocitat. No han complert ni els terminis, no han complert els terminis dels plans individuals d'atenció, no han complert els terminis de valoracions. Les llistes d'espera, que, en teoria, l'abril ens van dir que el juny estarien acabades, va arribar el juny i ens va dir: «És que potser no hi arribarem...» L'abril ens deia que les tindrien acabades i després ens van dir que potser no les acabarien.

I això sí, ens van enganyar amb els números. Perquè vostès sempre ens han parlat..., i l'any passat ens parlaven de 31.161 persones que cobraven, que no era cert, eren simplement valoracions que havien fet, 31.161 persones.

Però, fixi's bé, jo l'altre dia deia uns números que són molt curiosos i que formen part del seu tarannà. Miri, aquestes són dades del ministeri, que vostè passa al ministeri, una altra cosa és que vostè amb la ministra no s'entengui, però bé, són les dades que vostè passa al ministeri. El juliol s'havien fet 47.506 programes; l'agost, 50.920 programes; el setembre, 55.439 programes. Però resulta que hi ha una sèrie de programes que vostès no especifiquen, diu: «Programas sin especificar, que nadie sabe que..., o sea, ustedes han hecho un programa que nadie sabe de lo que va.»

Quina casualitat que en aquests tres mesos, restant els programes dels programes sense especificar, sempre ens dóna 14.480, 14.480 i 14.480! És a dir, els tres mesos d'estiu vostès se'n van anar de vacances i els programes especificats van quedar congelats en 14.480. No han fet els deures. Però pensí que els mesos d'estiu, sobretot per a la gent que té dependència, són mesos —són mesos— que són força preocupants.

I després els PIA, els plans individuals d'atenció. Vostès no ofereixen..., en teoria han d'oferir tota una sèrie de serveis, i vostès no els poden oferir. Sap per què? Per-

què no tenen serveis per oferir, no tenen places de residència per oferir, no tenen centres de dia per oferir.

I és molt fàcil, una altra dada, i una altra dada li donaré. M'agrada molt; això és molt pedagògic –també sóc portaveu d'educació. Miri, el 62,92 per cent dels plans individuals d'atenció que vostès presenten són cures familiars, diners que donen a les famílies, enfront del 43,54 per cent de la resta d'Espanya; residències a la resta d'Espanya representen el 26,24 per cent, a Catalunya només representen l'11,50 per cent.

Són les dades que vostè dona. I sap per què? Perquè –i després li ho comentaré més àmpliament– vostès no han fet places de residència; ens n'han anunciat moltes, ja dic, vostè és una consellera «desarrollista», sempre estan desenvolupant places que mai acabem de veure.

Després, al torn de rèplica, tindrem temps per parlar-ne.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a la interpellació, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., bé, vostè m'ha preguntat avui en la seva interpellació quina era la repercussió de la crisi econòmica en les polítiques socials, i jo li donaré compte de com està donant resposta el Govern de la Generalitat als moments..., o les polítiques socials per poder atendre, evidentment, totes les dificultats que estan passant moltes famílies aquí, a Catalunya.

Però jo vull entrar, primer que tot, assentant una premissa, que per mi..., crec que aquesta és la base de la nostra feina, que aquesta és una crisi derivada..., és una crisi econòmica que està comportant que moltes persones es quedin a l'atur –malauradament, les últimes dades són força preocupants–, i, per tant, és una crisi que afecta les famílies, perquè algun dels seus membres o fins i tot hi han famílies que els dos membres estan en una situació d'atur i, per tant, estan rebent unes prestacions o uns subsidis d'atur. I això està dificultant l'economia de la família.

Per tant, davant d'aquesta situació, les millors polítiques socials que podem fer, senyor diputat, és primer que tot reforçar l'emprenedoria d'aquest país, reforçar l'economia productiva d'aquest país, perquè creïn llocs de treball i aquestes famílies no es trobin en aquesta situació de vulnerabilitat, i, evidentment, incidir moltíssim en el foment de totes les polítiques d'ocupabilitat. I aquestes són les dues respostes prioritàries que estem donant el Govern de la Generalitat, a més de les respostes específiques que ara li detallaré pel que fa a la protecció de les famílies.

Miri, jo voldria entrar..., i des d'una òptica que crec que en aquest moment entrar en una situació de demagògia no és el que convé, en aquests moments, ni és el que

esperen les famílies a Catalunya. Vostè ha estat quinze minuts parlant en aquesta tribuna... (*pausa*) –deu minuts? (*pausa*)–, deu minuts parlant en aquesta tribuna, no ha fet cap proposta –no ha fet cap proposta–, senyor diputat, no ha fet cap proposta; quinze minuts de demagògia sense aportar cap proposta –sense aportar cap proposta.

Miri, jo li deia: com hem de donar resposta i com repercuteix? Jo crec que hem de donar resposta primer que tot fent una promoció de la plena ocupació, lluitar contra l'exclusió social i la discriminació i a través de la protecció social. Aquests són els tres eixos bàsics.

Per tant, davant d'això hem d'aplicar una política, una estratègia global, que estigui enfocada cap a la inclusió activa de totes les persones que en aquest moment estan excloses del mercat de treball, hem de garantir l'eficàcia de les polítiques d'inclusió i ho hem de garantir a través d'una concepció global d'aquestes polítiques, tenint present quin és el seu impacte en el conjunt de la població.

Però també ho hem de fer millorant sobretot els serveis i buscant una coordinació, una excel·lent coordinació, entre les polítiques interinstitucionals, en aquest cas les polítiques que s'estan aplicant des dels ens locals, des del món local o des del mateix Govern de la Generalitat. I ho hem de fer també amb la participació activa de tots els actors que estan implicats en la resolució d'aquesta crisi, que poden donar o ser resolutius en aquesta crisi: persones afectades, persones que són les aturades, les persones amb exclusió social, els agents socials, les ONG o els prestadors de serveis.

I què hem de buscar? Doncs, miri, hem de buscar sobretot que totes les respostes que donem tinguin aquesta equitat territorial, que arribin a qualsevol lloc de Catalunya, que treballin per a aquesta igualtat d'oportunitats entre homes i dones i que puguin adaptar-se a les diverses circumstàncies locals.

Jo li diré què estem fent, què estem fent en aquest moment. Doncs, estem donant suport de manera que la renda que perceben les persones els pugui permetre una vida digna, eh?, i ja li explicaré, si després tinc temps, cada un d'aquests apartats.

Estem garantint o estem fomentant que totes les persones, a través dels diferents plans d'ocupabilitat, puguin aconseguir una feina o mantenir-se en el mercat laboral. Insisteixo que aquesta és la causa de la crisi que tenim i de les dificultats que tenen les famílies. I, evidentment, accés als serveis de qualitat, però fer-ho des d'un accés a uns serveis de qualitat amb uns suports, com deia, tant socials com econòmics.

A partir d'aquí aquest Govern ha posat en marxa diversos paquets de mesures per fer front a aquesta crisi econòmica. Jo no cal que els ho detalli, però vostè ho recordarà: el 15 d'abril vam aprovar el primer paquet, amb el Pla de mesures de dinamització i de suport a tots els sectors socials més afectats per la desaceleració econòmica; també hem presentat mesures urgents en matèria fiscal i financera, que també reverteixen sobre les economies de les famílies; mesures de control de la despesa de la Generalitat durant l'exercici pressupostari

del 2008. I li recordo, senyor diputat, que jo tinc congelat el sou, el tinc congelat des de l'any passat, jo aquest any no he tingut cap increment del meu sou tal com vostè especifica. No ho sé, jo crec que en tota..., porto dos anys encara..., tot just a meitat de..., no feia ni un any que em van congelar el sou. Per tant, dubto que se m'incrementés el sou per sobre de l'IPC en un període de temps tan curt. I el tinc congelat jo, senyor diputat, i el tenen congelat tots els alts càrrecs de la Generalitat. Però també hem tirat endavant mesures de suport a empreses i treballadors, les del 16 de desembre del 2008, i extraordinàries en matèria d'habitatge.

Miri, jo he tingut molt d'interès..., perquè és evident que les nostres oficines, els serveis socials de primària, els serveis socials bàsics, en aquests moments estan rebent una demanda molt més gran que la que rebien en períodes anteriors, i he tingut molt d'interès a preguntar als serveis socials bàsics quines eres les demandes de la ciutadania, quins eren els planejaments, quines eren les dificultats de les famílies que s'adreçaven als serveis socials a l'hora de demanar ajuda. Jo li he de dir, senyor diputat, que la ciutadania en aquests moments està demanant, sobretot està demanant ajudes per a l'alimentació i per a la cura, molt adreçades sobretot a infants i..., bé, a tots els membres de la família, però prioritzant, evidentment, totes aquelles unitats familiars en les quals hi ha infants. Hi ha també moltes demandes per ajuts a l'habitatge; aquesta també és una conseqüència de la qual s'han derivat moltes mesures que afavoreixen que les famílies puguin mantenir el seu habitatge a través de renegociacions de les seves hipoteques, perquè, senyor diputat, no només vostè té hipoteca; en tenim molts, d'hipoteca, encara en plena vigència. I les famílies demanen també, en les situacions de desnonament o situacions d'emergència social, poden demanar allotjaments temporals. Aquestes són les demandes més importants que les famílies ens estan plantejant.

Arran de tot això, evidentment que des del Departament d'Acció Social i Ciutadania estem donant resposta... Moltes d'aquestes demandes les hem de pactar i ens hem de coordinar amb l'Administració local, perquè tot –vostè ho sap–, a través de la mateixa Llei de prestacions econòmiques, totes les emergències de caràcter d'urgència social o les prestacions de contingència són traspassades a l'Administració local. Per nosaltres, a través del contracte programa que estem renegociant per a l'any 2009, aquest és un punt clau. I tinc molt clar, senyor diputat, que probablement, atès que tenim un pressupost que és el que tenim i no és un altre, nosaltres incrementarem aquesta partida, i probablement això anirà en detriment d'altres coses, perquè els diners són els que són; jo no tinc la capacitat de poder-los estirar més del que es disposa en el mateix pressupost. I a través del contracte programa nosaltres donarem un impuls a tots els fons de contingència, perquè es pugui donar resposta a aquestes emergències socials. Però les famílies que no van als serveis socials també tenen dificultats, i davant d'aquestes dificultats estem creant respostes estructurals que ens permetin també donar sortida o solucions a aquestes.

Nosaltres, des del departament..., jo puc parlar des del meu departament, puc parlar del Departament de Tre-

ball, del Departament d'Habitatge i del Departament d'Educació. Si em permet, nosaltres tenim com a prioritat en aquest moment entendre els serveis socials com un actor importantíssim per reactivar l'economia. En aquests moments, a les oficines d'alta a la Seguretat Social, on s'estan produint les altes de la Seguretat Social és precisament en l'àmbit de l'atenció a les persones. Per tant, nosaltres estem fomentant la reactivació de l'economia a través de la inversió d'aquestes places que vostè no ha acabat d'entendre mai, eh?, malgrat que li hem explicat moltes vegades, per tant, a través també d'aquesta inversió.

Jo li he de dir, senyor diputat, que en aquests moments hi ha una proposta de 62 milions d'euros en inversió que l'única finalitat que té, a més de la rehabilitació dels mateixos equipaments, la creació de noves places, és una finalitat estructural, que és la creació de llocs de treball, tant pel que fa a tot el procés de rehabilitació i, per tant, atenent a un sector productiu que és el que està més afectat per aquesta crisi, que és el sector de la construcció, però també nous llocs de treball amb les rehabilitacions i la creació de noves places que estem impulsant.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora consellera. Bé, vostè em demanava solucions; ja les tindrà a la moció. Espero que sigui una moció que puguem compartir entre molts membres d'aquesta cambra; ja les tindrà a la moció. De totes formes no m'ha contestat a re, però m'ha donat la clau important. Miri, aquesta tarda el senyor Montilla ens demanava a nosaltres que què volem, canviar els pressupostos perquè estem davant una crisi econòmica? Ens ho preguntava! Increïble –increïble. Qui no ha entès re ha estat el senyor Montilla. I vostè ens deia: «És que no tinc més diners.» Aquí està el problema; clar!, aquí està el problema. I quan ens gastem 25 milions a obrir ambaixades per tot el món en plena crisi econòmica..., aquí està el problema! I no passa re. I després no tenim diners a les polítiques socials! Aquí està el problema: la prioritització del pressupost. Però si és molt clar i tothom que ens està veient ho entén, això: quan hi ha crisi, es prioritzen els diners, perquè els diners no es poden estirar –el que vostè deia. Clar. I és el que demanem, i el nostre grup ho demanarà a aquesta cambra: replantejar-nos el pressupost.

Però, escolti, vostè ens parlava de serveis de qualitat, perquè per donar serveis de qualitat el primer que s'ha de fer és crear-los. I això es fa amb dues condicions: primera, complir els terminis, i segona, complir els compromisos. Miri, jo no he acabat d'entendre mai les residències que hi ha, perquè vostès mai s'han posat d'acord ni s'han aclarit amb les residències que hi ha. Miri, jo li vaig fer una pregunta a principis d'any: quantes places de residències hi havien l'any 2008. Resposta: «No ho sabem.» I ens deia: «A finals del trimestre

ja li contestarem, ja li ho direm.» No ho saben; no ho saben, vostès.

Escolti, miri, el senyor Maragall ens deia: «Deu mil places de residència noves en quatre anys» –senyor Maragall, Pasqual Maragall, l'any 2003. La senyora Simó ens deia: «6.562 noves places de residència en quatre anys». Després va venir vostè i ens va prometre 6.139 places de residència en quatre anys, i ara ens promet 3.422 places de residències en quatre anys; cada cop menys. Això sí, la realitat és que al final vostès han fet menys de mil places de residència l'any –menys de mil places de residència l'any–, i, escolti, en total. I, d'aquestes mil, noranta-nou l'any, públiques de la Generalitat; les altres no són de la Generalitat. Imagini's! «Aquest és el govern social» –ens deien–; «El govern social ja ve.» Doncs, miri, el govern social ha vingut amb un dèficit social com mai s'ha vist.

Escolti, a vostè se li ha congelat el sou aquest any. La comparació amb el sou que jo li he fet és des de l'any 2006, que és la comparativa que fem, tres anys de govern; des de l'any 2006: 2007, 2008 i 2009. Però com pot comparar-ho i dir: «Escolti, ens hem congelat els sous», i això ho compara amb congelar les partides d'ajudes a les famílies? Però vostè creu que en una crisi econòmica el que s'ha de fer és congelar la partida d'ajuda a les famílies? Aquest any vostès han congelat les partides d'ajudes a les famílies, i ens fa la comparativa! És que congelar el sou és una mesura d'estalvi, però congelar les ajudes a les famílies és una mesura retrògrada, antisocial, d'un govern retrògrad i antisocial. És a dir, la gent que ens està veient..., congelar les beques de menjador i de transport és retrògrad i antisocial; congelar les polítiques de conciliació és retrògrad i antisocial, i congelar les beques de llibres de text és retrògrad i antisocial, i no es pot comparar amb una mesura d'estalvi com és congelar el sou dels alts càrrecs... Per cert, han congelat els sous dels alts càrrecs però han augmentat en molt els alts càrrecs; imagini quin estalvi. Em recorda aquells anuncis que fan que diuen: «Si compra aquesta cosa s'estalviarà..., perquè li hem reduït el...» No, s'ho estalviarà, no, perquè ho pagarà.

I, escolti, i complir els compromisos –i la gent que té gent en situació de dependència ho sap molt bé–, complir els compromisos: tres mesos per fer la valoració i tres mesos pel PIA. N'hi poso un cas; al senyor Cleries sempre n'hi poso un cas, el cas de la Maria, de l'Hospitalet de Llobregat. El 3 de març demana la valoració, quatre mesos després li fan la valoració. A principis d'any truquen i li diuen: «No tenim la seva valoració. És que no tenim ni el seu expedient», sis mesos després. I sap què li diuen a la senyora Maria, de prop de noranta anys? Li diuen: «Ha de venir vostè, vostè ha de venir a la conselleria a presentar una reclamació.» Sort que té una filla que li ho ha pogut fer. Sap qui és la senyora Maria? La meva àvia –la meva àvia. No li estic parlant d'algú..., no li estic parlant de casos anònims, li estic parlant de la meva família, perquè aquests diputats també patim les polítiques del departament. I si això passa, imagini's!, a la família d'un diputat del Parlament, què no passa per tot el territori?

Complir els compromisos, senyor consellera. I per complir els compromisos i per complir amb les polítiques socials sempre ha d'haver-hi els recursos. I si no els tenen el que han de fer és prioritzar la despesa, deixar de gastar en el menys important i convèncer, com a mínim el senyor Montilla, com ens deia avui, convèncer que quan ve la crisi el més important és redefinir les prioritats i posar-se al costat de les famílies, posar-se al costat d'aquelles famílies que ho passen més malament, que s'han quedat sense treball, que tenen una hipoteca per pagar, que tenen fills dependents i que tenen gent dependent. Això és posar-se al costat de les famílies, que és tot el contrari del que està fent aquest Govern, que en teoria és de progrés, però en realitat –en realitat– és retrògrad i antisocial.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Departament d'Acció Social i Ciutadania en aquest pressupost va créixer un 8,8 per cent, per tant va créixer per sobre de la majoria dels departaments de la Generalitat, i això és un indicador clar que aquest Govern prioritza les polítiques socials. Però no es quedi aquí, senyor diputat; les polítiques socials no són..., jo faig, en aquest departament fem polítiques de protecció social, les polítiques socials són molt més àmplies, i, per tant, aquest Govern més del 50 per cent del seu pressupost l'inverteix en polítiques socials.

Miri, nosaltres hem aprovat i presentat públicament, aprovat pel Govern i presentat públicament, la programació territorial. Aquesta programació territorial..., a mi no pot demanar-me més transparència que la que hi ha en aquesta programació territorial. En primer lloc, perquè aquesta programació territorial es situa sobre la situació actual de places –places residencials, places de centre de dia...–, per a tots els col·lectius, i aquest any fins i tot hi hem inclòs les persones amb drogodependència i les persones afectades per sida. Li ho dic perquè, primer de tot, ens situa en el moment actual en què estem ara.

Hi ha una segona consideració, que són totes aquelles places que en aquests moments estan en desenvolupament. «Desenvolupament» vol dir, senyor diputat, des del compromís del Departament d'Acció Social i Ciutadania amb l'entitat o amb l'Administració local, per tirar endavant aquest projecte. Però també, dintre d'aquestes places en desenvolupament, hi troben aquelles, evidentment, que ja estan en la seva fase d'edificabilitat.

I finalment, senyor diputat, hi ha les places que nosaltres volem promoure fins al 2012. La paraula «promoure», m'agradaria que vostè l'entengués moltíssim, perquè tirar endavant un equipament requereix un temps, no és fàcil, no és una cosa d'avui per demà, i quan estic

dient «promoure» vol dir el compromís d'aquest Govern, abans del 2012, d'executar totes aquestes places, perquè d'aquesta manera donarem una cobertura amb equitat a tot el territori de Catalunya, que, com vostè sap, no és precisament aquesta equitat territorial la que en gaudim en aquests moments. Hi han molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país que tenen un accés fàcil a una plaça residencial, depenent del lloc on visquin, i en canvi n'hi han d'altres que tenen unes dificultats afegides. Precisament aquesta programació territorial el que fa és corregir-ho de manera que tothom tingui accés a aquestes places, a una plaça residencial, una plaça de centre de dia o una llar residencial.

Vostè em diu que hem congelat els ajuts per fill a càrrec, i és veritat, aquest any els hem congelat. Però jo li haig de dir, tanmateix, que en aquest departament hi ha una altra política, que és precisament derivada de la Llei d'atenció a la dependència o de la Llei de dependència, i jo li recordo, senyor diputat, que el mes de gener el departament va pagar, va repartir..., no «repartir», va donar a les famílies que tenien reconegut el dret a persona dependent, el dret a la gran dependència o la dependència severa, només en prestacions –perquè aquí no li quantifico els serveis, eh?–, va repartir 34 milions d'euros. Aquesta és la nòmina del mes de gener, que vostè sap molt bé que totes aquestes famílies estan rebent una mitjana de l'entorn d'uns cinc-cents i una mica més d'euros, mensualment, per poder atendre les persones en situació de dependència.

És veritat, és a dir, nosaltres hem prioritzat, i hem prioritzat en aquests moments poder donar la protecció social que també se'ns deriva dels dos marcs legislatius que hem aprovat: un és la Llei de la dependència i l'altre és la mateixa cartera de serveis socials. Per tant, amb el que tinc hem prioritzat, i les famílies..., aquest any hem congelat, podríem haver incrementat el que correspon a l'IPC, que estaríem parlant d'un o dos euros el mes, i, per tant, aquests diners, nosaltres hem entès que els havíem d'invertir, perquè en aquest moment és el que toca, és desplegar la Llei de la dependència dintre de les nostres prioritats, igual que la cartera de serveis socials.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la gestió de Sistema d'Emergències Mèdiques, SA (tram. 300-00189/08)

Passem al punt vuitè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la gestió de Sistema d'Emergències Mèdiques, Societat Anònima. Està presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, per a la seva exposició, pren la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bona tarda. Senyores i senyors diputats, deixi'm començar dient-los una cosa que suposo que entendran, no ens agradaria –no ens agradaria–, no ens agrada, no voldríem haver de fer aquesta interpellació. Vostès podrien haver evitat, havien d'haver evitat aquesta situació. (*Veus de fons.*) Sí, vostès, consellera.

Deixi'm, senyores i senyors diputats que els posi en antecedents. A finals del 2006, a inicis del 2007 es va produir la retirada de vuitanta-quatre ambulàncies, totes les de suport vital avançat. I vam preguntar en seu parlamentària, ho recorda consellera?, planava l'ombra de la sospita entorn a la correcta gestió del Sistema d'Emergències Mèdiques. Avui ja no és una ombra de sospita, avui és la seguretat d'una gestió irregular, fets inadmissibles, que, en algun cas, la Sindicatura qualifica de jurídicament greus. La Sindicatura de Comptes, consellera, no Convergència i Unió, nosaltres també, però la Sindicatura de Comptes.

El SEM és una empresa pública, propietat en un cent per cent del Servei Català de la Salut. És responsable de la coordinació, del seguiment i control del transport sanitari urgent a Catalunya, del trasllat de persones malaltes –un tema sensible–, i ha estat gestionat de manera maldestra i irregular. Anem a pams. Vostès, el seu departament, el Sistema d'Emergències Mèdiques va voler unificar en un sol edifici les instal·lacions que estaven en tres. Preu? 8 milions d'euros. Van presentar un nou model de transport sanitari urgent a Catalunya, havien de treure a licitació la gestió del servei. Preu? 399 milions, o, si ho vol, 99 milions d'euros per any, durant quatre anys.

Això precisava diverses consultories: la consultoria i la prestació de serveis. Preu? 7 milions d'euros. Van fer un contracte per a l'assistència tècnica amb el teòric disseny d'un sistema de resposta intel·ligent. Parlem ara de 5 milions d'euros..., ei!, 5 milions d'euros per duplicat; sistema que havia de substituir la versió actual de Siemens i havia de donar suport als procediments i característiques organitzatives de les línies de servei d'emergències: el 061 i el 112; també a «Sanitat respon», «Sanitat truca», i altres. Ho van adjudicar a una UTE, entre una empresa argentina i el Consorci Hospitalari. Vostès explicaven meravelles –se'n recorda?–: un transport medicalitzat, un sistema *online* capaç de transmetre la situació i les dades del malalt a l'hospital de referència... Res ha funcionat. Van haver de canviar el contracte, entre 6 i 8 milions d'euros més.

Nosaltres vam denunciar les irregularitats el 2002. Vostè ens les va negar. Què ens diu la Sindicatura? Em permetran que ho resumeixi, si no, no tindria temps. Si em pregunten si hi ha alguna irregularitat, els diré: «No alguna, hi són totes –totes.» Què ens diu la Sindicatura? Diu, quant al pressupost: «Manca d'aprovació formal del pressupost inicial, les modificacions pressupostàries i la liquidació a final de l'exercici; manca d'elaboració del programa d'actuació; dèficit reconegut: 6.700.000 euros –més de 1.000 milions de pessetes–; desequilibri en l'execució; incompliment de la normativa mercantil;

tràmits mercantils que no figuren en el registre, i un llarg etcètera.

Referent a l'edifici, diu la Sindicatura –li ho recordo, ho diu la Sindicatura–: «Incompliment de la normativa de contractació pública en l'adjudicació de 5.900.000 euros.» Adjudicació que es va efectuar de forma directa sense cap procediment.

Diu la Sindicatura: «L'empresa adjudicatària Nordcontainer no hauria pogut licitar en no estar classificada com a empresa per contractar amb l'Administració.» L'empresa va subcontractar la totalitat de les obres a l'empresa Acciona, contra l'article 115 de la llei on s'estableix que l'import màxim a subcontractar és del 50 per cent –ho diu la Sindicatura–; manca de detall sobre les unitats executades en factures; desviació en l'execució de les obres respecte del projecte inicial.

Quant al contracte de gestió de servei públic de transport sanitari urgent, allò que fa referència a les ambulàncies i al servei mèdic, allò tan sensible, diu la Sindicatura: «Manca de ponderació qualitativa de determinats criteris d'adjudicació prevista en el plec de clàusules.» Ho diu la Sindicatura, i diu: «Una exigència que afecta els principis d'objectivitat i d'igualtat que ha de regir l'actuació de les administracions públiques, l'incompliment dels quals suposa, d'acord amb l'informe, una infracció jurídica de caràcter greu.» Ho diu la Sindicatura, i no acaba: «Modificacions dels elements contractuals. En el cas de l'Alt Pirineu: un 33,1 per cent d'increment de despesa; un 8,1 per cent d'increment només onze dies després d'haver formalitzat el contracte.» Per cert, hi ha alguna relació familiar entre directors de l'empresa adjudicatària i algun directiu del departament com informa la premsa local a Lleida? La hi ha?

Què diu la Sindicatura dels contractes de consultoria i assistència de serveis que pugen quasi 7 milions d'euros? Diu: «Incorrecta utilització del procediment negociat sense publicitat; incompliment de tràmit i de terminis; no sollicitud d'ofertes.» Ho diu la Sindicatura: «Contractes formalitzats *a posteriori* de l'inici de prestació de serveis; treballs facturats fora de l'objecte del contracte formalitzat; fraccionament de l'objecte del contracte.»

Parlem del famós sistema intel·ligent *online*, la meravella tècnica argentina. Diu la Sindicatura: «El fet que el programari que constituïa el sistema RCR-i, desenvolupat per l'empresa IHSA, productiu a l'Argentina, no era extrapolable a Catalunya.» I diu la Sindicatura: «Que han fet vostès pagaments satisfets pels serveis dels quals no s'havia fet recepció? Es va pagar a la UTE Argentina, Consorci Hospitalari a l'etapa 1, l'import sense que s'hagués emès cap acta de recepció ni s'hagués conformat la factura corresponent, més de mig milió d'euros. Posteriorment, quan encara no s'havia fet lliurament de l'informe final d'etapa, es va pagar el 30 per cent corresponent a l'etapa 2, 500.000 euros més. Res funcionava. Les ambulàncies apareixien erròniament localitzades per GPS, el marc «Sanitat respon» no responia, no respon, no respon encara. Pregunti-ho a Terra Alta. El 061 i el 112 no hi eren, ni se'ls esperava, i en moltes ocasions els alcaldes ni els esperem allà. Com que el sistema argentí no era extrapolable a Catalunya

ho van haver de refer tot, van modificar el contracte. I diu la Sindicatura: «El que havia d'haver fet el SEM era resoldre el contracte i tornar a licitar el nou objecte i les noves condicions.» És a dir, ens trobem davant una renovació de contracte tramitada sota la forma de modificació contractual. Deixi'm dir-li ho, consellera: molt lleig, molt greu, consellera.

Quant al personal, diu la Sindicatura: «Hi ha directius que han percebut retribucions contra el que disposa la clàusula tercera del seu contracte; imports retributius per compliments d'objectius sense complir els acords de govern; hi ha qui va cobrar 11.000 euros quan per contracte el màxim a percebre eren 5.000; guàrdies de direcció pagades a qui no formava part de la direcció.»

No li parlaré dels Touareg, prou en parla el personal; entri a les web del personal i escolti el que li diuen, consellera: ostentació innecessària, irregularitats, gestió maldestra, els treballadors enfadats.

Li parlaré, però, de l'empresa GMG Creativitat, va cobrar 20.000 euros per un informe diagnòstic del clima laboral. Ningú l'ha sabut trobar. Deixi'm preguntar-li-ho: té alguna relació o tenia alguna relació aquesta empresa amb el personal directiu del SEM el 2006? Existeix aquest informe pel qual s'han pagat 20.000 euros?

Consellera, el 2007 li vam preguntar pels fets. En aquell moment vostè es va posar al costat dels gestors, va justificar els fets, tots, ens els va negar. Avui, no ho denuncia Convergència i Unió, avui tenim l'informe de la Sindicatura, i nosaltres li preguntem a quin costat està vostè? Del costat de la Sindicatura?, de l'informe?, o del costat de les alegacions i de les irregularitats? Aquest és el fet substancial que avui estem discutint aquí: on estarà el Govern, al costat de les irregularitats o al costat de la Sindicatura? Què pensa fer?

Vostè avui es troba davant una responsabilitat política que ha d'esbrinar i assumir: no pot continuar amagant els fets. Ja ho va fer en seu parlamentària el novembre del 2007. La seva debilitat, així com la debilitat de la gestió del seu departament és coneguda –és coneguda. No està en qüestió. Les irregularitats, però, són inadmissibles. Vostès volen crear oficines antifraus controlades pel Govern. Avui haurem de veure, si ens fan cas, si són capaços d'assumir un informe de la Sindicatura de Comptes.

I, consellera, no ens digui o no ens acabi dient que algun directiu acabarà assumint la mala gestió i al final se'ls premiarà amb un altre lloc de gestió amb un millor sou en una altra autonomia governada pel Partit Socialista, com ja han fet. No ens ho digui això. Vostè, avui, ha de donar garanties de bona gestió i de defensa d'un bon model d'empresa pública que vostès estan malmetent –l'estan malmetent– de manera maldestra, aquí i en altres empreses públiques, com tot.

Això no ho diu la Sindicatura, és evident; tota la resta ho diu la Sindicatura, això ho diem nosaltres, però s'endevina. Consellera, aquest és el repte, espero la seva resposta.

Gràcies, continuarem a la rèplica.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. Per respondre aquesta interpellació, i en nom del Govern, té la paraula la consellera de Salut, l'honorable senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè i jo el novembre de l'any 2007 vàrem tenir aquest debat. Per descomptat, és la meva obligació tornar-hi, així com vaig fer, per descomptat, en la resposta a l'informe de la Sindicatura de Comptes.

Però, permeti'm, si us plau, contextualitzar, i li demano, si us plau, rigor a no generar desconfiança en un model d'emergències mèdiques que funciona. Tot és millorable, per descomptat; però vostè sap perfectament que ha estat un canvi radical precisament en aquell moment, en el 2006, en què nosaltres vam prendre un seguit de decisions. El Servei d'Emergències Mèdiques, SA, és una empresa pública, SA, des de l'any 92. Al llarg del 2004 i el 2005, vàrem..., després..., vostè recordarà, senyor Sancho, l'any 99, l'any 2000, l'any 2001, en aquest Parlament, en comissió i en plenari, moltíssimes interpellacions, preguntes amb relació a la necessitat de canviar de model de transport sanitari. Per tant, nosaltres al llarg del 2004, 2005 vàrem prendre un seguit de decisions que es van executar en el 2006.

Quines? Primer, separar el transport i l'atenció a l'emergència del transport programat. Fins aquell moment ni tan sols sabíem les ambulàncies que teníem. La coordinació de les ambulàncies anava a càrrec de les ambulàncies, de les empreses d'ambulàncies. No sabíem ni el que es gastava de transport programat, però vàrem prendre una decisió de model, important. Vàrem prendre una altra decisió, que és la unificació de tres empreses: l'empresa SEMSA, amb SCUBSA, 061 Barcelona, i també l'empresa, 061 Tarragona. Vàrem prendre també una altra decisió, de tres convenis, de tres cultures, fusionar-les en una. Una altra decisió: havíem de buscar una única ubicació per a una central de coordinació, per a una seu d'ambulàncies. Teníem, en aquell moment, el carrer Miró, que les ambulàncies estaven a fora, es netejaven a fora, el carrer Bordeus, a Tarragona... Per tant, vàrem decidir que necessitàvem una nova nau, nau, i es van buscar diferents naus i, finalment, es va decidir per una nau d'un polígon industrial d'Hospitalet.

També necessitàvem, per descomptat, un element substantiu: les comunicacions; el triatge de sala, que es va fer un concurs, doncs, per a aquest triatge de sala i dos altres concursos per a les comunicacions de sala, generals, perquè després s'hi van anar afegint molts més serveis, i també per les..., de sala fins als recursos, doncs, desplaçats.

Estic parlant d'un canvi importantíssim. Ho dic perquè ho posem en context, i respondré, per descomptat, com he respost a la Sindicatura. I l'any 2007 hem solucionat el que la Sindicatura ens deia en el seu informe: de 100 milions a 240 milions d'euros; de 158 ambulàncies bàsiques a 413; de 46 ambulàncies medicalitzades a 84. Vàrem créixer d'1.500.000 trucades a 5 milions de trucades, amb nous serveis: «Sanitat respon», «Sanitat

tramita», «Sanitat truça», «Sanitat programa», «Codi infart», «Codi ictus».

Per descomptat, aquell era un moment excepcional, era un moment d'un canvi de model que requeria moltes coses, i hi insisteixo: fusions d'empreses, conveni, noves seus, comunicacions, coordinació amb el 112, amb Guàrdia Urbana, etcètera. És en aquell context, eh? Però jo, i crec que sóc objectiva, crec que aquell canvi de model ha estat totalment al servei dels ciutadans i de les emergències. Tenim continuades reclamacions, anàlisis de les reclamacions, també de la satisfacció. Hem passat de tenir 3.000 professionals a tenir 5.500 professionals.

Ara bé, per descomptat, i ho hem acceptat i vostè sap perquè jo vaig venir a aquest Parlament amb vostè a contestar preguntes que avui me les ha tornat a fer abans de l'informe de la Sindicatura de Comptes, el novembre de 2007. I, per descomptat, quan va arribar l'informe de la Sindicatura de Comptes –no podria ser d'una altra manera–, li he de dir que vostè sap que el procediment ordinari de control de qualsevol empresa i d'empresa del sector públic és..., primer, hi estem subjectes, per descomptat, encara que sigui una SA, a auditories. Se les mirin, les auditories. Per descomptat també a intervenció i, per descomptat també a allò que diu la Sindicatura de Comptes, no només nosaltres hem estat treballant, hi insisteixo, amb la Sindicatura de Comptes, en els tres grans blocs dels aspectes que vostè ha comentat i que jo també comentaré, sinó esmenant a partir del 2007. I, de fet, a partir del 2007 i el 2008, nosaltres, amb el Departament d'Economia, a més, amb canvis molt substancials de la Llei de contractacions, ens hem posat a disposició de ser una empresa que ha estat trobant al llarg del 2007 molts elements de canvi com per exemple el *cash-pooling* unificat i moltes altres qüestions. Dic això perquè ho hem esmenat.

I jo he reconegut per descomptat que van haver-hi –no dic il·legalitats– errors, que va haver-hi, per l'especificitat del moment i per la seva excepcionalitat, qüestions que no haurien d'haver succeït. I ho he dit, i ho hem fet i ho hem canviat.

Tres grans blocs d'aspectes. Primer, amb relació a aspectes de la gestió pressupostària i financera, atès que era una SA inicialment... –i no ho dic per justificar-ho, sinó que són les alegacions que li dic que les hem esmenat. El fet que aquesta sigui una SA eren les discrepàncies o les divergències amb relació a la comptabilitat que havíem de portar. D'acord, ens hem sotmès a les recomanacions que diuen totes i cadascuna, en com imputem comptablement, ja li he dit, que l'empresa..., igual que altres empreses, com l'empresa pública Pere Virgili, ha estat subjecte, l'any 2007 i el 2008, d'exemple de com nosaltres hem de garantir transparència sense perdre flexibilitat en el sector d'empreses públiques i consorcis.

Per descomptat, també allò que consideràvem que havia d'anar en el consell d'administració..., i veuran vostès com hem portat amb caràcter tant retrospectiu com continuat tot allò que considera la Sindicatura de Comptes que no s'havia passat pel consell d'administració. I així cada un dels elements que han estat contestats no només contestats, sinó esmenats al llarg del 2007.

En el segon bloc, amb relació a la contractació. Hi va haver diferències, anàlisis i recerca de quines eren les naus propícies, estic parlant d'un canvi d'ubicació de tres edificis d'un increment de doblar el seu espai. I es va signar, vostè ho sap perfectament perquè li vaig contestar al novembre del 2007, una empresa o una nau industrial propietat del Banc de Sabadell amb un arrendament financer Nordcontainer SL amb una empresa que vam fer una reserva perquè necessitàvem treballar amb ella perquè era una nau important i després havíem de, a més a més, veure si era compatible amb totes les comunicacions que nosaltres havíem d'aplicar perquè ara, a més a més, hi tenim la central de coordinació del 112.

I, per tant, vostè sap perfectament els perquè i les alegacions que hem fet i els canvis que hem fet, i ho sap, senyor Sancho, ho sap perfectament. I no..., no dic que no hàgim comès errors, o que no hàgim comès errors en aquell moment.

I en el tercer bloc –en el tercer bloc–, d'anàlisi de la Sindicatura, aquí sí que voldria dir-li..., i ho sap també. Nosaltres hem de compatibilitzar per la falta de professionals com fem amb l'altre sector i per això jo vaig portar un acord de Govern perquè els professionals treballin, evidentment amb caràcter voluntari, a més de dos llocs del sector públic, personal mèdic i d'infermeria, que facin hores extraordinàries voluntàries, s'entén, per poder cobrir tots els torns. I, per descomptat, també necessitem directius, no parlo d'alts directius, sinó directius que estiguin de guàrdia permanent, perquè des dels cremats de Gavà fins a qualsevol cosa s'hi presentin i facin la coordinació.

Dic això perquè, en tot cas, aquest era l'error de no haver quedat clar en la relació en el consell d'administració de què pagàvem a cadascú. Però en aquest cas és totalment justificable pel model d'empresa que és una empresa que té moltes més diferències a les habituals amb relació al sector sanitari.

I li torno a dir, igual que li vaig dir al novembre del 2007. Hi ha hagut per la seva especificitat excepcionalitat, hi va haver errors que han estat esmenats, el mateix gerent d'aquella etapa ja no hi és i vostè ho sap com jo, perquè consideràvem que segurament... –i no dic que la culpa fos del gerent, estic parlant del que va succeir el 2007 i el 2008. Tindran vostès a més a més...

Senyor Sancho, vostè és diputat fa temps, sap que aquest Parlament té una comissió de la sindicatura de comptes, el lloc on es debaten també, per descomptat, només faltaria, ics temes. Per tant, no dic que ens ho poguéssim estalviar perquè és el contrari. Aquesta és una consellera que té molts defectes, però li asseguro que mai em fa mandra, tot el contrari, de venir no només a comparèixer, sinó vam estar quatre hores vostè i jo parlant d'aquests mateixos temes el novembre del 2007.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, president. Consellera, em sap greu la seva resposta i em sap greu pel que implica que vostè assumisca responsabilitats al nivell que les acaba d'assumir avui. Fins ara la responsabilitat era del gerent; a partir d'ara la responsabilitat és de vostè, és de vostè exclusivament.

Vostè ens ha vingut aquí i s'ha ficat al costat de les alegacions i no al costat de l'informe. Vostè ens ha llegit les alegacions, punt per punt –punt per punt–, alegacions que vam presentar, que estan signades, el 10 d'octubre del 2008, no el 2007, el 10 d'octubre del 2008. Tot lo que vostè ha dit ho diuen les alegacions, ho diu la Sindicatura. Entenen que les alegacions transmeses són explicacions que confirmen la situació descrita a l'informe perquè no es comparteixen els judicis exposats en aquelles o perquè contenen informacions que no es corresponen amb els fets analitzats, los ho diu la Sindicatura i vostè ve aquí a insistir i a ficar-se al costat de les irregularitats. És un error polític de molta magnitud, consellera.

El mateix que va fer al novembre. Vostè no pot venir aquí i dir-me a mi que m'ho va contestar al novembre, quan jo no li ho he tret. No li ho he tret perquè en aquest Parlament mentir és greu i sé i hi ha algun president que ens dirà que es poden dir mentides, però que no hem de dir que els diputats menteixen. Doncs, sí, consellera, menteix algun diputat i menteix alguna consellera. I li ho demostraré: menteix! (*Remor de veus.*)

Vostè, al novembre del 2007, quan li pregunto quan era i com s'havia fet l'edifici, em diu que era un edifici de lloguer i em diu –i em diu– «No, no...» Quan jo li pregunto el preu em diu: «No, no, ara li ho preguntaré, per descomptat, a part que no estava la pregunta concreta i per això no la tinc, ara m'ho acaben de comentar, 35.000 euros mensuals són el lloguer d'aquesta nau i, per tant, no vol dir que..., vostès les coneixen, són molts metres quadrats. La inversió ha anat a càrrec de l'empresa.» I això m'ho diu, i quan es reuneix amb mi em torna a dir que és un lloguer. I no és un lloguer, són 71.000 euros de lloguer, no 35.000, i la despesa no va a càrrec de l'empresa. La despesa, que acaben sent 8 milions d'euros –ho diu la Sindicatura, els ho diu la Sindicatura– són 8 milions d'euros. Vostè ha mentit al Parlament i m'ha mentit a mi, en privat i en públic, i això demostra fins a quin punt vostè està assumint responsabilitats que potser no li pertocarien. Aquesta és la gravetat del tema del SEM.

Després al gerent el van enviar a Mallorca on el Partit Socialista l'ha resituat amb un millor sou. Aquí, nosaltres no callarem, consellera. No ens pot mentir d'aquesta manera, sistemàticament; no pot venir al Parlament i mentir-nos, no pot amagar responsabilitats, ha d'assumir les responsabilitats polítiques. Sap per què? Perquè nosaltres tenim un bon sistema sanitari, perquè les empreses públiques han funcionat permanentment, perquè sort del sistema sanitari, i vostès vénen i contextualitzen. Oi tant, que contextualitzen! Me diuen, és que per explicar això hem de contextualitzar. Evidentment, tot té un context. I, com deia Kant, tot té una explicació, tot és racional.

El problema no és aquest, el problema és si és legal, i no ho és legal, és irregular. Vostès contextualitzen dient-nos «és excepcional», com la sequera, com cada un dels seus problemes, tots són excepcionals, tots són excepcionals i irrepetibles. Però, escolti, per excepcionals que siguin, vostès tenen mecanismes per gestionar bé i per complir la llei. Quan no complixen la llei i mentixen al Parlament, incorriuen en responsabilitats polítiques greus, consellera.

Jo li demano que, quan vingui aquí, rectifiqui, digui la veritat, reconegui les mentides i col·loque la situació i la responsabilitat política on ha d'estar, perquè si no està assumint vostè una responsabilitat política, i potser l'honora acabar defensant tot aquest esquema de directius que té, que tot el sistema ja està parlant de debilitat en la gestió i de manca –de manca– de professionalitat en la gestió.

Un sistema mal gestionat pot ser bo, però acabarà sent dolent, el sistema és bo. Les empreses públiques són un instrument de gestió molt bo, però vostès l'estan utilitzant malament.

I tant que anirem a la Sindicatura i a la Comissió de Sindicatura! Consellera, vol que li vagi rellegant alguna més de les seves respostes? Lo que ens deia en aquell moment? Sap que és una mentida darrere l'altra? Vostè, aquí les té, consellera, ara en baixar les hi donaré i se les repassa. Vostè ens va dir que la inversió anava a càrrec de l'empresa i la Sindicatura ens diu que la inversió la paga el SEM, i que al damunt han fet una adjudicació directa, sense cap procediment, amb tots els defectes administratius i legals, sense tenir en compte la Llei refosa de contractes, sense tenir en compte cap de les qüestions que s'han de tenir en compte en dret administratiu. I ens diu: «Oh, és que és una empresa pública.» Home, i tant que es una empresa pública! I tant que és una empresa pública! Que està fent un servei públic, no és qualsevol empresa pública, és l'empresa pública que gestiona un servei públic com les ambulàncies. Vostès ho han gestionat malament i damunt han tingut mals resultats i, en alguna ocasió, aquests resultats han tingut conseqüències de salut i vostè ho sap. I vostè ens va acabar negant en aquest Parlament si les ambulàncies portaven o no portaven el personal i la Sindicatura els ho diu, no compleixen, consellera.

Per tant, espero que ara al torn de rèplica sigui capaç de ficar la responsabilitat política on està, assumir-la, prendre les mesures que ha de prendre i garantir, de cara al futur, que les empreses públiques de la Generalitat seran gestionades d'acord amb la llei. Perquè si no estarà en sospita tot el seu sistema de gestió, de fet, ja ho està, consellera, difícilment ho poden solucionar.

Espero la seva rèplica.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

N'està convençut que no hem millorat el sistema sanitari els últims cinc anys? N'està convençut que la nostra

gestió és pitjor que la seva? N'està convençut que és menys transparent del que era la seva? N'està del tot convençut? Almenys igual, em sembla que compartim model.

Em vaig equivocar amb la xifra... No, no, perdona, m'ho he llegit tot, vostè sap que em preparo bé les interpellacions i m'he llegit tot el que vaig dir al novembre del 2007. I fixi's que hi ha un interrogant després dels 37.000 euros, perquè no constava i no ho portava preparat. I vostè sap que li vam passar tots els informes posteriors. I quan li vaig dir que la inversió la feia l'entitat que nosaltres havíem contractat, l'empresa, l'empresa Nordcontainer, l'empresa. Però vostè sap, reconegui, senyor Sancho, que vostè hi ha tingut accés i és un costum del departament donar-los tot el que nosaltres... No, no, és així –és així– i vostè s'ho va repassar. I li he dit que hem esmenat tot allò que ens ha demanat la Sindicatura de Comptes, és així.

Vostè abans en parlava i no he tingut temps de comentar-li per què s'havien contractat empreses, doncs, d'assessoria, etcètera, en fi, estic parlant d'un pressupost de 240 milions d'un canvi de model importantíssim, que si vostè nega la millora del canvi de model, és que nega la realitat. Es passegi per Catalunya. I a més a més ja vam fer el que havíem de fer amb els canvis que havíem de fer de persones també l'any 2006. Per tant, escolti'm...

I per altre costat, amb relació als temes de l'empresa argentina consorciada amb el Consorci Hospitalari, vostè sap que ha anat a ser l'aplicatiu del «Sanitat respon», on tenim entre tots els sistemes de «Sanitat respon», gairebé cinc milions de trucades. Perquè en aquest curs, de les altres dues pliques de comunicacions que va guanyar Siemens, hem anat articulant una sala de comandament, que em sembla que vostès l'han vingut a veure, que ara estem fent la transició cap a l'112 i el Departament d'Interior també està a la mateixa seu i ubicat.

I, per tant, han estat decisions que s'han hagut de prendre per a l'efectivitat. Les responsabilitats circumscrites al que diu la sindicatura no..., les alegacions són el que contesta el Govern, o el departament, en aquest cas, una empresa del Servei Català de la Salut, i això no vol dir que no hàgim fet cas del que ens ha dit la Sindicatura de Comptes. Són dues qüestions diferents.

Per tant, escolti'm, el que a mi em sap greu, senyor Sancho, és que vostè digui que jo menteixo. Vaig poder cometre errors en aquell moment, perquè no havia fet... En aquest cas, ja li ho he reconegut, i després vostè n'ha estat informat, ha estat parlat mil vegades amb vostè, sempre que ha demanat... *(Pausa.)* No, no, no, seriosament.

Per tant, jo el que vull és tornar al que els deia, que entenguin, eh?, la complexitat i la necessitat de la flexibilitat, de l'especificitat, de l'excepcionalitat, que, en aquell moment de fusió de tres empreses, de canvi de model, anteriorment de desconeixement, fins i tot, i vostè ho sap, no hi havien registres de trucades, anaven a càrrec de les mateixes ambulàncies, no sabíem el que gastàvem en transport ni urgent ni sobretot el programat, perquè hi havia una fusió.

Vostè em diu: «A l'Alt Pirineu s'incrementa.» Sap quant pagaven fora del concurs? El 20 per cent, abans de l'any 99; el 20 per cent. Era legal? No, no, no. Onze dies després, per què..., vam decidir a l'Alt Pirineu –i li ho vam explicar, li ho vaig explicar– de fusionar el transport sanitari urgent i el programat a l'Alt Pirineu perquè la baixa massa crítica d'aquell lloc justificava el canvi.

Ho sento, però aquest és el relat, l'explicació certa d'un model que l'hem de defensar conjuntament, assumint errors, assumint correccions i canvis que hem fet. Vostès saben que el 2007 i el 2008 la sindicatura, les seves observacions, els seus comentaris... Tornaran, per descomptat, a la comissió. I tant!, només faltaria. Estem sotmesos, hi insisteixo, a altres controls, com no pot ser d'una altra manera, des de les auditories fins a la mateixa Intervenció del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00190/08)

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures. Aquesta interpel·lació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, per a la seva exposició, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, ara fa tot just un parell de setmanes es desvetllava un dels secrets més ben guardats de la història recent d'aquest país, si em permet la ironia: el Pla de rodalies de l'àrea de Barcelona, que havia de ser impulsat per l'Estat.

Aquest pla es presenta després de tres autèntics anys de malson. Després que, d'una manera conscient i premeditada, amb la complicitat del Govern de Catalunya, el Govern de l'Estat hagi desinvertit en la xarxa de rodalies de Barcelona –no ha fet les inversions que tocaven però a més a més ha reduït fins a nivells alarmants el sistema de manteniment tant de Renfe com d'Adif–, ens posen el Pla de rodalies sobre la taula.

És un pla de rodalies, a criteri de Convergència i Unió, decebedor que neix ja obsolet i que és clarament insuficient.

Senyor conseller, l'element bàsic d'aquesta interpel·lació és conèixer, escatir quina ha estat la participació del Govern de Catalunya en l'elaboració d'aquest Pla de rodalies. Sembla evident que el Govern no hi ha participat, que el Govern ha estat un mer observador.

Però el més greu, i aquest és el segon element d'aquesta interpel·lació, és quina valoració en fa el Govern de la Generalitat de Catalunya. No sabem si hi han participat –avui té una excel·lent oportunitat per dir-ho–, però, en

segona instància, ens agradaria que valorés aquest Pla de rodalies.

Perquè, escolti, des de la nostra perspectiva, aquest pla té molts elements que el fan insostenible, que el poden arribar a convertir en una autèntica presa de pèl. I aquests són els sis arguments que exposarem al llarg d'aquesta interpel·lació: primer, recull compromisos ja assumits per l'Estat; segon, hi ha una retallada significativa, del 35 per cent, respecte als compromisos que havia adquirit l'Estat; tercer, no aguanta una comparació amb el sistema de rodalies de Madrid; quart, aboca el sistema de rodalies de Barcelona a no ser competitiu respecte al transport privat; cinquè, desautoritza radicalment el Pla de transport de viatgers que va presentar el Govern de Catalunya, i sisè, deixa fora de circulació projectes que teòricament eren emblemàtics per al Govern de Catalunya. I el colofó de tot plegat és que fa inviable el traspàs de rodalies i de mitjana distància a la Generalitat de Catalunya. Permetin-me, doncs, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que desenvolupi tots i cadascun d'aquests arguments.

Se'n recorden d'una pel·lícula que es deia *Atrapat en el temps*? És la pel·lícula aquella del Dia de la Marmota, eh?, que anaves i cada dia el personatge, el protagonista, es llevava en el mateix dia i anava repetint la mateixa història: Joaquim Nadal i el Dia de la Marmota, Magdalena Álvarez i el Dia de la Marmota. (*Rialles.*) Vostès cada any, cada dos anys, ens expliquen exactament el mateix. Aquest Pla de rodalies que ha posat sobre la taula el Govern espanyol valorat en 4.000 milions d'euros, vostès ja ens l'havien explicat. Escolti, vostè, l'any 2006, abans de les eleccions, es presenta davant de l'opinió pública catalana explicant que ha signat amb la senyora Magdalena Álvarez un protocol Estat-Generalitat per millorar la xarxa ferroviària, 2006-2012, en el qual hi ha pràcticament totes les actuacions que ara Renfe ens explica que seran noves actuacions.

Sap en quant es pot valorar tots els compromisos que teòricament vostè va aconseguir arrancar de Madrid? 3.297 milions. El 82 per cent d'aquest pla, d'aquest nou Pla de rodalies, ja està compromès; vostè, teòricament, el va comprometre l'any 2006. I és evident que el Govern Zapatero l'ha incomplert radicalment.

Recull, doncs, compromisos que ja estaven assumits per l'Estat.

Segon element. Escolti, l'exministra catalana Carme Chacón... Dic «exministra» no pel fet d'exministra, sinó pel fet de catalana; malauradament ja fa molt temps que Carme Chacón ha renunciat a exercir de ministra catalana en el Consell de Ministres de l'Estat. (*Forta remor de veus.*) Fa molt temps que ha renunciat..., fa molt temps que ha renunciat a defensar els interessos d'aquest país. (*Persisteix la remor de veus.*) I ara els ho explicaré, no s'esverin, ara els ho explicaré.

Carme Chacón, 3 de febrer (*veus de fons*) –no, no, no insulti, no insulti–, 3 de febrer de l'any 2008: Chacón proposa invertir 6.135 milions a la xarxa de rodalies en el període 2008-2013; 6.135 milions. Passa tot just un any i l'Estat diu que només n'invertirà 4.000 –només n'invertirà 4.000– en el període 2009-2015.

Ens han retallat el 35 per cent d'allò que Carme Chacón va prometre a les eleccions i compareixen i expliquen que aquest és un bon pla de rodalies? Escolti, expliqui-m'ho. L'obligació dels ministres responsables que exerceixen de catalans a Madrid, dels diputats que exerceixen de catalans a Madrid és, escolti, garantir que allò que vostès s'havien compromès a fer es tiri realment endavant. Han retallat el 35 per cent d'allò que es van comprometre a fer.

Escolti, que mentia la senyora Carme Chacón l'any 2008, quan va oferir aquestes dades? I el senyor Zapatero al cap de dos dies diu 10.000 milions per a la xarxa de rodalies. Permetin-me, és una autèntica vergonya, és una autèntica presa de pèl.

Tercer element, comparació amb Madrid. Unes dades. Madrid, la xarxa de Madrid, l'any 2009 té 393 quilòmetres; la de Barcelona, 467. A Madrid cada dia hi circulen, per la seva xarxa, 1.500 trens; per Barcelona, 777. Els viatges anuals a Madrid són 201 milions; a Barcelona, 114 milions. Les noves línies que es proposen per a Madrid són cent quinze quilòmetres; a Barcelona, vint-i-cinc. Duplicacions de via: a Madrid ja està tot duplicat; Barcelona necessita posar-se al dia en vuitanta quilòmetres. Quadruplicacions de via: Madrid seixanta-sis quilòmetres; Barcelona cap, zero, ni un. Remodelació d'estacions: Madrid cinquanta-cinc, Barcelona cinquanta. Noves estacions: Madrid vint-i-quatre; Barcelona nou. Inversió a Madrid 5.000 milions; inversió a Barcelona 4.000 milions.

Aquest pla no és competitiu i aquest és el quart argument que volíem posar sobre la taula. O es fan quadruplicacions de vies o no es millora la velocitat comercial, o no serem capaços de treure passatgers del transport privat i posar-los en el transport públic. És per això que els deia que aquest era un pla que naixia obsolet, és un pla que neix antic. I per això diverses entitats l'han desacreditat i l'han desqualificat. És un pla que simplement posa el sistema de rodalies, si finalment s'acaba executant, al dia, però que no incorpora aquelles millores que permetin que el sistema de rodalies de Barcelona sigui realment competitiu.

Més freqüència, que sacrifica velocitat comercial. Saben qui seran els grans damnificats d'aquest Pla de rodalies? Veig l'alcalde de l'Ampolla i veig l'alcalde de Figueres. Són els Catalunya Express, són els trens regionals, que perdran velocitat comercial, que per anar de Figueres a Barcelona o per anar de Tarragona a Barcelona o de Tortosa a Barcelona es tardarà més temps, perquè aquest és un mal model, és un mal sistema de rodalies.

Cinquè argument, el Pla de transport de viatgers que vostès van presentar queda absolutament i radicalment desacreditat per aquest Pla de rodalies. Vostès ens explicaven el tema de quadruplicació de vies. On ha quedat aquesta quadruplicació de vies? Vostès ens posaven sobre la taula noves línies de rodalies que aquest pla, aquest Pla de rodalies, de Madrid, no contempla.

I el sisè argument, els damnificats territorials. Saben quin era el projecte emblemàtic més emblemàtic del Govern tripartit en matèria de rodalies? Era la línia orbital ferroviària: Mataró - Granollers - Sabadell - Terrassa -

Martorell - Vilafranca - Vilanova. Aquesta línia s'havia d'haver acabat abans del 2015, segons deien vostès. Sap què diu en aquest Pla de transport de rodalies? Diu que, com a molt, fins el 2015, n'estudiaran la necessitat. S'ha acabat. Ha desaparegut. Aquests són els compromisos que va assumir, en el seu moment, Carme Chacón i que avui queden absolutament desacreditats.

Però, a més a més, en el ramal Castelldefels-Cornellà, l'alternativa a la línia 12, va i es carreguen, si em permet utilitzar aquesta expressió poc parlamentària, tres noves estacions.

Escolti, esmena a la totalitat. Madrid els ha tornat a menystenir. I vostès tenen dues opcions: aprofitar la majoria que els donarà Convergència i Unió en aquesta cambra i a Madrid per tal de refer les coses o tornar a ajupir el cap i tornar a acceptar com a bo allò que és inacceptable i inassumible no només per aquest Parlament, des d'un punt de vista de dignitat, sinó pel conjunt d'usuaris i usuàries d'aquest sistema de rodalies de l'àrea de Barcelona.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Govern de Catalunya considera que el Pla de rodalies aprovat pel Consell de Ministres de divendres passat i presentat públicament a Barcelona..., no, perdó, dos divendres, i presentat a Barcelona la setmana passada és un bon pla. Considera que és un pas endavant significatiu. Considera que respon a les expectatives i a les propostes que tant l'Ajuntament de Barcelona com altres municipis de l'àrea metropolitana, com el mateix Govern de la Generalitat de Catalunya havien presentat per separat i conjuntament. I el Govern de la Generalitat entén i considera que hi ha participat de forma suficient per fer-ne aquesta valoració de caràcter positiu.

I és molt positiu per les raons següents. Primer, per la mateixa inversió que contempla: 4.000 milions d'euros; concretament 3.050 milions d'euros en infraestructura i 950 milions d'euros en estacions. D'aquests 3.050 milions d'euros en infraestructura, considera sobretot la construcció de la nova línia Castelldefels-Cornellà, el nou accés a l'aeroport del Prat i el túnel de Montcada, així com l'inici dels estudis de la línia orbital ferroviària Vilanova i la Geltrú - Vilafranca del Penedès - Martorell - Terrassa - Sabadell - Granollers - Mataró. Comprèn la duplicació de les línies de Barcelona a Vic i la duplicació de la línia entre Arenys de Mar i Blanes i planteja la modernització de les infraestructures i instal·lacions, que consisteix fonamentalment en la modernització de la via, l'electrificació, la modernització de l'electrificació, la renovació de la catenària, la implantació de la catenària rígida en túnels, noves subestacions, la reno-

vació d'equips de potència i la millora dels sistemes de senyalització i comunicacions.

Pel que fa a les estacions, la inversió de 950 milions d'euros es planteja en intercanviadors, construint onze nous intercanviadors, sis dels quals consisteixen en la remodelació de les estacions existents –Martorell, el Prat de Llobregat, Sabadell Nord, l'Arc de Triomf, Sant Cugat i Passeig de Gràcia–, i les cinc restants comporten la construcció de noves estacions –Sagrera-Meridiana, Barberà-Cerdanyola, la Torrassa, aeroport T-Sud i Sagrera. I alhora planteja la construcció de noves estacions; concretament, nou noves estacions: Sabadell-Campllong, Terrassa - Can Boada, Santa Perpètua, Montmeló, Gavà i quatre més sobre la línia Cornellà-Castelldefels, Gavà-Viladecans i dos a Sant Boi, amb el benentès que aquesta és una línia que està en fase d'estudi informatiu i que quan sigui sotmesa a informació pública el Govern de la Generalitat de Catalunya exigirà la incorporació de totes les estacions que s'hi preveien en el seu moment.

Per altra banda, en la previsió de modernització d'andanes es planteja la millora de totes les andanes de les diferents estacions, l'adequació d'estacions per a persones amb mobilitat reduïda –pel que fa a la construcció de rampes i ascensors–, la instal·lació de marquesines, la modernització d'edificis de viatgers i actuacions de millora de l'accessibilitat a les estacions.

Finalment, inclou també la previsió d'execució d'aparcaments dissuasius, soterrats o en superfície, en quinze estacions de les línies C-1, C-2 i C-3, a Blanes, Llaveneres, Premià de Mar, Sant Vicenç de Calders, Vilanova i la Geltrú, Sitges, Castelldefels, Gavà, Viladecans, Granollers Centre, Cardedeu, Llinars del Vallès, Parets, Granollers-Canovelles i Barberà del Vallès, amb una capacitat total de quasi set mil places.

La implantació del Pla de rodalies preveu l'increment de l'oferta comercial en un 60 per cent, increment de la freqüència i capacitat dels trens; la reducció del temps de viatge origen-destí en un 20 per cent, i una major puntualitat i fiabilitat dels serveis, una major cobertura poblacional –vuitanta mil nous habitants coberts–, una major intermodalitat, passant de deu a vint-i-un intercanviadors, i una major qualitat del servei a les estacions, amb millora de l'accessibilitat i la mobilitat a les estacions i l'adequació de totes les estacions a persones amb mobilitat reduïda.

D'altra banda, es modificaran els encaminaments de les quatre línies actuals per permetre una explotació més compensada, amb una nova estructura d'explotació costa a costa i interior a interior, configurada per dues línies pel túnel del Passeig de Gràcia –la línia de Sant Vicenç de Calders - Vilafranca del Penedès - Martorell - l'Hospitalet - Barcelona - Granollers - Maçanet i la línia de Castelldefels - l'Hospitalet - Barcelona - Granollers i Vic– i dues línies pel túnel de la plaça de Catalunya –Sant Vicenç de Calders - Vilanova i la Geltrú - Barcelona - Mataró - Maçanet i la línia aeroport - Barcelona - Sabadell - Terrassa i Manresa. I addicionalment es posarà en servei la nova línia Martorell-Granollers exterior a Barcelona.

Com queda clar, i tenint en compte els plantejaments que havia fet el mateix Govern de Catalunya, una cosa són les previsions que fèiem en la proposta que formulava el Govern de Catalunya al Govern de l'Estat en una primera fase, per al període 2005-2015, amb una inversió de 3.285 milions d'euros i una inversió total, incorporant material mòbil, de 3.648 milions d'euros, i una altra diferent, la segona fase, per al període 2015-2020, en què nosaltres preveïem i proposàvem una inversió de 2.404 milions d'euros i 218 milions d'euros de material mòbil, fins a una inversió total de 2.186 milions d'euros.

El Pla de rodalies del Ministeri de Foment té, com saben vostès, un termini total fins a l'any 2015, i, per tant, l'hem de comparar i l'únic que podem fer és compararlo amb el Pla de rodalies que vam formular nosaltres ara fa dos anys, que vam presentar i que vam proposar i al qual alludia el senyor Rull quan feia referència a la proposta de la Generalitat i l'ajuntament. I amb relació a aquest pla queda clar que hi ha tot el que per a la primera fase proposava el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Què passa davant de la intervenció que planteja el senyor Rull? No hi posarem cap títol de pel·lícula; en tot cas, ho definirem al final de tot com un episodi concret, que ja intentaré tipificar, i si no ho faig ara ja ho faré en el segon torn de rèplica. Però el que passa és que el senyor Rull, probablement mal assessorat i mal informat, no sap sumar, no sap restar, no sap comptar, no sap llegir i no sap quadrar les coses en els termes que es plantegen. I, per tant, quan algú suma coses dues vegades, quan algú llegeix equivocadament, quan algú barreja pomes i peres, quan algú confon rodalies amb mercaderies, senyor Rull –rodalies amb mercaderies, que no és el mateix–, i quan algú confon regionals amb rodalies, està sumant peres i pomes. I això s'assembla molt a barrejar coses que no es poden barrejar. I no ho tipificaré, però si es presenta així, emfàticament, davant del poble de Catalunya, dient que hi sortiran perdent, això s'acosta molt a fer trampa demagògica, que és el que avui –i ens hi té massa sovint acostumats– ha tornat a fer, de tal manera que no recull ni de bon tros els compromisos que vostè diu que recull.

Segon, no representa cap retallada respecte al pla que havia proposat en el seu moment i en campanya electoral una candidata del partit que jo represento en aquest Parlament, i també en el Govern de Catalunya.

Tercer, no es poden comparar de cap de les maneres la xarxa de Madrid i la de Barcelona, i la inversió de Madrid i Barcelona, i quatre mil i cinc mil, respecte a les necessitats globals. Si hi incorporem la línia orbital ferroviària, efectivament, la comparació seria favorable a Catalunya, i, per tant, tenint en compte que per primera vegada el Govern de l'Estat incorpora la línia orbital ferroviària, l'estudiarà i la posarà en marxa a partir del període compromès i demanat per nosaltres, no hi ha absolutament res a dir.

Això fa més competitiu que mai, quan s'executi el Pla de rodalies aprovat, que tot just ara ha estat aprovat, i en això potser ens podríem posar d'acord..., quan s'executi, el sistema català serà competitiu. No desautoritza,

reforça el Pla de transport de viatgers. I no deixa en absolut fora de circulació cap dels criteris que ha defensat el Govern de Catalunya.

De sis línies argumentals que vostè ha plantejat, no n'hi ha ni una que s'aguanti, totes estan construïdes, si no sobre falsedats, sí sobre trampes demagògiques i, sobretot, sobre alguns errors elementals, impropis d'una persona tan refinada com vostè, perquè no sap ni sumar, ni restar, ni llegir. I si, pel que fa a aquesta qüestió, no sap ni sumar, ni restar, ni llegir, és evident que davant de la ciutadania compareix amb dades falses i fent trampa al conjunt de diputades i diputats que l'han escoltat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El diputat senyor Josep Rull té la paraula per al seu el torn de rèplica.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Parlar, més o menys..., encara puc pronunciar alguns sons, eh? (*rialles*), no sé si són els sons guturals als quals algú ens té acostumats. Escolti, està molt bé, ha dit bàsicament..., ha volgut desacreditar el conjunt... No, no, és que és molt simple, és molt senzill.

Mirin, el que farem serà el següent: quan s'acabi aquesta sessió, jo li lliuraré el programa electoral que el PSC-PSOE –el PSC-PSOE– va presentar a les últimes eleccions; els hi lliuraré a vostè i a tots els mitjans de comunicació que el vulguin veure. I allà hi ha exactament quins són els compromisos –sabem que el concepte «compromís» i PSC-PSOE, diguem-ne..., costa de poder-hi trobar coherència (*veus de fons*), sí, sí, és que és exactament així– que vostès assumien.

En el seu programa electoral, li ho recordo –li ho recordo perquè els programes electorals, algú creu que podien ser un contracte amb els ciutadans; vostès ja l'han destimat, aquesta opció–, deia el següent –i que és el que Carme Chacón va presentar en el seu moment amb bombó i platerets–, que eren aquests 12.650 milions –potser la senyora Carme Chacón sap sumar, el que no sap és complir–, que són: 6.135 per a rodalies –*rodalies*; «cercanías» en espanyol–, 4.910 en alta velocitat, 1.050 en mercaderies i 555 per a la resta de la xarxa. Fixin-se que la resta de la xarxa, en el programa electoral del PSC, del PSC-PSOE, hi posen algunes actuacions que podrien ser susceptibles de ser incorporades també a rodalies, amb la qual cosa el pressupost de rodalies pujaria. Aquests són els compromisos, senyor Nadal, i vostè o s'ho creu o no s'ho creu.

Però a més a més..., anem més enllà. El Govern de la Generalitat, en un exercici d'audàcia, ha presentat un pla que es diu «pla Catalunya d'inversions»; vostè el coneix. Aquest pla Catalunya d'inversions és la llista concreta de les peticions que la Generalitat fa al Govern de l'Estat per tal que puguin ser executades en virtut de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que dura set anys, el mateix període de vigència, pràcticament, que té aquest Pla de rodalies. El Govern de l'Estat els ignora rotundament –els ignora rotundament. Si vostès

sumen tot allò que demanen, el Govern de la Generalitat demana a l'Estat que executi en aquest període aproximadament 7.000 milions. Clar que no surten els números, de cap de les maneres. Siguin més prudents, no prometin aquestes coses.

Però, hi torno a insistir, aquest no és un debat que se circumscriu aquí, en el Parlament de Catalunya, de si una xifra o una altra xifra. Sap quin és el problema? El problema..., hi torno a insistir, que els ciutadans de l'àrea de Barcelona i del conjunt del país tindran un sistema ferroviari que continuarà sent poc competitiu. I això que estic dient jo en nom de Convergència i Unió –que la gent de Convergència i Unió des del seu criteri som uns indocumentats i que el que diem no s'aguanta per enlloc–, fil per randa, és el mateix que avui, avui mateix, el senyor Joan Herrera, portaveu d'Iniciativa, ha explicat. És exactament –exactament– això. Ha dit que aquest pla era un pla que no era competitiu. I amb uns termes molt similars s'expressava la PTP, la Plataforma per al Transport Públic, que han presentat un pla que vostès han desacreditat rotundament, el pla «Tren 2014». Escolti, això és una esmena a la totalitat. I el que ens agradaria és saber, Iniciativa, que ha donat suport a aquest pla «2014», o Esquerra Republicana, que hi ha donat suport, exactament què en pensen.

Senyor Nadal, en matèria ferroviària vostès cada vegada s'estan quedant més sols, i per això són incapaces de concretar res d'allò que diu l'Estatut. És a dir, el que és inquietant de tot plegat, a banda que continuarem abocats a un servei que no serà competitiu... Vostès ja poden limitar la velocitat a vuitanta quilòmetres per hora, però l'important, escolti, l'important és portar la gent de la carretera al ferrocarril, que per anar de Terrassa a Barcelona no s'hagin de tardar quaranta-cinc minuts, sinó que se'n tardin trenta; per anar de Manresa a Barcelona, no s'hagi de tardar, com passa ara, més que l'any 1967. I això només s'aconsegueix amb aquestes quadruplicacions de vies.

Però, el que els deia, Joaquim Nadal, tan bon punt es va fer la presentació d'aquest pla, diu: «Escolti, és una bona notícia, és una bona arrencada per aconseguir el traspàs.» Segon titular del dia..., el primer era «El dia de la marmota», el segon és que no tindrem traspàs de rodalies. O, si tenim traspàs de rodalies, serà en uns termes absolutament inadequats.

Aquí cloc aquesta intervenció, lamentant, senyor Nadal, la seva desqualificació. Aquest no és un estil que l'honri a vostè, vostè és massa bon parlamentari per haver de recórrer a aquests mecanismes, que són absolutament baixos. Quan algú es veu obligat a la desacreditació personal del seu adversari, sap què passa? Que se li han acabat tots els arguments.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Em sap greu, senyor Rull, perquè jo també el considero com a diputat. Per tant, tingui la tranquil·litat que jo li valoro també les seves qualitats parlamentàries.

Però sap què passa? Vostès es van afanyar a donar a conèixer el seu particular compte de la lletera el mateix dia que es va donar a conèixer el Pla de rodalies, perquè no els agradava que s'hagués aprovat el Pla de rodalies. I el que vostès fan és un joc de mans impropï de la política en termes estrictament aritmètics; no és gens baix el meu argument, és estrictament aritmètic.

Primer, i faig un parèntesi perquè, evidentment, no és objecte, crec jo, directament del debat parlamentari que es juga en aquest terreny, perquè vostè ho situa en el terreny d'unes eleccions generals, en les quals hi havia un programa electoral. Però com que poc o molt els que treballem en aquest terreny hem col·laborat en la definició d'aquest programa electoral, sàpiga, senyor Rull, que del programa electoral defensat pel PSC a la campanya electoral de les eleccions generals, els 12.000 milions d'euros es compliran fil per randa, fins a l'últim euro. Sobretot –sobretot– perquè, per exemple, pel que fa a la proposta específica de rodalies, nosaltres hi incorporàvem 525 milions d'euros, que vostè posa aquí dins i que, en canvi, eren de material mòbil, que no figuren –que no figuren, no compten, no sumen per al Pla de rodalies, que és estrictament només d'infraestructures i d'estacions. I segon, perquè els 1.574 milions d'euros de la línia orbital ferroviària, sumats a aquests 525 milions d'euros del material mòbil, donarien els 6.135 milions d'euros plantejats en aquell programa electoral concret.

Però és igual, anem a això seu, anem al pamflet de mala aritmètica que vostès treuen el dia que es coneix el Pla de rodalies. Vostès diuen: «Hi ha coses que ja comptaven. Aquestes previsions d'inversió no són correctes pel que fa a les inversions previstes a partir dels pressupostos de l'Estat de 2009 i la seva projecció fins al 2011.» Per què? Perquè vostès compten com a donat per fet aquí dins els 114 milions de l'adaptació de la línia Papiol-Mollet, que no es correspon a inversions en rodalies, sinó que és de mercaderies; els 72 milions dels tallers de rodalies s'haurien de comptar i, per tant, s'afegeixen als seus finalment només 2.500, no 3.297,6, que és en el que s'equivoquen; el paquet d'inversions rodalies 313,16 corresponen a actuacions del mateix protocol i no les han de tornar a sumar. Sumen dues vegades coses que ja han sumat i la reiteració dels sumands és fer trampa. I finalment, la inversió en l'estació de Sants, de 357 milions d'euros, és una actuació lligada a l'arribada de l'alta velocitat i, per tant, no s'hauria de comptabilitzar. De manera que el Pla de rodalies conté 2.513 milions d'euros que s'originen en protocols ja firmats i compromesos pel Govern de Catalunya –és ben natural–, i, en canvi, representen un escreix d'inversió no prevista enlloc, i que vostès no saben comptar, de 1.500 milions d'euros més respecte als compromisos d'inversió ja existents.

I respecte a la segona etapa, els 2.168 milions d'euros que vostès compten per al període exactament... execució abans del 2016, 2.168,2, no n'hi ha ni un –ni un– que

llogui exactament amb coses que es puguin comptar com a rodalies, perquè se n'ha d'excloure la implantació de la tercera via al tram Mollet - Sant Celoni, l'adaptació a l'ample mixt entre Castellbisbal i Mollet, l'ampliació de capacitat del corredor Sant Vicenç de Calders - Castellbisbal, i l'ampliació de capacitat del corredor de Mollet a Maçanet, entre moltes altres coses.

Barregen coses de tal nivell que sap quin seria el meu títol, senyor Rull? I com que són paraules no meves, sinó d'un il·lustre portaveu, el títol de la pel·lícula avui, amb els números que vostè fa o porta aquí a la tribuna a partir del pamflet que van elaborar és aquell joc dels cubilets de la Rambla. Jo vaig canviant –i no diré el nom, ja ho va dir qui ho va dir, eh?–, jo canviaré els cubilets, repetiré les coses i com que si repeteixo les coses les sumo dues vegades, podré explicar que aquest Pla de rodalies no porta enlloc. I això –dit en paraules no gens baixes, perquè jo no utilitzaré les que va utilitzar un il·lustre portaveu d'aquesta cambra– és fer trampa. I, senyor Rull, amb el joc dels cubilets de la Rambla, vostè s'ha quedat –jo crec–, a l'hora d'explicar això, amb un pam de nas.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política per a afrontar la crisi econòmica en el sector del comerç (tram. 302-00150/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política per a afrontar la crisi econòmica en el sector del comerç. La presenta el Grup Parlamentari Popular, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president. Senyores i senyors diputats, avui presentem una moció que és producte realment o fruit de la interpellació que es va fer al conseller Huguet i que té a veure realment amb el que és la crisi que està patint el comerç.

Doncs, bé, era un tema fàcil, senzill, però de veritat que va trobar un buit total i absolut, un conseller que va vindre aquí i que va ser incapaç de poder contestar quants són els establiments que s'han tancat de comerç durant un període, que és el període que estan durant la crisi. Se li va preguntar al conseller quants llocs de treball, tant d'assalariats com d'autònoms, s'havien perdut. Silenci per complet. Un conseller que és incapaç realment de tindre un manual de ruta del que és la crisi del comerç, que és saber quants establiments comercials s'han tancat i quants llocs de treball s'han perdut, la veritat és que aquesta conselleria poca orientació té i poc futur pot donar realment al que és el comerç de Catalunya.

Per tant, en vistes a això, li'n fèiem una segona, li dèiem: «Escolti, vostè té previst que hi hagi alguna línia de finançament per al que és el comerç?» I quan dèiem de finançament, insistíem molt, moltíssim en una línia de finançament que vingués a parar, d'alguna manera, la situació de destrucció de llocs de treball i la situació de tancament d'establiments comercials. No el que ens presenta el conseller, que ens presenta unes línies de finançament per renovació i innovació. Jo vaig insistir moltíssim que el problema que té avui el comerç és de liquiditat, és el seu circulat, és de tindre unes línies realment de finançament que puguin pal·liar la situació en què es troben avui d'ofec realment els botiguers per poder tirar endavant. I no, ell insisteix realment que l'important són unes línies de finançament que vinguin a complir el que és la renovació i innovació, però si el que hem de fer ara és una política realment de xoc que sigui capaç de frenar aquells botiguers o establiments que estan en una situació caòtica de crisi i que si realment nosaltres no els aportem una mesura, acabaran tancant tots.

I després dèiem una altra cosa al conseller, li dèiem: «Escolti, senyor conseller, el Copca...», que és el finançament per al que és la dinàmica comercial, havia donat el 50 per cent relatiu a l'any passat. I nosaltres el que demanàvem al conseller, i s'hi va comprometre aquí, és que quan acabessin les negociacions a Madrid, del finançament famós –que sembla ja la cançó eterna aquella de *Toda una vida*, eh?–, que ell aportaria el 50 per cent que li faltaria realment al comerç.

Doncs, bé, nosaltres fem aquestes tres sol·licituds molt concretes: primer –primer–, el que demanem és que s'elabori un estudi de la situació del comerç: què ha passat en aquests anys amb els establiments comercials, quines han estat les pèrdues de llocs de treball. Doncs, molt bé, i ho han fet d'una manera que no han marcat ni data de quan s'ha de presentar aquest informe. Imaginin-se si hem tingut bondat de realment portar a la conselleria, de demanar-los, de no posar-los a la moció una data de compliment per poder fer-ho. Aquest diputat ha estat trucant a la conselleria, a la direcció general i a la secretaria general per tindre un contacte amb ells per poder realment parlar d'aquest tema i que aquesta moció pogués tirar endavant. En data d'avui encara ni la Secretaria General ni la Direcció General de Comerç han tingut una resposta a un diputat que representa el poble català. M'imagino quina resposta poden tindre els botiguers d'aquest país d'una direcció o una secretaria general quan la resposta és aquesta.

Doncs, bé, li demanàvem elaborar també un estudi específic en llocs de treball. Ens envien que anem a la conselleria de Treball que ens ho explicaran.

Demanàvem i demanem una línia de finançament concreta i específica per al circulat i la liquiditat dels comerços, no per a innovacions ni renovacions, perquè sé que després se me dirà que el Govern destina 25 milions d'euros en préstecs per a l'expansió de les petites i mitjanes empreses, però en una nota del mateix departament, una nota de premsa, diu per renovar i ampliar el negoci. Escoltin, avui el que toca és de caràcter

urgent pal·liar realment que no es continuïn tancant els que hi ha.

I al tercer i al quart punt nosaltres demanàvem, doncs, que es complementi, que la Generalitat complementi el 100 per cent del 50 per cent que havia donat per a aquest exercici amb relació a l'anterior.

Com que d'això no ha sigut possible ni parlar-ne amb el departament ni parlar-ne amb ningú, doncs, nosaltres ja li anticipem que l'esmena que ens ha presentat Convergència i Unió, que sí que posa dates, que sí que és rígida total i absoluta, nosaltres l'acceptarem. Per què sap el que penso? Que nosaltres, l'oposició, anem de bona voluntat per pal·liar les coses, però vostès, tot el que sigui oposició és un no sistemàtic. Jo no sé si és per vostès...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...o perquè vostès, el tripartit, no s'entenen; penso que és més per això que per una altra cosa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., bé, el senyor Rafael Luna, l'il·lustre diputat ens accepta les esmenes i ell ja s'ha avançat, però hem de dir que nosaltres hem estat treballant molt en aquesta moció, perquè considerem que és important en aquest moment donar suport al sector del comerç de casa nostra. I Convergència i Unió sempre ho ha fet, ho fa i ho continuarà fent sempre, perquè aquest és el nostre model de comerç i de país.

Però hi ha molts motius perquè a aquesta moció hi donem suport, i, en concret, n'hi ha cinc, n'hi han molts, però n'hi ha cinc en concret, que són, primer de tot, que està en la base de les dificultats, que està enfocada a la base de les dificultats que té el sector en aquest moment de crisi; un sector que dóna molt, però que també està rebent molt en aquesta crisi; per tant, cal ajudar-lo, senyor Luna. Per tant, nosaltres celebrem que aquesta moció ens vingui en aquest moment.

Segon, perquè els botiguers, els comerciants acusen els efectes de la crisi de manera important: pèrdues de llocs de treball, reducció de marges, tot el tema de la liquiditat que abans també s'ha anunciat, i això comporta, vol dir disminució del producte interior brut, vol dir increment de l'atur i vol dir també tancament de comerços. També perquè és un sector que reclama ajuda, un sector que és un sector estratègic per a Catalunya i que el tenim a cada cantonada i, per tant, cal escoltar-lo, i, si l'escoltem, ens dóna aquest missatge: «necessitem

ajuda», com també el sector de l'automòbil, per tant, el sector del comerç també necessita que li donem un suport explícit.

El quart motiu, perquè el Govern ha fet les coses malament des d'un principi. Ja portem uns pressupostos francament minvats en la partida de suport al comerç, s'ha passat, l'any 2008, de 22 milions d'euros a 12 milions d'euros per a l'any 2009. I, per tant, això és lamentable que en un moment en què se sabia ja que hi hauria i que hi ha crisi, calia fer un pressupost agosarat, un pressupost que donés suport al sector d'una manera important, i això en els moments difícils el Govern no ho ha sabut fer. Perquè també és veritat que el Govern porta una política erràtica en tot el tema del comerç, i això ho podem veure perquè en tres anys, en quatre anys pràcticament cinc directors generals hi ha hagut de canvis.

I en cinquè lloc, perquè necessitem un sector del qual tinguem informació per poder actuar. I en la línia que fa la moció del Partit Popular, doncs, cal saber on som i on anem. Per això hem presentat tres esmenes a aquesta moció que ens presenta el Partit Popular avui, tres esmenes que fan referència primer que tot una a un element nou, que és el d'elaborar un cens específic d'establiments comercials, és a dir, que cada any a l'inici d'any tinguem una informació per poder actuar, una informació que ens sigui útil per poder treballar en el sector del comerç i que estigui detallat també pels diferents àmbits d'activitat, de formats, d'àmbit territorial, de personal ocupat, etcètera. Per què? Perquè és un sector que necessitem tractar-lo en un món, com és aquest món del comerç, divers i també plural, on hi ha també diferents realitats i també diferents problemàtiques. Per tant, aquesta és una proposta que fa una addició a la moció i que aporta un element nou, i que demanem també que aquest cens s'actualitzi i s'actualitzi anualment i que es presenti al Parlament el primer trimestre de cada any. Amb això tindríem una informació suficient, una informació necessària per tal de poder actuar en polítiques cap al comerç, per tal d'ajudar-lo a tirar endavant. Per tant, saber on som jo crec que és un dels elements importants.

Per tant, aquestes esmenes van a complementar, van a aprofundir i van a situar el comerç allà on li correspon i allà on necessita estar.

D'aquestes esmenes també n'hi ha dues que hem presentat, de modificació de les propostes del Partit Popular, que són en l'àmbit del cens que proposaven, que proposa el Partit Popular, del nombre d'establiments que han tancat per motius de la crisi o que han anat tancat durant aquests temps. Doncs, també demanem que hi hagi un estudi que finalitzi amb una valoració motivada per tal de veure l'evolució prevista per al sector de la distribució comercial detallista fins el 31 de desembre de 2010; per tant, això ens donaria també un element de treball important tant pel que fa referència al format com també pel que fa referència a l'àmbit de les demarcacions, per activar mesures de suport.

I la tercera esmena de modificació que hem presentat també a la moció del Partit Popular és d'elaborar pel que fa a l'àmbit dels llocs de treball perduts en el sector del comerç amb motiu de la crisi econòmica, una crisi important que pateix el sector..., és de detallar-ho

si són treballadors assalariats o treballadors, en aquest cas, autònoms, perquè són també realitats diferents que fan que ho puguem analitzar per poder actuar tant en un àmbit com en l'altre i poder fer accions i actuacions necessàries per tal que tinguem una situació més controlada.

Per tant, doncs, són esmenes que complementen, els ho deia abans, milloren, aporten nous elements que ajudaran el comerç de Catalunya i també en reforcen el contingut.

I és per això, doncs, que, si ens accepta l'esmena, com he dit, senyor Luna, donarem suport al contingut de la moció original, i també, pel que fa la resta de la moció, ens sembla que és prou acceptable i, per tant, no hi tenim res més a afegir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Entenc que en nom dels tres grups que donen suport al Govern intervé el senyor Alfons Quera, que té la paraula.

El Sr. Quera i Carré

Bé; moltes gràcies, senyor president. Aquesta moció que tractem avui és producte d'una interpellació que va haver-hi en el passat Ple. Abans d'entrar en el posicionament dels grups que donen suport al Govern respecte a la moció que ens ha presentat el senyor Rafel Luna, m'agradaria fer tres consideracions.

La primera és que molts dels grups parlamentaris que estem avui aquí presents, i això és important, com es va demostrar en l'anterior Llei d'equipaments comercials, tenen un concepte del comerç català amb moltes similituds; amb moltes similituds com ara, per exemple, que tenim entès que ha de complir una doble funció econòmica i social, que configura pobles, ciutats, barris, els cohesiona i els fa conviviais. Aquest aspecte és molt important, que la major part dels grups parlamentaris aquí presents coincidim en molts aspectes de quin model de comerç volem per al nostre país.

Bé, segona qüestió, abans d'entrar en el posicionament. El senyor Rafel Luna deia fa un moment, si no ho he entès malament, que el Govern no tenia un manual. Bé, el conseller Huguet, a l'anterior interpellació, li va explicar entre altres coses què era el que feia el departament. I li torno a recordar, senyor Rafel Luna, aquelles accions que realment ajuden, i més en els moments com els actuals, el sector del comerç. Em pertoca fer-ho, com vostè pot comprendre.

És públic que durant el 2008 la conselleria va dedicar més de 27 milions d'euros en suport a les pimes comercials, al treball de les associacions i al suport als ajuntaments, com ho va fer també el 2007, generant una inversió que va superar..., a la vora de 150 milions d'euros. Bé, he cregut convenient, davant la intervenció que ha fet el senyor Rafel Luna, de recordar-ho. Això són fets, no paraules només.

Tercera qüestió, senyor Rafel Luna. Vostè deia fa una estona que ningú ha parlat amb vostè en referència a aques-

ta moció que avui tractem. Escolti, això no és cert, si us plau, això no és cert; va parlar amb vostè qui entenem que havia de fer-ho, que era un diputat que també representa el poble de Catalunya, en aquest cas qui li parla.

Aquesta moció es tracta avui en seu parlamentària. I, crec que amb bon criteri, perquè les formes també formen part del fons, el Govern, bé, doncs, va parlar amb els diputats que en seu parlamentària havien de fer el posicionament sobre aquesta moció, i em van insistir que li transmetés tota la informació, com he intentat fer avui, aquest matí, a vostè, senyor Rafel Luna. I això ho sap.

Entrarem al posicionament que fa referència a la moció. En referència al segon punt, ja li avanço, doncs, que serà de rebuig. Farem aquesta votació, per part dels grups que donem..., votarem en aquest sentit, per part dels grups parlamentaris que donem suport al Govern, a la moció que avui ha presentat, als quatre punts.

El segon punt, bé, per què? Doncs perquè l'estudi relatiu al nombre de llocs de treball del sector del comerç entre el 2006-2009, en el moment present, i en el marc del quadre de les macromagnituds del comerç, es publicarà a partir del mes de març a la web del departament; s'estan elaborant quadres de dades i d'informació gràfica que recullen aquestes xifres.

En referència al primer punt, dir que –bé, ja li ho va dir el conseller– amb la modificació de la llei es vol introduir l'element del registre, si així ho volen els diferents grups parlamentaris aquí presents, i actualment també s'està treballant en l'anàlisi del nombre d'establiments comercials a Catalunya.

El tercer punt –important–, el conseller ja li va avançar que hi ha una línia, que en diem Creixcomerç, una línia de crèdit 25 milions d'euros, per al finançament d'inversions, així com la necessitat del circulat, que complementin aquests inversions fins un màxim del 30 per cent de l'import del projecte. L'altra línia de crèdit és de 10 milions d'euros, destinada al comerç, per crèdit per a innovació com per circulat. També per part de l'Institut Català de Finances hi ha una línia oberta de 500 milions d'euros dedicada als temes de liquiditat i de capital circulat, oberta a qualsevol tipus d'empresa, també les comercials.

I l'últim punt, el 4, les subvencions que s'atorguen aquest any al sector comercial són pràcticament les mateixes que es van donar el 2008 –li ho comentava fa una estona–, amb l'única diferència que serien aquells ajuts als ajuntaments, que, per altra qüestió, les inversions en infraestructures comercials ja queden cobertes, i ho sé com alcalde d'un municipi petit, amb línies de subvenció com ara el Pla únic d'obres i serveis, amb un increment importantíssim que no hi ha hagut en aquest país en aquests darrers anys, i també amb altres línies d'ajut com ara el fons estatal i altres que aniran sortint.

És en aquest sentit, doncs, com a alcalde d'un municipi també petit, on el sector del comerç també té la seva importància, que li puc ben assegurar que els ajuntaments, amb l'actual suport que tenen del Govern de Catalunya, quedaran ben coberts.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, nosaltres també hi donarem suport, a aquesta moció, a cadascun dels seus punts. I passaré a continuació a explicar els motius.

Jo crec que són evidents, i sobretot el que ens preocupa, des de Ciutadans, és la falta de realisme, de coneixement del que estan passant els botiguers i els comerciants de Catalunya. La sensació que un té, parlant tant amb associacions de botiguers com amb botiguers de primera mà, fins i tot familiars d'un, i pares d'un, és que actualment es parla de crèdits d'ICF, com vostès diuen, i a més es diuen frases que no són falses. Vostès diuen: «Hi ha una línia oberta de crèdit a ICF.» Sí, sí que hi ha una línia oberta, però sota les condicions d'atorgament de crèdit de les entitats bancàries, i com que la situació és la que és, doncs, no hi han crèdits. Normalment, vostès ho saben, els crèdits de l'ICF o de l'ICO el mes de març s'esgoten; normalment s'esgoten de seguida, els primers mesos de l'any.

Curiosament aquest any, i així ho ha preguntat el nostre grup parlamentari, perquè volem saber-ho, no s'estan concedint aquests crèdits. Si no es concedeixen crèdits, si no es renoven pòlisses de crèdit quan arriba final d'any, a comerciants que han estat pagant religiosament els seus crèdits, que han estat complint amb les seves obligacions, arriba final d'any i no els renoven la pòlissa, i s'esgota la liquiditat, i si no poden pagar a trenta o seixanta dies, perquè es redueixen els proveïdors, han de pagar al comptat, i si no hi ha liquiditat, no poden treballar, i si no poden treballar, han de fer fora gent, al carrer, i per això estem amb 400..., quasi 500.000 aturats a Catalunya, perquè la xarxa principal de creació de llocs de treball a Catalunya és el comerç, el botiguer i l'autònom. I aquesta xarxa tan important, vostès no l'estan tenint en compte; estan parlant de macroxifres, de línies obertes de l'Institut Català de Finances; parlen d'una línia de 25 milions... Efectivament, com li ha dit un altre portaveu, que ja s'ha avançat a la resposta: que no es tracta de gent que vulgui fer nous projectes, es tracta de sobreviure –de sobreviure–, de pagar els sous dels treballadors.

Saben vostès una dada, que segurament ens podem imaginar tots..., però a mi em sobta i em sobta cada vegada que l'escolto en una taula rodona, en una conferència: més del 90 per cent d'autònoms de Catalunya, que són en bona mesura també els comerciants i els botiguers, més del 90 per cent, tenen contractades o dues persones o una o cap. És a dir, realment, la xarxa catalana en aquest cas de creació de llocs de treball és de persones que contracten un ajudant en una botiga o dos ajudants, més del 90 per cent d'autònoms de Catalunya. I aquestes persones, si vostès van sumant, amb tota la xarxa de botiguers que tenim, són el suport actualment de l'economia. Què està passant? Que s'està tancant el crèdit i s'està morint, s'està morint aquesta xarxa civil i social que representa el botiguer.

Per tant, nosaltres hi estem molt d'acord, però ens preocupa sobretot l'actitud, la falta de coneixement, la falta de sensibilitat d'aquest Govern per una filosofia, per una fórmula d'entendre, també, Catalunya, com és la xarxa de comerç que tenim a la nostra comunitat.

I també els diria..., i crec, des del nostre grup, que podem donar idees, no?, per solucionar les coses. S'han posat sobre la taula moltes idees. Una d'elles és que vostès entenguin que per arreglar un cotxe el primer que s'ha de fer és intentar arreglar el motor i no posar *parches* quan cau l'oli, i no pagar, en definitiva, assegurances pels dies que no pot utilitzar el cotxe. Clar que ens interessa a tots donar cobertura social, clar que ens interessen les polítiques socials, però si no es creen llocs de treball, com es paguen les polítiques socials, si no és amb els impostos i amb la feina d'aquestes empreses.

Per tant, vagin vostès a l'inici d'on està actualment aquesta situació de crisi, que és que aquelles persones que creen llocs de treball no tenen facilitats per funcionar. Fa poc estava en una taula rodona precisament amb agents comercials, i alguns altres companys d'aquest Parlament també hi eren. Saben què ens deien? Que no volien sentir parlar de subsidis, ni d'atur, que el que volien era treballar; que el subsidi, ja ho diu la paraula, és una qüestió excepcional.

Per tant, el que hem de fer és crear llocs de treball. Clar que hem de fer polítiques socials! Però vostès el primer que han de fer és solucionar el motor. I el motor el tenen espallat, i vostès estan obsessionats amb les gotes d'oli que cauen del motor; el que han de fer és arreglar el motor. I ensenyar a pescar, no només donar peix. Per tant, nosaltres som partidaris d'ensenyar a pescar i de donar facilitats per a qui vol pescar. I els botiguers, i els comerciants de Catalunya són els pescadors, en primer terme, d'aquesta comunitat.

Per tant, nosaltres estem absolutament d'acord amb aquesta moció; hi estem punt per punt, d'acord, fins i tot aniríem més lluny en algun dels punts, però creiem que tal i com està redactada és coherent. I, per tant, hi donarem suport.

I acabo, això sí, amb aquesta reflexió, de cara sobretot a aquest Govern: la preocupació que tenen avui dia els comerciants i els autònoms que vostès, com a Govern, no tenen el termòmetre de la realitat de la situació que tenen i que estan patint, que vostès van parlant de línies de crèdits, que van parlant d'ICF, que van parlant de grans nombres, però la realitat és que no són conscients que qui crea llocs de treball, qui dona de menjar a tantíssima gent a Catalunya, que són aquests botiguers, són els primers perjudicats per aquesta crisi. I vostès, està molt bé, amb tots els respectes, que vagin al Japó i que vagin a fer polítiques quan hi ha un ERO de dos mil, tres mil persones, però i el degoteig, cada dia, de botiguers que van tancant i de persones que han d'acomodar, contra la seva voluntat, perquè molts d'ells són persones...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...que porten... –acabo, senyor president–, són persones que porten molts anys treballant en aquelles botigues? Això està passant, i estan tancant, i que no tenen pòlisses de crèdit.

Ho repeteixo, tinc la sensació, des de Ciutadans tenim la sensació que vostès no coneixen la realitat social, en aquest cas de Catalunya, i molt em temo que continuarà en caiguda lliure, aquesta situació.

Per tant, donem suport a la moció, i totalment d'acord amb aquestes propostes.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

El senyor Luna pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies; de l'escó estant. Ja hem dit que, des del Grup Parlamentari Popular, acceptem les esmenes.

Gràcies.

El president

A vostè.

(Pausa llarga.)

Posem a votació la Moció del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya sobre la crisi econòmica en el sector del comerç.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 70 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els objectius i les finalitats de la política d'acció exterior (tram. 302-00151/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre els objectius i les finalitats de la política d'acció exterior. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'illustre senyor José Domingo per a la seva defensa. (*Remor de veus. Pausa.*) Senyor diputat, pot començar, eh?

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejeros*, ilustres diputados y diputadas, la moción que presenta nuestro grupo parlamentario en este acto es corolario de la interpelación que se presentó en el Pleno anterior. ¿Qué pretendemos con ella?

Principalmente –punto primero–, que Cataluña tenga por fin un plan de acción exterior, un plan razonable, un plan sensato, un plan que priorice realmente los intereses de Cataluña, un plan que sirva para *fer negoci*. De ahí que entendamos que este plan no puede sostenerse en los principios que hasta ahora han guiado la acción exterior catalana. En primer lugar, por la desorientación,

ya que se ha ido de un lado hacia otro, y en segundo lugar, porque hasta ahora este plan de acción exterior ha estado destinado fundamentalmente para el consumo interno de determinados proyectos políticos, pero no para los intereses verdaderos de Cataluña.

El *honorable* vicepresidente nos decía en la última interpelación que Cataluña tenía una triple dimensión en su acción exterior: una dimensión económica, una dimensión cultural y una dimensión de carácter político. A este grupo parlamentario no le molesta de ninguna de las maneras que tenga dimensión política; lo único que le molesta es la política de esa dimensión. ¿Y a qué me refiero?

Entendemos que hasta ahora, fundamentalmente, la acción exterior del Gobierno de Cataluña, más que destinar sus finalidades al desarrollo internacional de la empresa catalana, a atraer las inversiones y favorecer la implantación de empresas extranjeras en Cataluña..., ha destinado su acción a poner banderitas en el mapa, diciendo que «aquí tenemos una delegación exterior», una «embajada», por decirlo de alguna manera, en lenguaje de la señora Marina Llansana. Esa idea, la de poner banderas por poner banderas, es evidentemente un destino interior que en modo alguno favorece la acción exterior catalana.

Un segundo apartado: ¿para qué ha servido la acción exterior catalana? Pues, para que nuestro vicepresidente suelte discursos inflamados de patriotismo en determinadas sedes. Y para eso... Es decir, ya tenemos sede. ¿Para qué las utilizamos? Para soltar discursos patrióticos.

Creemos que esa imagen es especialmente pobre, hasta ahora, y de ahí que consideremos que se ha de redimensionar la acción exterior de Cataluña.

¿Cómo lo hacemos? Poniendo los verdaderos intereses. No hagamos discursos contra España, como se viene haciendo, sino hagamos discursos integradores, en los que se aborde una imagen positiva, dinámica de Cataluña, inserta en los ámbitos europeos, mediterráneo y español, ¿por qué no?, que no cuesta tanto, de verdad, y no pasa nada –no pasa nada–; además, porque es la previsión constitucional que se contempla en el Estatuto de autonomía de Cataluña.

Un segundo apartado trascendental es que queremos acabar con la política de prodigalidad e implantar una política de racionalidad en el gasto. Estamos siendo especialmente pródigos en el gasto en esta materia. El otro día decía que solamente 2 millones y pico de euros se dedican a las delegaciones exteriores. Pero ¿les parecen poco, esos?, ¿tirar el dinero es poco?, y en este caso no les quepa la menor duda que a nuestro juicio tiramos el dinero.

Además, yo creo que se está confundiendo a la opinión pública, porque se les dice: «¿Cómo es posible que ustedes pretendan que no tengamos proyección exterior, cuando la tienen Castilla - La Mancha, Castilla-León, Murcia, la región de Murcia, la tiene Cantabria, la tiene Andalucía...?» No, no, no; es que no tiene nada que ver lo que es la delegación exterior, porque efectivamente tiene un componente político determinado, con estas

delegaciones, que son fundamentalmente de contenido económico, el que tienen estas delegaciones. Si no, acudamos a sus nombres: la de Castilla-León se llama Oficinas y Centros de Negocio en el Exterior; la de Valencia, Instituto Valenciano de la Exportación; la de Murcia, la red Opex, Oficinas de Promoción Exterior. Es decir que no hablemos de... Los gallegos, Instituto Gallego de Promoción en el Exterior. Es decir, no «delegaciones exteriores de Cataluña».

De ahí que entendamos que se ha de cooperar y colaborar, fundamentalmente con una política de racionalización, con la Administración exterior española. Y eso lo concretamos en dos medidas: una, la colaboración con el Gobierno de España, y utilizar sus sedes; utilicemos las sedes del Ices, del Instituto español de Comercio Exterior (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), utilicemos las embajadas –ya acabo, señor presidente– en esta materia.

De ahí que en un tercer apartado digamos que se priorice fundamentalmente las oficinas sectoriales y en la medida, digamos, nuclear, en estos momentos, que seguro que va a encontrar mucho apoyo en todos los grupos parlamentarios, se proceda sin más al cierre o a la no-apertura de las delegaciones exteriores que se han abierto o que están pendientes de abrir, por innecesarias y por un gasto absolutamente superfluo.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Rosa Fortuny.

La Sra. Fortuny i Torroella

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Domingo, vostè sap molt bé que el seu grup parlamentari i Convergència i Unió no compartim ni discurs ni model de país; no compartim, en definitiva, el model de Catalunya. I ho dic perquè en el fons de la seva moció el que hi ha és el concepte d'una Catalunya subsidiària, sempre a l'ombra de l'Estat, i fins i tot en allò que l'Estatut ens reconeix competencialment, en aquest cas en l'article 193.

Vostès volen que el Govern aprovi un pla d'acció exterior. Des de Convergència i Unió volem un pla d'acció exterior de Catalunya, però el volem aprovat pel Parlament, perquè creiem en aquesta institució i en la seva funció. Per altra banda, el Govern ja ha manifestat que a la tardor estarà elaborat un pla d'acció exterior que pretén definir les línies estratègiques de Catalunya en aquest marc, tot fixant objectius, les estratègies per assolir els objectius, les actuacions per a les diferents estratègies i, quan sigui possible, la parametrització d'indicadors –de manual bàsic, això.

Bé, de tota manera, ja ho veurem. Esperem que no es tracti simplement d'un document per a la galeria amb foto de família inclosa. En aquest sentit, és bo recordar que la norma més elemental de qualitat de les organitzacions diu textualment: «Escriu el que faràs i fes el que has escrit.» I aquest Govern no ens té acostumat al compliment exacte d'aquesta normativa bàsica. Molt

documents, molts projectes, però molts d'ells al tinter. Això sí, sempre amb el titular corresponent i fotografia de rigor.

A diferència de vostès, senyor Domingo, des de Convergència i Unió volem una política pròpia d'acció exterior. Així ho varem fer de manera decidida des del Govern, tot i que sovint hi ha qui posa el retrovisor i pretén negar-ho, fins al punt d'afirmar que l'any 2005 es va arribar al 70 per cent de l'apertura de l'economia catalana, i molt més en temps de crisi. Però, com deia Felip Puig en un recent article, la projecció de la nostra economia i del nostre país requereix sobretot serietat, sentit d'estat, intel·ligència, responsabilitat i –això ho dic jo– *savoir faire*.

Vostès volen una acció exterior de Catalunya a través d'oficines sectorials. Nosaltres volem delegacions exteriors de la Generalitat, i creiem necessari incrementar l'expansió i la internacionalització de l'economia catalana, i molt més en temps de crisi. Però, com deia Felip Puig en un recent article, la projecció de la nostra economia i del nostre país requereix sobretot serietat, sentit d'estat, intel·ligència, responsabilitat i –això ho dic jo– *savoir faire*.

Això no és exactament el que trobem en aquest Govern, el Govern del president Montilla, que recolza un conseller capaç d'obrir un innecessari conflicte diplomàtic amb Israel, un vicepresident del Govern que tingué l'elegància de deixar la seva cadira buida en un sopar ofert pel ministre d'Agricultura del Marroc a la ciutat de Bouznika. El mateix vicepresident que es nega –per cert, tant que ens ha parlat avui la senyora Patrícia Gomà de transparència–, es nega, ho repeteixo, entossudiment, almenys fins ara, a justificar el cost i la gestió de les delegacions exteriors, i que amb una mostra evident d'inoportunitat i manca de tacte obria les portes de la nova delegació de Catalunya a Nova York el mateix dia i hora en què el president Obama prenia possessió de la presidència dels Estats Units.

Coincidim amb el Govern que Catalunya no es pot tancar als mercats interiors, però cal transparència, rigor i austeritat, i l'increment de personal a les delegacions exteriors va justament en sentit contrari, sense cap explicació que ho justifiqui, com ja he dit abans, almenys fins al moment.

Nosaltres votarem en contra de la seva moció, perquè, senyor Domingo, com ja li he dit abans, no compartim ni el model de país ni el discurs del seu grup, discurs d'una Catalunya subsidiària, dependent i, si m'ho permet, una mica sotmesa.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom dels tres grups parlamentaris que donen suport al Govern, en aquest cas l'honorable senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyor Domingo, al darrer Ple, jo he rellegit la interpel·lació que vostè va fer i la resposta que li va donar el vicepresident, i jo tinc la sensació que quan vostè ha redactat la moció no havia llegit el que li van respondre. I si és així, doncs, llavors, jo el

que li he de dir –sincerament, eh?– és que vostè està tan obsessionat amb les banderes, tan obsessionat amb la dimensió política de l'acció exterior, tant, que no és capaç de veure tot el que cobrix l'acció exterior del Govern.

Perquè vostè ha dedicat la seua moció, en un primer apartat, a posar uns eixos, que vostè diu que són els fonamentals, que són als que ens hem de dedicar, i que, contràriament al que deia vostè no fa molts dies, la política exterior del Govern no s'ha de fer en moments de crisi. I vostè diu: «No, en moments de crisi» –diu avui– «s'ha de fer», però s'ha de fer un model que vostès consideren raonable. No, serà el seu model, senyor Domingo, serà el seu model. De raonable, eh?, amb les competències de l'Estatut a les mans i amb el disseny d'arquitectura que vol donar-li el Govern a la dimensió de política exterior no ho és de raonable. Vostè vol una política exterior totalment passada per un altre raser, que no tingui cap tipus d'impuls, diríem, de dimensió política i per això vostè s'ha passat tota l'estona aquí parlant de banderes, de gestos polítics i de discursos polítics.

Perquè, pel que fa a l'acció exterior com a política per a impulsar activitat econòmica i superar l'etapa de crisi, de tot això se li van donar explicacions i a l'últim Ple d'una manera molt clara i molt evident.

Deixi'm també dir-li que jo crec que precisament vostè el que fa al primer punt d'aquesta moció és posar èmfasi al que no escriu. Vostè diu «fins aquí». Perquè després d'això ve la dimensió cultural i la política, i aquesta és la que no volen que es tingui.

El mateix que llavors fa al punt 2, vostè diu «acords, acords de col·laboració amb el Govern de l'Estat, amb el Govern d'Espanya». Escolta, ja tenim els que hem de tenir, amb el Govern de l'Estat, però vostè el que vol és que nosaltres ens subsumim, se'ns engoleixi la política exterior de l'Estat, directament. I, per tant, deixem de banda d'exercir totes les nostres competències en política exterior. No cal promoure'n més d'acords, ja hi ha un marc competencial clar, ja hi ha lleis clares al respecte, senyor Domingo.

I per últim, vostè rebla el clau, diu –tercera qüestió fonamental–: «Hem d'acabar –hem d'acabar– amb les delegacions, amb les oficines a l'exterior. Hem d'acabar amb això.» És igual si estem en època de crisi, és igual, senyor Domingo, per a vostès que siguin dos milions tres-cents mil o dos-cents, és que el que vostès volen és acabar amb les delegacions. I llavors diuen: «És que el que ens convé és que siguin sectorials.»

No, escolti, aquest Govern, i així se li ha explicat per activa i per passiva, aposta per una arquitectura en política exterior que comporta la coordinació, que comporta la presència d'aquestes oficines a l'exterior, que allí es fa política econòmica –vostè en diu «negoci» –negoci–, política econòmica, se'n fa de cultural, es fa política de presència i es fa de projecció de Catalunya a l'exterior. I això no és la dimensió, evidentment, no és el seu model. Banderes, sí, senyor Domingo, evidentment; cultura, llengua, país, també. I també competitivitat per a les empreses, tot. Però al seu model no hi cap tot, perquè vostè nega una part d'aquest model que el Govern impulsa.

En definitiva, senyor Domingo, a vostè no li preocupa Catalunya, a vostè directament el que li preocupa és Espanya i que nosaltres siguem Espanya. I vostè, senyor Domingo, hauria d'aprendre que en aquesta cambra el que representem és el poble de Catalunya i els seus interessos.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a mi el que em preocupa és la meua ignorància. Perquè, és clar, jo he llegit una moció amb molta bona voluntat, esmerçant-m'hi, que es diu ara, no?, amb les comes i tot i aquí s'està parlant d'una altra cosa, estem amb el tomisme, la qual cosa agraeixo molt perquè a un el fa tornar a ser jove. Estem parlant del que vol dir que diu. No, la moció diu el que diu –la moció diu el que diu. Ens pot agradar més, ens pot agradar menys, o podem tenir un conflicte de doble personalitat com Convergència, però això és un altre problema. La moció diu el que diu.

A veure, ara ho diré, l'acció exterior –l'acció exterior– des que el món és món, des de la serp que ja intentava vendre pomes, sempre ha estat una acció buscant l'expansió comercial. I, evidentíssimament, és lògic que en aquesta expansió comercial hi juga tot el que un país és, també hi juga la seva cultura, també hi juga la seva manera de ser, també hi juga, per cert, com funciona el país, que rodalies vagi malament també perjudica la política exterior, o que el senyor conseller d'Interior no sàpiga controlar els Mossos també perjudica la política exterior, hi juga tot això.

Jo crec que Catalunya ha de tenir, i el senyor Domingo jo no he vist on ho nega, la seva acció exterior. La seva acció exterior en intentar que les empreses del nostre país, en intentar que la indústria del nostre país, en intentar que el comerç del nostre país surti i l'altre vingui. I, escolti'm, i aquest debat de si l'acció exterior ha de ser això o l'acció exterior ha de ser la política matrimonial dels Reis Catòlics, és un debat, *a*, superat i, *b*, que allà on es fa –allà on es fa– ningú se'l pren en clau d'ofensa de país, se'l prenen en clau de debat per fer més rendible, per fer més eficient el que un país ha de fer. Se'l prenen així, aquí no, aquí ens ho prenem tot d'una manera molt rara.

La primera cosa que ens hauríem de prendre d'una manera seriosa és que Catalunya el que té a l'exterior –i fa bé de tenir-ho si és que serveix d'alguna cosa, després en parlarem–, Catalunya el que té a l'exterior són oficines, no són ambaixades. I la primera cosa que necessitem perquè algú ens prengui seriosament és que diguem les coses com es diuen, un autobús es diu un autobús, no és ni un Biscuter, ni l'AVE. I jo sóc calb, no sóc «cabriolé» com em diuen les meves filles, entre altres coses perquè, si fos «cabriolé», podria posar-me pèl i no puc. Les coses es diuen com es diuen i tenen el seu nom.

I, senyor vicepresident, el tema no és si sabem en aquesta acció exterior l'agenda del que el delegat de l'oficina o el representant fa, no la sabem ni d'ells ni de ningú, tenia raó vostè. El que passa..., el que voldríem és no saber-la, això és el que voldríem. Perquè del que ens assabentem és de coses que fan que potser més valdria que no fessin. Diu: «És que vostès no saben l'agenda.» Diu, no, és que jo el que voldria és no saber-la, l'agenda, jo el que voldria és que fes la seva feina, i jo el que voldria és que quan jo anés, i tots els diputats d'aquesta cambra anessin a parlar amb associacions d'empresaris, amb gremis professionals, de dintre o de fora, ens diguessin les grans accions que les oficines estan fent, això és el que voldríem, això. I això no ho diu ningú. I de tant en tant llegim als diaris que algun d'aquests delegats ha tingut no una idea sinó una ocurrència, que les ocurrències són aquelles coses que se t'acudeixen al matí quan t'aixeques, abans d'esmorzar, i el que és sensat, la gent sensata espera una estona, esmorza i després alguns aconseguen tenir alguna idea al llarg del dia.

No estem debatent el país, estem debatent una acció, no confonguem les coses, que aquí ens encanta a tots confondre les coses.

Des d'aquesta perspectiva, senyor Domingo, ho dic perquè el temps..., per coherència donarem suport a la seva moció, al que diu, a tot el que han volgut que digui, jo com que això del tomisme, ho torno a dir, fa anys que ho vaig deixar, doncs sóc incapaç d'entendre-ho.

Sí que entenc –entenc– que vostè en el punt tercer es fa un petit embolic amb la redacció, més aviat la tendència és unificar, no separar, la tendència a l'acció exterior és unificar amb unes soles entitats, no separar. Però, miri, tampoc ara per un punt tercer no discutirem, la voluntat en el fons, ja disposats a fer de tomisme, –acabo, senyor president–, és que vostè el que voldria és que l'acció exterior de Catalunya funcionés, nosaltres també, espero que el senyor vicepresident encarregat de la cosa algun dia també, i li donarem suport, no al senyor vicepresident, sinó a la seva moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Por contradicciones.

El president

Té un minut.

El Sr. Domingo Domingo

En primer lugar, para aclarar algunas posturas que aquí se han manifestado. En modo alguno puedo aceptar que nosotros estemos pretendiendo una Cataluña subsidiada y, es más, me parece especialmente grave que aquí, en esta cámara hoy, se haya contrapuesto a Cataluña y España por parte de la señora Marta Cid.

Creemos que nosotros defendemos el Estatuto de autonomía, así figura en la exposición de motivos y en la exposición de motivos quedará clarísimamente claro —meridianamente claro— que Cataluña ejerce su proyección exterior de acuerdo con sus competencias y respetando las competencias del Estado. Es lo que defendemos.

En cuanto al criterio de racionalidad —y ya acabo, señor presidente—, únicamente señalar que nosotros defendemos efectivamente un modelo coordinado de acción exterior, no solamente de Cataluña sino de todas las comunidades autónomas. De ahí que realmente lo que nos gustaría, por un criterio de economía del gasto, es que en vez de abrir en cada comunidad autónoma, incluida Cataluña, una oficina o miles de oficinas en el exterior, se coordinaran en las embajadas y en los distintos órganos en que tiene presencia el Estado fuera de España. Desde luego nos ahorraríamos mucho dinero y mucha mayor proyección internacional.

(La Sra. Cid i Pañella demana per parlar.)

El president

Senyora Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Senyor Domingo, en les competències que té el Govern, la projecció, la política exterior, no pot tenir només la dimensió que vostè vol que tingui, l'ha de tenir també cultural i l'ha de tenir també política. I a vostè li molesta que la tingui, i voldria que no la tingués, perquè vostè voldria, i jo no és que contraposi, és vostè qui unifica i voldria que la política exterior del Govern de la Generalitat, la política exterior de Catalunya, fos només la que ens marqués l'Estat espanyol i la que es fes únicament a través de l'Estat espanyol, i això ho ha dit vostè i ho diu la moció.

El president

Posarem, doncs, a votació la moció del Grup Mixt.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 116 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte de les zones de protecció especial per als ocells en la producció agrícola i en la construcció de les infraestructures de regadius (tram. 302-00152/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la moció sobre l'impacte de les zones de protecció especial per als ocells en la producció agrícola i en la construcció de les infraestructures de regadius, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Marta Alòs.

Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Alòs López

Gràcies, president. Els diputats i diputades de Convergència i Unió defensem avui aquesta moció perquè estimem el territori, perquè creiem que el canal Segarra-Garrigues contribueix molt positivament al reequilibri territorial i perquè estem convençuts d'un projecte que vam endegar quan Convergència i Unió estava al Govern i, cal dir-ho, quan alguns partits polítics que avui estan a la cambra tenien seriosos dubtes sobre la seva viabilitat.

Un canal que fou concebut no només per aportar riquesa i més qualitat als homes i dones d'aquest país que volen continuar dedicant-se a la pagesia, sinó també amb la vocació de servei i contribució al desenvolupament econòmic en el més ampli sentit del terme. I també vull recordar-ho, perquè on passa l'aigua hi ha vida, també per a les aus.

Hi ha tot un potencial de gent jove al llarg i ample de les set comarques lleidatanes que confien en aquest projecte i que no podem decebre'ls. El Segarra-Garrigues contribuirà positivament a l'arrelament de la població en el territori, a la consolidació de les explotacions familiars. En un temps ja llarg de deslocalitzacions industrials, de grans empreses que marxen de casa nostra i que deixen a l'atur centenars de treballadors i treballadores, invertir en infraestructures com el canal Segarra-Garrigues és apostar de manera intel·ligent per una empresa de futur que fixa la gent en el territori.

Ja ho va dir, a bastament, en la interpellació el diputat Josep Maria Pelegrí, i seria molt feixuc dir-ho en un temps tan breu com és una moció com aquesta. Si a Lleida els diaris en van plens és perquè alguna cosa el Govern no està fent correctament. I dic que «en van plens», no pas de notícies, d'articles, d'acudits, de manifestacions de lloança, precisament, a aquest Govern, sinó que voldria explicar-ho en un terme... Ras i curt: els diuen que han estat dormint a la palla, i que quan es desperten, ai las!, erren el tret.

Avui mateix, al diari *Segre* hi surt una notícia que el Govern rebaixa..., una nova retallada en el Segarra-Garrigues, a tretze mil hectàrees. Un despropòsit més, perquè avui el mateix conseller Llena, doncs, no en parla d'això i diu: «Ja ho veurem d'aquí a unes setmanes, el que passarà, no?» Ara el Govern, després de cinc anys..., doncs, el diari surt amb aquesta notícia, i avui el conseller Llena d'això, doncs, no en parla. Un despropòsit més que, cregui'm, faria les delícies d'en Ramón del Valle-Inclán.

És tan estrany que els regants estiguin neguitosos pel Segarra-Garrigues? No ho és, d'estrany. És tan estrany que els homes i dones del Segrià, de la Noguera, de la Segarra, del Pla d'Urgell, de l'Urgell i de les Garrigues encara no entenguin per què el 5 de febrer la Comissió Europea manifesta, defensant-se de certes acusacions, que els arriba un manament del Centre Tecnològic Forestal del Solsonès, on els diu precisament que aquestes zones ZEPa de vint mil hectàrees s'han de situar on s'han de situar?

Mirin, s'han de respectar les directives europees, és clar; no només s'han de respectar, sinó que s'han de complir.

Però ningú dubta d'això. Però vostès, a través d'aquell informe del Centre Tecnològic Forestal del Solsonès que vostès redacten i fan, deixen de la mà de Déu una part de la gent dels Plans de Sió i també de la zona d'Utxesa. Han pensat en la gent del marge esquerre del canal? En la gent dels Plans de Sió, de Tàrraga, de Verdú, d'Arbeca, de Conca Vella, només per posar uns exemples?

La nostra moció té per objectiu la defensa del territori, d'una part de Catalunya que necessita del canal Segarra-Garrigues, del total d'aquest canal; d'un canal sense escapar, no un canal migpartit com alguns voldrien. Aquí no hi ha bàndols. Crec que ecologistes, industrials, pagesos, persones també que necessiten l'aigua, tots i totes estan units en un projecte comú. I això, fil per randa, és el que defensa la moció de Convergència i Unió.

Els quatre apartats dels acords de la moció: cal que s'ordini una elaboració immediata dels plans especials de protecció del medi natural i del paisatge. Cal que les explotacions agràries disposin de l'aigua necessària. Estem parlant, també, d'un reg sostenible, òbviament. Tot això, ho vull remarcar, és plenament compatible amb la protecció mediambiental de les zones especials de protecció de les aus.

Mirin, per a les terres de Lleida aquest projecte és imprescindible que es faci realitat. Ens hi va el futur de les nostres comarques. I la gent de Convergència i Unió, no en tinguin cap dubte, lluitarà fins al final per aquest projecte.

La conselleria d'Agricultura ha badat, i la conselleria de Medi Ambient, una vegada més i per no trencar el costum, també. No em mirin a Brussel·les, mirin-se vostès. Per què van tenir els papers adormits durant cinc anys en un calaix?, per què no van fer els deures? Aquí no hi ha parts enfrontades. El que sí hi ha, i acabo, és un mal govern i dos consellers –i ho lamento perquè un pertany a les comarques de Lleida–, que han maltractat un gran projecte.

Però, escolti'm, rectificar és de savis. Nosaltres, des de l'oposició, els ajudarem tant com calgui davant de Brussel·les. I estarem al seu costat, perquè hi ha molt futur en joc. El Segarra-Garrigues és una...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Alòs Lòpez

...és una –ja acabo– de les eines més importants que es pot permetre assumir nous reptes de futur, un futur innovador, també pel que fa a la gestió de l'aigua. És per això que els demanem el vot favorable a aquesta moció.

Moltes gràcies, president, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per presentar les esmenes en nom de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya - Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Joaquim Josep Paladella.

(*Veus de fons.*) D'acord. El que passa és que tinc entès que el senyor Paladella presenta l'esmena en nom de tots els grups i després hi haurà el posicionament de tots els grups. És així? (*Veus de fons.*) Gràcies.

Té la paraula, senyor Paladella.

El Sr. Paladella Curto

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Senyors, senyores diputats i diputades..., bé, deixeu-me començar una mica pel que acaba de dir la senyora diputada. Ens ha dit dues coses, una cosa al començament, que diu que esta obra la van lligar al Govern. Vostès potser la van engegar al Govern, però nosaltres hi hem ficat los diners. Este Govern hi ha ficat los diners. Sí, això és molt discutible, qui ho va engegar o qui no ho va engegar.

Si fa cinc anys que estem dormint, o estan dormint, que és del tot discutible i segurament no ens aclariríem perquè no és veritat, vostès, tal com ho diu, hi van estar vint-i-tres anys dormint. I començant per aquí... (*veus de fons*), hi van estar vint-i-tres anys, perquè el Segarra-Garrigues ja fa molts anys que és absolutament... (*remor de veus*), que és absolutament necessari per a les terres de Lleida –que és absolutament necessari per a les terres de Lleida. Que el Segarra-Garrigues és una obra vital i irrenunciable ho va dir l'altre dia el conseller Llena, en la interpellació... (*Persisteix la remor de veus.*) Per favor, si us plau, president...

El vicepresident primer

Si us plau, sí. Perdoni, senyor diputat. Si us plau... (*Pausa.*) Gràcies. Endavant.

El Sr. Paladella Curto

Tornarem a començar. Que el Segarra-Garrigues és una obra vital i irrenunciable ho deia l'altre dia el conseller Llena en la interpellació. Que és una obra vital i irrenunciable ho diem nosaltres en l'esmena que hem presentat els grups que donem suport al Govern. Vostès hi estan d'acord?

Suposo que sí –espero que sí. Acceptin-nos l'esmena i, doncs..., i després diguem-ho tots junts. Ja que el que en la interpellació va quedar més que evident és que durant molts anys el conseller en va fer una acurada explicació, amb dates i fets, no es van fer les coses bé, o, diguem-ho, per moderar el to, prou bé. Ara, en conseqüència de tot plegat, tenim un problema, i el tenim tots –tots–: tot Catalunya i la gent de Lleida. És per això important que acceptem aquesta esmena que els proposem, ja que, entre tots i a pesar dels problemes, és una obra per a tots i irrenunciable.

Referent al conjunt de les altres esmenes presentades, que esperem que les acceptin, crec que els diputats i diputades que estan a la cambra, també els de Convergència, haurien d'entendre que qualsevol solució passa per tenir consciència que hem de complir la directiva europea, no perquè sigui un caprici, sinó perquè és una obligació i també l'única via de solució.

Podem fer els grans discursos, i dir que defensem el canal i els regants. Mala defensa seria, però, la que, so-

lament pensant en la galeria, impossibilitats amb la seva estratègia de dir el que volen sentir: una solució que fos raonada i raonable i que desencallés la situació en el marc de la Comissió Europea. Sempre, però, sense oblidar que és una obra vital i irrenunciable. És a dir, en cap cas hem de ficar en perill la viabilitat del canal, pensant –i hi pensem– en la gent, en les famílies, en les persones que hi viuen i senten aquella terra i la terra. Perquè la terra, senyors de Convergència i Unió, també és un sentiment. I este sentiment, més que ningú, també el sap i el coneix el nostre grup parlamentari.

El conseller va ser prou clar de quin és el camí, i les esmenes proposades van en la direcció d'avaluar un treball que entenem com una solució solvent, pensant que els treballs i les acusacions a la Comissió Europea són el bon camí. L'objectiu és fer una delimitació de ZEPA que no posi en perill la viabilitat del canal, però també, i és molt important, que *a posteriori* es permeti fer compatible en algunes zones ZEPA i regadius.

Ho deia, també, i ho repetia avui, també, el conseller Baltasar: fer possible i compatible. Esta és la clau, entenem, de la solució. Crec que avui ajudar el canal, ajudar els regants i fer-ho de veritat és entendre que hem de donar una imatge d'unitat, de tots junts a l'entorn del Govern, perquè aquest tingui tota la força per assolir una solució, i donar un missatge de compromís.

L'esmena presentada és raonada, conscients que la solució no està aquí al Parlament. La solució està en el treball i l'esforç del Govern, i la seva capacitat de gestió i de negociació davant la Comissió Europea. El conseller, l'altre dia, va explicar clarament com entenia el Govern que havia d'afrontar el problema, que no és un problema volgut, ni tampoc depèn exclusivament de la voluntat del Govern la solució.

Des del nostre grup parlamentari, la nostra confiança i el nostre suport amb el convenciment que ens en sortirem. Aquest compromís de considerar tots una obra vital i irrenunciable. Aquest fet de ficar el compromís de tots per davant d'objectius merament partidistes, ho repeteixo, merament partidistes. Aquest fet que entre tots donem una imatge d'unitat, ho repeteixo, senyor Pelegrí, d'unitat davant del problema passa avui perquè acceptin l'esmena i puguem votar tots, i tots junts. Esta és la seva solució..., o sigui, la seua decisió. Ens accepten o no l'esmena podem votar junts i podem donar esta imatge d'unitat que ens ha de permetre, senyor Pelegrí, una solució raonada i raonable.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Pelegrí i Aixut demana per parlar.*) Senyor Pelegrí, digui'm... Per al·lusions...? (*Veus de fons.*) Té trenta segons, senyor Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies. Senyor Paladella, Convergència i Unió presenta una moció amb el contingut exacte del que diu, del que demana i del que implora el canal Segarra-Garrigues. I això no són mocions partidistes.

Per tant, li demano que sigui conscient del que s'ha presentat en aquesta cambra, que és exactament el que demana el canal. Per tant, no diguin que nosaltres anem en contra del canal, és exactament el que diu el canal. No el que diu vostè, no el que diem nosaltres, el que diu el canal. I això li ho repeteixo, que no són, des del meu punt de vista, consideracions ni mocions partidistes.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Paladella Curto demana per parlar.*) Senyor Paladella...? (*Veus de fons.*) Serà contradiccions... Bé. Té trenta segons, senyor Paladella.

El Sr. Paladella Curto

Vejam, el que està molt clar és que si he anomenat el senyor Pelegrí és perquè des de l'escó estava parlant contínuament i, com que m'interrompia, doncs, jo li contestava, lògicament.

Segona. Vejam, jo que sàpiga els canals encara no parlen, parlen les persones. I el que nosaltres volem és ajudar la gent, els regants i les famílies que depenen del canal Segarra-Garrigues. Segur, seguríssim que ho farem millor del que ho van fer ells, perquè si tenim este problema és gràcies al que van fer durant molts anys ells.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Prosseguim, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé. Ja hi tornem a ser: torna a sortir el canal Segarra-Garrigues, un requeriment europeu als diaris, i automàticament un determinat grup, el majoritari de l'oposició cau... (*veus de fons*) I de l'oposició... Acaba caient en aquella terrible temptació de fer de piròman bomber, no? Anem, anem atacant –anem atacant, anem atacant–, anem fent soroll... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyor Pelegrí, li agrairia que m'escoltés i em deixés parlar. Anem fent soroll, i, a l'hora de la veritat –i ho ha dit molt bé la senyora Marta Alòs– les lleis s'han de complir i el territori s'ha d'estimar. I el territori se'l defensa no fent de piròman bomber, no posant el foc i després intentar fer veure que s'apaga, sinó defensant les propostes amb una determinada coherència, complint les lleis, evidentment. Les podem discutir, però les hem d'acabar complint. I la seva moció, d'entrada, proposa un incompliment. Per això no la podem, nosaltres, votar.

Per això n'hem presentat una d'alternativa, igualment voluntariosa, igualment beneficiosa a nivell de discurs polític per als interessos del canal Segarra-Garrigues i dels regants, i, en definitiva, per al territori de Lleida, que, si vostès tinguessin aquesta voluntat que la senyora Alòs ha expressat de sumar, de mirar cap al futur sumant, no tindrien cap inconvenient a acceptar.

Però el seu joc, fins ara, i espero que a partir del dia d'avui les circumstàncies canviïn, no ha estat exacta-

ment aquest. El senyor Pelegrí, amb aquest joc que fan que la interpellació la fa el diputat –per això l'esmento, la interpellació passada–, i avui el posicionament el fa una altra il·lustre diputada, la intervenció passada, a la interpellació que va donar lloc a la moció, es va passar una estona donant una sèrie, un reguitzell de dates. I es va parar al 19 de maig del 2006. Casualment, el 19 de maig del 2006. No em va citar, però sí que va citar unes paraules que jo vaig dir aquí, en aquesta cambra, parlant de la mateixa qüestió, però no va continuar.

L'1 de juny del 2006 aquest plenari, aquest Parlament, va votar una moció, una moció que permetia que Xarxa Natura 2000, que havíem d'acabar aprovant amb unes condicions o altres, no ho fos, si els hipotètics, futurs regants expectants del Segarra-Garrigues i els pagesos de la demarcació de Lleida afectats per aquestes circumstàncies no veien acomplertes les seves expectatives de plans d'usos i gestió i de compensacions per a aquells casos en què s'haguessen d'excloure determinades hectàrees del reg.

I què va fer Convergència i Unió? Es va posicionar a favor del territori, va votar la moció que presentava Esquerra Republicana de Catalunya? No, es va abstenir. I es va abstenir demanant que diguéssim «no» a la Xarxa Natura 2000. Quan dir «no» en aquest Parlament a la Xarxa Natura 2000 el que hauria provocat immediatament és enterrar les expectatives dels regants del canal Segarra-Garrigues, perquè automàticament la Unió Europea, la Comissió Europea, hauria dictaminat en lògica conseqüència que, si no estàvem disposats a complir determinades directives que s'ha reconegut que s'han de complir, no es podia tirar aquest projecte endavant. I aquesta és la realitat. I aquest debat polític estèril l'hem de canviar. Tenim coses més importants a fer.

Primera, delimitar el que la llei ens demana que delimitem, i fem-ho amb absolut respecte al territori. Segona, definir els plans d'usos i gestió, que permetin la conservació de la natura en els termes que les directives ens demanen; garantir el futur de la nostra gent; obrir el debat dels usos del canal, perquè tinguem el canal absolutament garantit. I el canal el tindrem absolutament garantit quan la mateixa espasa de Dàmocles que penja damunt del seu futur desaparegui; i aquesta espasa de Dàmocles no penja des de l'any 2003 ni des de l'any 2006: penja des de bastant abans, perquè els requeriments són de bastant abans.

Ho va dir molt clarament el conseller Llena en la sessió en què vostè el va interpellar, senyor Pelegrí, ho va dir molt clarament. Es van definir unes IBA, i no van dir res sobre aquelles IBA. I ara la Unió Europea diu que les ZEPA s'adaptin a les IBA. Les IBA, recordo que són 106.000 hectàrees. I avui surt una qüestió als diaris, que suposo que deu anar bastant ben informada, que finalment les hectàrees catastròfiques que s'anunciaven no seran tantes, però la informació suposo que no és completa, perquè no ho ha de ser, perquè el lògic és que el conseller d'Agricultura i el conseller de Medi Ambient, que treballen en equip en aquesta qüestió, estiguin comunicant, com estan fent en aquests moments, als membres de la comunitat de regants i als membres dels

ajuntaments i consells comarcals afectats en primera instància, és a dir, al territori...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Mòdol i Bresolí

...quina és la proposta que faran arribar a Europa.

Per tant, els demanem que acceptin la nostra esmena i que a partir d'ara treballem conjuntament en benefici del territori i dels regants.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, president. (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau... Té la paraula el senyor Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, president. En primer lloc, donar la benvinguda al representant del canal Segarra-Garrigues, que els tenim allí, de la comunitat. I, per part del Grup Parlamentari Popular, fixarem lo nostre posicionament en aquesta moció que presenta Convergència i Unió.

A la interpellació de l'altre dia, hi va haver aquí un creuament entre el conseller i el representant de Convergència, el senyor Pelegrí, a on se buscava qui és lo responsable que mos trobéssim en aquesta situació. I la veritat és que lo que interessa no és per què i qui, sinó com se donarà la solució a aquest tema, i no el debat polític entre nosaltres, no?

Avui, continuant, hem vist una pregunta del senyor Pané al president, ha continuat també una pregunta del senyor Santi Rodríguez, del Partit Popular, al conseller, i la veritat, com tots hem pogut comprovar, de solucions, no se n'ha donat cap; de bones voluntats, totes, però la realitat és que un compromís ferm del Govern en cap moment se veu damunt de la taula, no?, igual com ara hem sentit el portaveu d'Esquerra Republicana presentant aquesta esmena, que jo suposo que Convergència no l'acceptarà, perquè el que fa també és una esmena de bones voluntats, modificant lo text que presenta, però tampoc agafa cap compromís.

Inclús lo conseller avui, i continuant a buscar responsables, ha dit que d'alguna manera la primera la va posar Jaume Matas el 2002. I és veritat, la hi va posar; per algun motiu serà, no? Quan un ministre del Partit Popular posa la primera pedra és perquè el canal Segarra-Garrigues és igual, suposo, que el va proposar lo Partit Popular des del Govern central, un gran projecte perquè va veure que era una transformació a Catalunya, la més

important que hem fet en los últims anys, un projecte que s'ha de continuar defensant, perquè del contrari perjudicaria molt tot lo sector agrícola de Lleida. I, per tant, lo Partit Popular també hi tenim alguna cosa a veure aquí en la defensa del canal Segarra-Garrigues, i no amb lo que s'està comentant en este moment per part del Govern tripartit de Catalunya, d'ampliar aquesta zona ZEPA i perjudicar, d'alguna manera, el rec del Segarra-Garrigues.

I per a fer això només tenim una alternativa, que és defensar l'acord que va prendre d'alguna forma el tripartit lo dia 5 de setembre del 2006, eh?, que era l'única manera de mantenir esta transformació al territori, que, ho repetixo, és la més gran a Catalunya. Ampliar aquestes vint mil o tretze mil hectàrees més que va dir ahir –o divendres– el president, que volia que, en comptes de vint mil, fossen tretze mil, això seria molt greu i faria inviable, d'alguna manera, l'explotació, ho repetixo, del canal Segarra-Garrigues.

Però jo..., vostès ja ho han defensat i ja saben..., ja hem debatut prou, però voldria arribar a aprofundir en un moment lo perquè estem aquí i per què a Catalunya tenim aquest problema i per què Lleida se troba perjudicada en este moment per aquesta ampliació de la zona ZEPA. I això naix, com tots sabem, per una denúncia que es produïx l'any 2001; una denúncia que, d'alguna manera, presenta SEO/BirdLife, una denúncia que en aquell moment lo representant de SEO/BirdLife que fa la sanció o presenta esta denúncia era actualment..., és director, com va manifestar el senyor Pelegrí, de l'IRTA, director de la Unitat d'Ecosistemes Aquàtics de l'IRTA, a part que forma part de la Comissió de Sostenibilitat, és membre de participació en lo projecte d'Acuamed, de la Plataforma de l'Ebre, de la Fundació Nova Cultura de l'Aigua..., en fi, lo senyor Pelegrí ja va dir tot lo que representa.

Llavors, és clar, mos trobem amb una sanció d'un senyor que a través de SEO/BirdLife genera una problemàtica a l'Administració, que arriba el moment que després d'uns quants anys ells treuen esta sanció, però el Govern de la Generalitat no respon contundentment a aquestes sancions. I per tant, com aquestes sancions no es defensen ben defensades per part del Govern, arriba a tindre esta sentència actual que tenim.

Però, clar, quan parlem de SEO/BirdLife i quan parlem de qui presenta esta sanció, jo voldria recordar que SEO/BirdLife –i el Govern ho sap i en són en conscients– ha fet projectes, té subvencions... Un exemple, una subvenció de 196 milions de les antigues pessetes per, en una zona de Catalunya, fer un sistema de cultiu. Aquest sistema de cultiu vostès deuen saber, i suposo que l'han seguit, són conscients que ha sigut zero, no ha servit per a re, s'han llençat 196 milions de pessetes; ningú, cap agricultor d'aquell territori fa ni un metre quadrat d'aquell tipus de plantació. I, per tant, això vol dir que si aquest senyor que avui va fer l'informe i avui és director d'una representació del Govern de la Generalitat de Catalunya dintre l'IRTA...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...com podem –sí, president, acabo–, d'alguna forma, tindre en compte aquests arguments?

Per tant, lo Partit Popular donarem recolzament a esta moció. Creiem que és un projecte importantíssim, i una frase sí que la voldria dir: hi han altres informes, a part d'estos de SEO/BirdLife, que diuen que el problema...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...a vegades, lo problema d'un territori és que estigui habitat. I, per lo tant, lo problema no és que estigui habitat, sinó que el problema és que los pagesos han de cultivar les terres, han de treballar-les, i, per tant, lo Partit Popular defensarem aquesta moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

...que li dona les gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, representants del canal Segarra-Garrigues –anava a dir «diputats convidats de Convergència i Unió»–, la interpellació de l'altre dia (*remor de veus*), del senyor Pelegrí, em confirma en la impressió que el canal Segarra-Garrigues ha estat un dels episodis més tristos de la política moderna catalana. Hom n'ha fet molt més un motiu d'aprofitament partidista, i durant molts anys, que no pas una voluntat de futur per al país.

Deuen saber, senyores i senyors diputats, que els governs de Convergència i Unió van tenir durant vint anys el canal enganxat als dits, de la mateixa manera com s'hi empega el fang. No van saber-ne fer ni la connexió a l'embassament de Rialb, que creixia davant dels seus ulls atònits, ni bastir un sol metre de canalització, ni fixar la concessió d'aigua. En canvi, utilitzaven el discórrer del temps; no de l'aigua: del temps. Amb els anys, van literalment pentinar el territori prometent a tort i a dret de dur-hi el rec, aquest any sí, a la terra. Any rere any omplien el seu cistellet de vots, vet-ho aquí, amb l'esperança d'una majoria en aquest hemicicle i de moltes en els ajuntaments del territori.

Saben vostès que va haver de ser el nostre grup qui l'any 95 desencallés el canal, tot fent que el Congrés dels Diputats el declarés obra d'interès general? (*Algú diu: «Quina sort que tenim.»*) Sí, tenen la sort que aquest grup va ser present en el Congrés dels Diputats, preocupat pel canal Segarra-Garrigues. I és justament des d'aquesta sort i des d'aquest moment, senyor Pelegrí, que van començar-se a fer les obres. El doll de promeses es va estroncar, i les escorrenties dels rèdits polítics, també. Per cert, el PP governava a Madrid aleshores.

Deuen saber, senyores i senyors diputats, que el Govern de Convergència va establir la declaració d'impacte ambiental. L'any 2001 va marcar 3.800 hectàrees de protecció. I l'any següent, obligada, Convergència i Unió, va ampliar-les fins a 20.000. Però no diguin que jo els he dit, senyores i senyors diputats, que, tot i la insuficiència, aquesta protecció la van dibuixar sense parlar-ne, en silenci, sense dir res als regants, que se la van trobar quan es van fer públiques les decisions del Tribunal Europeu.

No sé si dir-los, senyores i senyors diputats, que, quan el conseller Milà va encarar el repte de les sentències ampliant la protecció en sis mil hectàrees més i animant els plans de gestió, van reparèixer aquells homes del cistell, ara esgratinyant el territori, encara l'endemà que el Departament de Medi Ambient expliqués què deia Europa i busqués consensos amb els pagesos i amb els regants. Els agents del partit afirmaven que eren coses dels fonamentalistes d'Iniciativa –encara ho diuen avui–, que aprofitàvem Lleida per marcar perfil; alguns juraven fins i tot que les sentències europees no eren de compliment. Els governs de Convergència i Unió tenen les planes del quadern de deures del Segarra-Garrigues en blanc; si de cas, s'hi poden llegir apunts d'estratègia política. El que hi van escriure no era a favor del país ni del Segarra-Garrigues, sinó de l'interès de Convergència i Unió en les comarques interiors. Però serà millor que tanquem aquest quadern i que passem plana.

Ara cal que d'una vegada per totes anem per feina; i si pot ser, plegats –temo que no podrà ser plegats. Cal que busquem compromisos sòlids i legítimits. Cal que apuntem el marc legal en els nostres actes de futur. Devem a Lleida i a Catalunya un esforç conjunt per a l'èxit d'una infraestructura que ens és imprescindible. Més ens val que ajudem el Govern a trobar l'encaix, difícil però possible i necessari, entre la preservació dels ecosistemes i el progrés d'unes terres que prou que el necessiten.

Senyores i senyors diputats, sobretot els de Convergència i Unió i del Partit Popular, la qüestió no és l'home contra la natura, com han pregonat tant i tant. La qüestió és la vida, la vida en majúscules. I hi cabem tots, humans, ocells, en el mateix ecosistema, en aquesta vida. No som tots part de la natura, riquesa de la terra? Hi ha alguna altra riquesa, sense nosaltres i sense la natura en què som inserits i a què pertanyem? Cal que ens conjurem a assegurar la riquesa diversa, econòmica, social, natural també. Cal que ens conjurem a fer que, qui no pugui produir tant, en tant sigui compensat. És aquesta, la llei justa; és aquesta, l'escriptura que cal que calligrafiem a partir d'ara.

L'esmena de l'Entesa vol això. És la base, entenem que raonada, madura, sensata, en què construir un sistema hídric...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

...sostenible –acabo, senyor president– per a l'ecosistema i alhora imprescindible per a les oportunitats del país i de la seva gent.

Si Convergència no ho veu això, si Convergència no ho vol, ho voldrà tot menys resoldre a favor del territori. Les coses són així, avui ho sabem...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

...són així.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, després del pregó del senyor Pané respecte a la vida i altres qüestions, que jo agraeixo, i tota l'estima a la terra, jo vull ser una miqueta més pragmàtic.

Miri, jo comprenc perfectament que és difícil fer compatibles ordenaments jurídics diferents, en aquesta cas, de l'àmbit europeu, i compatibles amb voluntats, amb realitats territorials a Catalunya i amb moltíssima gent que treballa, que s'hi guanya la vida, en aquestes terres de Lleida, i al canal, en concret. Jo ho comprenc perfectament. I vostès hi poden posar tota la poesia que vulguin i hi poden donar les voltes que vulguin. I des de l'oposició, doncs, també es pot caure en aquest parany d'intentar buscar culpables, no?

Però jo, sincerament, pensant una mica en els ciutadans que suposo que deuen estar veient aquest debat –no crec que siguin molts, la veritat, no ha estat massa..., o fins ara crec que no hem estat tots a l'alçada convenient–, jo el que els diria és que anem per feina –que anem per feina. I «anem per feina» significa menys paraules i més fets, aprofitant el lema d'un dels partits que governa, concretament del president de la Generalitat.

I, per tant, al Govern li toca governar i a l'oposició li toca controlar l'acció de govern. I si estem aquí, i si la gent del canal està demanant una acció immediata, és perquè vostès no han fet els deures, no han fet les coses. Que és difícil? Ja ho sabem que és difícil. Comptin amb nosaltres per superar les dificultats. El que no podem és paralitzar, donar allargues.

Miri, les seves..., jo m'he estat llegint les esmenes i, ho torno a dir, són paraules, però no hi ha concreció de fets. Clar que és..., jo m'imagino que ha de ser molt difícil fer cabre, per una banda, el que tenim del que diu la Unió Europea, que és el que diu, i ho sabem el que diu, i, per altra banda, la realitat que tenim. Aquí no hi ha cap dubte. Però si el que se'ls demana és lideratge, que

governen vostès. Per tant, solucionin el problema, reuneixin-se amb la gent, també amb els grups parlamentaris i també amb les persones afectades; posin un calendari i un termini d'actuació; diguin a la gent: «Mira, d'aquí a sis mesos, d'aquí a tres, d'aquí a nou.»

El problema és que vostès, en les seves esmenes, no posen ni un sol termini, no hi ha un sol termini. O sigui, jo puc entendre que els problemes són difícils de solucionar, el que no entenc és que no tinguin mai solució. No donin més allargues, posin a sobre la taula un termini, un calendari, que la gent hi treballi, i arribem a un acord. Jo crec que això és sentit comú, és treballar, solucionar les coses. I, escoltin, si hi ha un problema amb la Unió Europea i ens hem de, en un moment donat, doncs, posicionar com a grups parlamentaris i demanar-li a l'Estat que actuï o que no actuï, parlem-ho, però el que no podem fer és demorar-ho, per una banda, demanant que el Govern actuï, i, per una altra, de govern, fent esmenes, paraules maquiàssimes, per altra banda, però la realitat és que per la gent que s'hi ha de guanyar la vida cada dia les paraules se les enduu el vent, no?

Per tant, des del nostre grup parlamentari, sincerament, nosaltres tenim dubtes, sincerament, de votar a favor d'aquesta proposta i, lògicament, de les esmenes, que no en sabem, de moment, el posicionament.

Però el que tenim molt clar és que, donant-li voltes i marejant la perdut, no solucionem el problema, i fent d'això una qüestió electoral en el territori, a la província de Lleida, tampoc. I aquí hi estan jugant, i és veritat, alguns dels partits de l'oposició però també partits del Govern, perquè vostès mateixos dintre del Govern també hi estan jugant, i ho sabem i ens consta, i ens consta que també hi estan jugant i també estan intentant que es vegin veus diferents per marcar el perfil propi de cada partit del Govern. I això ho estan fent al territori i ho sabem i se sap. Per tant, deixin de marejar la perdut i anem a solucionar les qüestions.

Per això nosaltres volem sentir també la posició respecte a les esmenes per part del grup que ho proposa, volem sentir-ho, però en qualsevol cas el que tenim molt clar és que pel que advoquem és per una solució, per un calendari d'actuació i per una proposta del Govern, que són vostès qui governen, no és l'oposició; són vostès qui tenen i qui han de solucionar els problemes. Els ho he dit avui, en altres intervencions, sembla que vostès, quan hi ha una patata calenta, la passin a l'oposició. L'oposició estem per controlar el que vostès fan. Per tant, governin, comptin amb nosaltres pel que calgui, i en el que no estiguem d'acord, doncs, ja ens tirarem els trastos pel cap, en el que no estiguem d'acord; però en el que estem d'acord proposin alguna cosa, que poder hi estem.

Per tant, des del nostre punt de vista, advoquem pel sentit comú. Els demanem que aparquin com a mínim les qüestions electorals, com a mínim fins que no arribin les eleccions –estan ja pensant en les eleccions–, aparquin l'espai electoral, treballin per solucionar els problemes i ja jutjaran els ciutadans què ha fet cadascú.

Però jo crec que, ara mateix, i quan un parla amb determinades institucions, no només en aquest cas, en d'al-

tres, la sensació és que qualsevol tema es converteix en una pugna de partits, aquí, en aquesta cambra, fins i tot dintre del Govern, i, en canvi, som incapaços de posar terminis o de posar solucions a les coses.

Per tant, comptin amb nosaltres, des del Govern, per a un termini, per a un calendari, per a una solució; no comptin per a esmenes, per a paraules maques i per donar allargues a la gent que està esperant per guanyar-s'hi la vida, no per un caprici, per guanyar-s'hi la vida.

Per tant, nosaltres volem sentir l'opinió del grup que posa la proposta; en qualsevol cas, sempre amb una actitud constructiva.

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyores diputades; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, senyora Alòs, té la paraula.

La Sra. Alòs Lòpez

Bé. Gràcies, president. La veritat és que..., francament, patètic. Convergència i Unió va deixar la feina feta, malgrat els pesi –malgrat els pesi. I els vull recordar que, quan vam establir les primeres 5.800 hectàrees de ZEPA, vostès, la gent que desgovernen aquest país, ens volien portar als tribunals, i així ho van dir en seu parlamentària; repassin hemeroteques i repassin també el diari de sessions del Parlament.

Parlem de les esmenes. Vostès canvien «reg localitzat» per «reg modern» –magnífica aportació!– i suprimeixen «dotació de transformació», que és bàsic, perquè en un canal l'aigua és un element transformador, o no?, i per tant també molt positiu.

I li dic una cosa, diputat Pané, els altaveus reforcen la veu, és cert, però mai els arguments. I vostè és un artista en això, ens agrada molt; la lírica li va, però absolutament res més. I moltes de les coses que ha dit no són certes i vostè ho sap.

Els cou l'exposició de motius; posa el dit a la nafra, i alguns, parlant ahir, ens ho van reconèixer. L'exposició de motius els fa nosa. Doncs, mirin, bufin, perquè tot el que diu aquesta exposició de motius és cert.

Escoltin, vostès deuen ser molt aficionats al billar a tres bandes perquè, en molts pobles de les comarques de Lleida on vostès governen, han votat a favor d'una moció exacta a la nostra, a la que avui hem presentat.

I, mirin, posaré com a exemple un poble, Llardecans, per posar un exemple, on, per cert, governa el Partit Socialista i on, casualitats de la vida, la diputada Agnès Pardell n'és regidora.

I en posaré un altre exemple, perquè, com diu una dita africana, com més puja el mico més ensenya la cua. I a la Diputació de Lleida –a la Diputació de Lleida– van aprovar una declaració institucional on hi deia fil per randa el text de la nostra moció, ves per on. I qui és el president de la Diputació de Lleida, senyor Mòdol? I a quin partit pertany el president de la diputació, senyor

Mòdol? I el vicepresident, diputats i diputades socialistes? Francament, patètic.

Rebutjarem, per tant, les esmenes del tripartit, que ja ens tenen acostumats a voler anar a la processó i a repicar campanes, i que tenen el gran defecte, un gran defecte, de no voler reconèixer els errors d'aquest mal govern.

Gràcies, president; gràcies, diputats i diputades.

(*El Sr. Pelegrí i Aixut demana per parlar.*)

El president

Senyor Pelegrí? Senyor Pelegrí?

El Sr. Pelegrí i Aixut

Per reiterades al·lusions i contradiccions. (*Remor de veus.*) Reiterades... Perdó. Escolti... Senyor president...

El president

Podria precisar, les al·lusions, en què han consistit?

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, m'han alludit diverses persones que han intervingut en la tribuna, generalment amb moltes contradiccions molt flagrants, i voldria, en tot cas, intentar tenir el dret a contestar-les.

El president

Trenta segons, trenta segons exactes, senyor Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Si les suméssem totes, seria més temps, senyor president. Moltes gràcies.

Senyor Pané, vostès viuen del passat –viuen del passat–, i del passat no pot anar-se al futur...

El president

Senyor Pelegrí, a les al·lusions, però, eh?, sobretot.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, són al·lusions, perquè el senyor Pané ha fet referència a la meva persona diverses vegades igual que el senyor..., el representant del Partit Popular.

En qualsevol cas, vostès viuen del passat. Si parlem del passat, l'any 81 ja es parlava en aquesta cambra del canal Segarra-Garrigues, l'any 81.

També, si parlem del passat, per què no parlem de les suposades incitacions a determinades entitats ecologistes per fer denúncies contra el canal Segarra-Garrigues? Per què no fem això també? Per què no en parlem?

Parlem de present? El present és que hi ha una mancança del Govern per fer els plans d'usos i gestió. I això és d'ara, no és d'abans, això és d'ara, i això els competeix a vostès, i nosaltres tenim la funció de controlar el govern que vostès fan.

Senyor Paladella, parlem de futur. El canal parla, el canal parla...

El president

Senyor Pelegrí...

El Sr. Pelegrí i Aixut

...i tant que parla...

El president

Senyor Pelegrí, senyor Pelegrí...

El Sr. Pelegrí i Aixut

...i tant que parla. (*Remor de veus.*) I parla –senyor president, acabo senyor president–, i parla, el que passa és que aquest Govern no vol ni sap ni escoltar ni sentir.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Bé, hi havia una llista. Sí, sí, sí, sí. A poc a poc. Hi havia demandes diverses; no pateixin que la tindran tots, la paraula.

Senyora Pardell?

La Sra. Pardell Veà

Per al·lusions, president.

El president

Sí, sí.

La Sra. Pardell Veà

S'ha fet esment d'un acord del Ple que vam tenir la setmana passada a l'Ajuntament de Llardecans en què es va tractar aquesta moció. Em sembla que la diputada de Convergència i Unió ha fet esment d'aquest acord, però jo li vull dir que jo hi era present, al ple, i ella parla d'òides i, per tant, té, segurament, una informació parcial, amb manca de molt rigor, perquè l'important no és tant prendre l'acord, que sí que el vam prendre, sinó que l'important és el debat que es va produir (*remor de veus*) i la meva intervenció al respecte. Sí –sí, sí.

Per tant, li pregaria que quan se fa ús de... (*persisteix la remor de veus*), quan es fa ús d'una informació que ni se sap ni es coneix, doncs, com a mínim, que s'informin bé de la totalitat d'aquesta.

(*Crits de «Molt bé!» i aplaudiments.*)

El president

El senyor Pané també havia demanat la paraula.

El Sr. Pané Sans

Per al·lusions, senyor president.

El president

Un minut.

El Sr. Pané Sans

No, senyor Pelegrí, no vivim del passat. Però qui no analitza el passat corre el risc d'equivocar el futur. Poden dir-me en quin pressupost, quants pressupostos, quan vostès governaven i prometien el Segarra-Garrigues, any rere any, poble rere poble, van posar-hi diners? Poden dir-me quan van fer un acte de sobirania per posar en dansa el primer metre i el primer quilòmetre del Segarra-Garrigues?

Aquesta sobirania no la van fer mai i van haver de permetre que fos el Congrés dels Diputats qui els resolgués el problema, i després van venir a vendre vots, a comprar vots, a fer política igual que ho fan avui. (*Remor de veus.*) Nosaltres per al futur...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Pané Sans

...els oferim el consens, el treball conjunt; ho hem deixat clar en el faristol i durant tots aquests dies de debat.

El president

Senyor Pané...

El Sr. Pané Sans

Som al cap del carrer.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. El Senyor Mòdol també havia demanat la paraula.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, president. També per al·lusions. (*Pausa.*) De fet, jo, per agrair-li a la senyora Marta Alòs que m'hagués informat que el president de la Diputació de Lleida era d'Esquerra Republicana. Ja me n'havia adonat, però, eh?, però ho agraeixo, ho agraeixo sincerament.

Després, per aclarir una qüestió. No és obligació de la Diputació de Lleida impulsar l'obra de govern de la Generalitat de Catalunya, és obligació d'aquest Parlament. Jo em pensava que tants anys d'experiència de govern haurien servit, si més no, per saber a quins àmbits s'han de circumscriure determinats debats.

És obvi que la Diputació de Lleida, els consells comarcals i els ajuntaments recolzaran la posició dels regants del Segarra-Garrigues, no faltaria altra cosa, és obvi que això serà així. Però és evident que el debat d'impuls del Govern de la nació es produeix al si d'aquesta cambra, no en cap altre escenari.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyora Alòs.

La Sra. Alòs Lòpez

Sí; gràcies, president. Diputada Pardell, jo només he dit el que he dit, eh? I, per tant, a l'Ajuntament de Llardecans, on vostè és regidora, es va aprovar una moció on diu, fil per randa –i, si no, la repto que porti aquí, al Parlament, la moció que vostès van aprovar (*remor de veus*)–, fil per randa...

El president

Senyores diputades, senyors diputats... (*Pausa.*) Pot acabar, senyora Alòs, si us plau.

La Sra. Alòs Lòpez

...fil per randa, la moció que nosaltres hem provat... L'he tingut avui a les mans, diputada Pardell, per tant..., després podran tenir vostès el debat que hagin tingut, però el que s'aprova, i així figurarà a l'acta de l'Ajuntament de Llardecans, és com vostè, regidora de Llardecans, va aprovar una moció que avui vostè votarà en contra.

Moltes gràcies, president.

(*Veus de fons.*)

El president

Procedirem, doncs, a la votació d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 69 vots en contra i tres abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la legislació en matèria de persones en situació de dependència (tram. 302-00153/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'aplicació de la legislació en matèria de persones en situació de dependència. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies, president. Il·lustres diputats i diputades, per a Convergència i Unió les polítiques socials sempre han estat prioritàries i en aquest àmbit, i de manera molt responsable, hem anat fent un seguiment estricte del compliment de la coneguda com a Llei de dependència aquí, a Catalunya, llei que nosaltres, com vostès saben, no vam votar a Madrid però que allà va ser aprovada per la majoria de vostès o dels grups parlamentaris que vostès representen al Congrés dels Diputats i, per tant, és d'obligat compliment.

I dic això perquè massa vegades ens cal parlar aquí, en aquest Parlament, del mal funcionament d'aquesta llei, de la pèssima gestió i desplegament que en fa el Govern tripartit i de la nul·la capacitat que té aquest en matèries socials en aquests moments de crisi actual. I això, malauradament, no només ho diu l'oposició, perquè podria

semblar que fem això, oposició, sinó que també se'n fan ressò els mitjans de comunicació, que dia sí dia també reben cartes de la ciutadania queixant-se del desplegament d'aquesta llei. Però és que també és el Síndic de Greuges el que se'n queixa, que són els serveis socials el segon punt, la segona matèria de la qual ha rebut més queixes, perquè no es respecten els terminis de valoracions, no es respecten els terminis de realització dels programes individuals d'atenció, els famosos PIA, i no es respecta tampoc el pagament de les ajudes que es deriven de l'aplicació d'aquests PIA fets.

No cal que els expliqui que aquesta llei necessita un finançament determinat, uns recursos estructurals en forma de places residencials que donin cobertura a les necessitats generades en aquest àmbit, amb previsions de creixement i també amb una capacitat d'adaptació en funció del cost que genera aquest servei a Catalunya.

Però, és clar, una vegada més ens han promès la lluna i el que ens n'han donat és una foto com a premi de consolació. No hi han recursos econòmics per desplegar, tal com vostès van prometre, aquesta llei. I no existeixen prou places residencials per cobrir les necessitats actuals. El cost d'una plaça residencial a Catalunya és molt més alt que a altres punts de la resta de l'Estat, però aquesta diferència la llei no la contempla i fa un repartiment igual, però injust, dels recursos i augmenta llavors la pressió, encara més, a les famílies catalanes. I aquí el Govern de la Generalitat ofereix unes compensacions que no arriben ni a cobrir aquesta diferència.

És per a això que volíem una llei de la dependència? Els asseguro que més d'una família o de persona dependent s'ho qüestionen. O cal que els recordi l'exemple posat pel diputat Cleries a la interpell·lació que va precedir aquesta moció, d'un noi de trenta-set anys, gran dependent, amb un grau 3, nivell 2, que amb 11,01 euros que li sortien de l'aplicació d'aquesta llei de dependència, en el seu cas, havien de solucionar-li la vida –segons vostès, és clar? O el cas de la senyora de cent un anys que no rebrà res, cap prestació, fins al 2013? Sobren comentaris. Ho torno a repetir: era per a això la llei de la dependència?

I quan volem conèixer les dades, doncs, per fer-ne un seguiment ens trobem que les dades oficials de la Generalitat i les que ens facilita l'Estat no quadren. En què quedem? Vostès entendran que, ni que sigui per una qüestió de sentiment nacional, prefereixo creure'm les dades que ens dona la Generalitat abans que les de Madrid, però és que a vegades jo no sé quines dades creure'm perquè, segons com, crec que hi sortim perdent. I malauradament en aquest tema hem de ser molt curosos i treballar a partir de dades que tinguin el màxim rigor i que ens permetin donar entre tots resposta a aquestes necessitats de dependència que té la ciutadania.

I és per això que nosaltres, des de l'oposició i per tal d'exercir-la amb la màxima responsabilitat, demanem que se'ns faci partícips tots els grups de la cambra del seguiment del desplegament d'aquesta llei, amb les dades necessàries i rigoroses que se'n desprenguin, així com també demanem la creació d'una comissió mixta entre la Generalitat i el Parlament que dugui a terme, doncs, aquest seguiment. També volem conèixer l'es-

tadística evolutiva de l'aplicació d'aquesta llei, la Llei 39/2006, d'una manera periòdica; és a dir, quantes sol·licituds hi ha tramitades, quants dictàmens de valoració, quins graus i quins nivells, quants nombres de PIA executats i quines són les prestacions econòmiques que se'n deriven. Però també, i no només per exercir un bon control de l'acció de govern, sinó per donar resposta a les necessitats d'atenció a la dependència que la ciutadania reclama, exigim al Govern que publiqui de forma immediata l'ordre amb les prestacions econòmiques de la Llei de la promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència de l'any 2009, perquè ja hem començat el tercer mes d'aquest any i el més calent és a l'aigüera.

I on són les places residencials promeses? Perquè se suposa, segons els seus programes electorals, pactes d'entesa o de tripartit o aquells anuncis de premsa que vostès fan, que en aquests moments hauríem de tenir moltíssimes més places. On són? Demanem que aprofitin la xarxa de places i de residències pròpies, concertades i col·laboradores, per tal de cobrir aquesta demanda existent. I, si us plau, compleixin els terminis i resolguin els PIA acordats, tal com han promès vostès des d'Acció Social i Ciutadania.

No demanem la lluna, sinó només allò que vostès havien promès. Només complint allò que diu...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Laïlla i Jou

...traslladin-li-ho a la consellera que no pateixi, que la ciutadania i Convergència i Unió li ho agrairem.

Gràcies, president.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora Laïlla, nosaltres li hem presentat dues esmenes. Avisar-la ja que votarem a favor de la moció, com no podia ser d'una altra forma. De totes formes, hem presentat dues esmenes.

Estem absolutament d'acord amb l'anàlisi que han fet vostès. Miri, jo començaria dient que l'aplicació de la Llei de dependència a Catalunya és un nyap, és una *chapuza*, un nyap. I no només perquè ens falten els recursos que ha de posar el senyor Zapatero, l'amic, el gran amic de Catalunya –el gran amic dels socialistes catalans, però no el gran amic de Catalunya. No només perquè manquen els recursos... Per cert, els recursos que no tenen a veure amb la dependència, com el pla concertat, els han reduït. Alguns fins i tot s'han eliminat –el Pla del voluntariat o altres plans. És a dir, el gran amic de Catalunya en aquests moments no està donant un duro per a les polítiques socials de Catalunya. Però

això és un altre tema. No només per això, sinó per la incompetència del departament –per la incompetència del departament–, perquè, escolti ens ho diu el Síndic de Greuges, la síndica de greuges de l'Ajuntament de Barcelona –imagini's, eh?–, ens ho diuen els mateixos usuaris, ens ho diuen els professionals, ens ho diuen els municipis, els consells comarcals, amb vots a favor del Partit dels Socialistes, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya dient que no hi ha coordinació, que no hi ha un lideratge clar en la Llei de dependència.

I qui ho pateix, això? Les famílies de Catalunya. El problema és que la incompetència i els retalls a aquesta llei els pateixen les famílies de Catalunya. Fixi-s'hi, en altres temes no s'han plantejat reduir el pressupost; en aquest tema, de seguida, retallar; de seguida ens va sortir la consellera: «Hem de retallar perquè no hi arribem.» Escoltin, retallin altres coses, no en aquelles coses que afecten les famílies.

Nosaltres li hem introduït dues esmenes. Una primera esmena. Miri, a nosaltres ens sembla una mica absurd, i li ho diem amb tota la confiança, que vostès plantegin una informació que ha de donar el Departament d'Acció Social i Ciutadania als grups parlamentaris. Aquesta informació s'ha de donar a tota la ciutadania. És a dir, transparència: a tota la ciutadania. I ens sembla absurd també que sigui bimestral; si això ho fa el departament al ministeri de forma mensual, el més lògic és que el departament, la Generalitat de Catalunya realitzi un sistema estadístic mensual transparent i l'ofereixi a tota la ciutadania. Per això nosaltres li proposem aquesta esmena, amb un seguit de punts que són exactament els mateixos punts que ens ofereix el Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales a Madrid i són les dades que li passen..., en teoria, perquè moltes vegades no ens quadra el que ens diu aquí la consellera d'Acció Social i Ciutadania i, després, el que ens ofereixen les dades de Madrid; no ens quadra moltes vegades. Això, un primer punt. És a dir, transparència, transparència total, transparència perquè les famílies tenen dret a saber no només on van els seus impostos, sinó a saber com està la seva situació i com està la situació quan demanen un tema tan important, com és..., per a una persona amb dependència, i tots sabem de què parlem.

I, segon punt, llistes d'espera. La llista d'espera actualment per una residència a Catalunya ha arribat a un any –a un any! És a dir, les persones s'han d'esperar un any per accedir a una residència. Això no havia passat mai a Catalunya. I sap per què? Perquè no han construït les places residencials necessàries. I vostè hi ha fet referència quan ha parlat de la seva moció: no hem construït. Hem fet molts plans, perquè aquesta Generalitat de Catalunya, aquest tripartit fa molts plans, anuncia molts plans. Jo l'altre dia veia tot el que la consellera feia en els anuncis que fa a la premsa i tot era: «Avalua la necessitat de fer una residència», «Col·loca la primera pedra», «Presenta un pla per fer-ne no sé quantes»... És a dir, tot això. El que és una de dir «inaugura una residència amb tantes places efectives», fa quasi un any que no en tenim ni una –quasi un any que no en tenim ni una; és a dir, no hi han residències. Això ho veiem als PIA. No és estrany –les dades les hem donat abans–, no és estrany que, per exemple, les residències comportin

només un 11 per cent del total dels serveis de la dependència a Catalunya, quan a la resta d'Espanya és un 26 per cent; no és estrany –no és estrany.

Què li demanem nosaltres? Un sistema de llistes d'espera igual que existeix a l'àmbit sanitari, amb garantia que en un mes, en dos mesos, les llistes d'espera per a centres de dia, llista d'espera per a teleassistència, llista d'espera per a ajuda a domicili i llista d'espera per a residències siguin transparents i estiguin garantides com ho estem garantint, no de forma perfecta perquè no és de forma perfecta, però com ja s'està fent a l'àmbit sanitari. És el que demanem: transparència. La gent paga els seus impostos, té dret a rebre serveis de qualitat i té dret a saber què fa la Generalitat amb els diners que té. La prioritització, però també cap on van els diners.

Per tant, el que nosaltres diem és: compromís amb la ciutadania, llista d'espera transparent i més transparència pel que fa al desenvolupament i la gestió de la Llei de dependència a Catalunya.

Gràcies, senyora diputada, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Per defensar les esmenes presentades pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mirin, abans de venir cap aquí estàvem comentant amb la il·lustre diputada, amb la qual coincidim pràcticament un al costat de l'altre a l'escó... Em deia: «Escolta'm, estàs segur que aquesta moció l'heu consensuada?» Li dic: «Sí, l'heu consensuada.» I això ho deia precisament perquè, del to que s'ha després de la seva intervenció, il·lustre diputada, i del to també de l'il·lustre diputat del Partit Popular, ningú, ni la persona més perspicaç, podria arribar a deduir que hem arribat a un acord. I feliçment hem arribat a un acord. I, per tant, el que intentaré fer és adaptar el discurs que faré, tal com s'ha de fer. Quan estàvem estudiant llengua tots plegats, quan fèiem BUP en aquella època, ens ensenyaven que s'ha d'adaptar el missatge no només a la situació, sinó també al receptor. I, en aquest cas, el que faré és adaptar el missatge precisament al receptor i, a més a més, al context.

El context és, i no és cap altre, d'un acord. Un acord al qual varem arribar fa alguns mesos conjuntament amb el Partit Popular a través d'una moció del Partit Popular en el tema del finançament, qüestió que ens preocupava, i que s'està complint, està en vies de compliment. I avui arribem a un acord en aplicació de la Llei de dependència, un acord que ens satisfà i que no només prové d'una voluntat d'acord per part del grup proponent, sinó també lògicament dels grups que donen suport al Govern.

A la interpellació que es va substanciar fa quinze dies, tant el grup que va fer la interpellació com la mateixa consellera es varen comprometre a estendre la mà i in-

tentar fer un gir en aquesta matèria per treballar conjuntament. Em sembla que vostès, com a mínim en el text, no en el contingut de la seva moció, han donat satisfacció a aquesta petició i també els grups que donem suport, a través de l'acceptació de les esmenes, anem en la mateixa línia.

Quines són aquestes esmenes? Doncs jo crec que no són banals i són prou importants. Primera de totes, creem una comissió mixta entre el Govern i el Parlament per fer un seguiment del desenvolupament de la Llei 39/2006, de la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones amb dependència. I això no és un tema menor, perquè podíem haver optat per una altra via, perfectament assumible, que és que, en el marc del consell de participació que hi ha dintre del Prodep, dir: «Escolta'm, ja utilitzem aquesta via; vostès s'acullin aquí per tal de rebre tota la informació.» I no, estem anant molt més enllà i estem fixant, a més a més, una periodicitat, periodicitat semestral, a través de la qual tindrem un espai en el qual no només es transferirà informació als grups d'aquest Parlament, als grups de l'oposició, sinó que també podrem canalitzar inquietuds, analitzar propostes. I, per tant, estic convençut que, de la mateixa forma que tots plegats ens ho hem cregut, que el nostre grup parlamentari, que els grups que donem suport al Govern ens hem cregut la creació d'aquesta comissió, el seu grup, també, a partir d'ara canviarà la dinàmica i utilitzarà aquest canal que estem creant per debatre sobre la llei, sobre el desplegament de la llei a Catalunya. Ho repeteixo: nosaltres ens ho creiem, estem convençuts que vostès també faran el mateix.

També hem arribat a altres punts, no hem arribat en alguns que conformen la seva moció, però voldria destacar, en el temps que em queda, a quins hem arribat a un acord. Hem arribat a un acord en el cinquè punt, tot manifestant la voluntat de seguir resolent els PIA acordats i explicar les mesures que se'n desprenguin en un termini màxim d'un mes des de la data de l'acord.

En aquest sentit, també voldria recordar que el beneficiari és..., no només se'n beneficien, sinó que a més ho fan amb efecte retroactiu, em sembla que és una cosa que hem de fer amb una virtut pedagògica tots plegats, que hem de recordar tots plegats. I també hem arribat a un altre acord en el punt final, en el punt número setè, a nivell de seguir treballant per tenir disponibles, entre les pròpies i les concertades i les col·laboradores, el nombre de places necessàries per cobrir la demanda existent.

En definitiva, es tracta d'un bon acord, que esperem que marqui un abans i un després i que encoratgi el seu grup parlamentari a canviar la dinàmica en aquesta matèria. La dinàmica no és el discurs que vostè ens ha fet, sinó el contingut de la seva proposta, una proposta que és constructiva i que, en tot cas, hauríem d'adequar-la de cara al futur.

Ho repeteixo, nosaltres volem seguir treballant, a partir d'ara tenim un nou instrument i espero que el seu grup també s'hi afegeixi.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Pel Grup Mixt, el senyor Antonio Robles pot posicionar-se.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas y diputados, por lo que vemos Convergència nos da la enésima moción sobre la incapacidad de la consejería de Asuntos Sociales para despejar de una vez la Ley de dependencia, pasión inútil, como vemos –pasión inútil.

Ya lo dijimos, señor Cleries, ya lo dijimos, señores de Convergència, que era un árbol de Navidad: con muchas lucecitas de colores pero que no sirven sino para entretejer lo que son puras incompetencias. Esto, a nuestro modo de entender, ya no se sostiene, a los retrasos de la aplicación se suma la falta de coordinación, la ausencia de metodología y sobre todo la nula sostenibilidad en el futuro. Se acumulan importantes retrasos en las valoraciones, en las concesiones de ayudas, en el pago de las prestaciones, en la efectividad de los servicios, lista de espera para la ayuda a domicilio que habéis nombrado, falta de plazas en establecimientos residenciales y escasez de personal para atender la demanda. El informe del Síndic de Greuges desenmascara la impostura de una ley que parece que ha nacido única y exclusivamente para la propaganda.

No nos sigamos engañando más, existe un grave problema de financiación inherente a la propia ley nacida en el Congreso de los Diputados. Hicieron un articulado como si fuéramos Noruega y se olvidaron de un proyecto de financiación adaptado a las necesidades reales del país. Y no se escuden en la mayor o menor financiación autonómica, no se engañen ni nos engañen, hicieron una previsión con ocasión del anteproyecto de la Ley de dependencia que, a la hora de ponerla en marcha, ha dejado en evidencia su falta de profesionalidad a la hora de gestionar bienes públicos, prever situaciones de dependencia ajustados a la realidad y poner a disposición de esos datos reales los presupuestos necesarios. Por ejemplo, la memoria económica del preproyecto no contó, ni calculó la inclusión posterior de los enfermos mentales y de los niños de cero a tres años. El reciente estudio del Observatorio Nacional de Dependencia revela que España se encuentra a la cola de los países de la OCDE en cuanto a las partidas presupuestarias dirigidas a dependencia, mientras que la media se sitúa en el conjunto de Europa en un 1,25 por ciento del PIB, en Cataluña solo tenemos el 0,8.

Se quejan los señores de Convergència, y con razón, que además de acumular retrasos e ineficacia en la prestación de servicios, encima la *conselleria* de Acción Social y Ciudadanía no ofrece la información sobre el número de solicitudes con necesidades de dependencia, dictámenes de valoración, valoración por grados y niveles, número de PIA ejecutados, etcétera. Lo que no dice Convergència es que tampoco da esos datos a la Secretaría de Estado de Asuntos Sociales del Gobierno central para que esta evalúe la eficacia de la prestación del servicio en Cataluña respecto a los presupuestos que recibe y pueda cruzar tales datos con los datos del resto de comunidades. Esa información le es imprescindible.

dible a la Secretaría de Estado para elaborar informes mensuales que puedan ser remitidos al Congreso de los Diputados y al propio Gobierno de la nación para ir adecuando la financiación a las necesidades reales de cada comunidad.

Pero quizás la señora *consellera* no quiera darlos, no quiera darlos simplemente, no vaya ser que el cruce de datos deje al descubierto la ineficacia de nuestro Gobierno en el despliegue respecto a otras comunidades. Por ello o por ellos, por estos informes me refiero, hoy sabemos que comunidades como Aragón, País Vasco, Andalucía y Castilla y León están haciendo un despliegue calificado con notable, según el dictamen de las setecientas solicitudes presentadas en el 2008.

No es cuestión de hacer comisiones mixtas, pero si se empeñan, hagámoslas, no es cuestión, es cuestión de que el Gobierno dé la información que debería dar.

Si acaso —si acaso—, esta *conselleria* debería ser un poco menos remisa cada vez que en cada comisión..., nosotros en cada comisión hemos pedido los datos, debería ser más generosa y sobre todo más legalista en dar a la oposición los datos que merecemos para controlar la acción del Gobierno.

Señores del Govern, las leyes sociales no se aprueban solo para persuadir a los ciudadanos de lo mucho y bien que pensamos por su bien, porque no hay nada más cruel que jugar con las expectativas de la gente más necesitada. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Y yo creo que con esta Ley de dependencia...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...y su despliegue estamos jugando en ese sentido muy mal.

A la señora *consellera* le diríamos —acabo, señor presidente—: despliegue la ley de una vez. Y, si no es posible porque su financiación es imposible, dígaselo a los ciudadanos dependientes, que tantas esperanzas pusieron en este despliegue de esta ley. Díganles la verdad y asuma las consecuencias.

Gracias, señor presidente.

El president

La senyora Laïlla pot posicionar-se sobre les esmenes, de fet...

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies, president. Miri, senyor Bosch, si algú ha de canviar la dinàmica de treball no és Convergència i Unió, és el Govern, i sobretot en l'aplicació d'aquesta llei. Perquè si nosaltres plantejem la creació d'una comissió mixta entre la Generalitat de Catalunya i el Parlament és precisament amb el benentès que el que nosaltres volem és millorar el desplegament d'aquesta llei i poder corregir, també des d'aquí el Parlament,

aquells errors que en la seva aplicació es poden produir. I precisament és això el que fem des de l'oposició, és demanar la implicació en el coneixement també de les dades del desplegament de la Llei de la dependència. I, per tant, si algú ha de canviar la dinàmica de treball no som pas nosaltres, sinó que és el Govern i els grups que li donen suport.

Vostè em parla de la temporalitat en les seves esmenes de la creació de les comissions, de la publicació de les dades. Home, entre el mes que proposaven els diputats del Partit Popular, els dos mesos que proposem nosaltres, hem acceptat benèvolament els sis mesos que proposen vostès. I això crec que també és una mostra de bona fe per part del grup parlamentari que presenta aquesta moció, no?

I vostè deia: «Home, pensem també que a les actuacions que es desplega, les prestacions que es despleguen a partir d'aquesta llei són retroactives.» Això explíqui-ho a la senyora de cent un anys, no sé si ella ho entendrà.

El que sí que nosaltres no entenem és que ens digui, doncs, que, home, que hem arribat a un acord. Evidentment, sí que hem arribat a un acord, i hem consensuat una sèrie de punts, que no tota la moció, perquè hi han uns punts que vostès no ens acceptem i no transaccionem i que nosaltres mantenim en aquesta moció. Tot i que hem de dir-li, també, i destacar com hem fet altres vegades, també, a la Comissió de Benestar i Immigració, doncs, home, que és una esmena que, com sempre, comença amb aquells encapçalaments típics del tripartit de seguir treballant i seguir fent. En qualsevol cas, com que entenem que això implica un compromís, nosaltres acceptem els punts de la transacció.

El que sí ens sobta és que no ens vulguin votar a favor, doncs, per exemple, el fet de publicar de forma immediata l'ordre amb les prestacions econòmiques que es despleguen per a l'any 2009 d'aquesta llei. Perquè, clar, vostès no sé si saben, que nosaltres sí, que aquest any s'han de començar a donar prestacions a les persones amb grau 2, nivell 1, i que, per tant, si el que creuen vostès és que no s'ha de desplegar l'ordre, simplement ni que sigui per actualitzar aquestes dades, haurien, doncs, de fer aquesta publicació. Per tant, jo els demanaria que ho facin.

I, en qualsevol cas, tampoc entenem que no vulguin garantir que la prestació mínima econòmica corresponent a la prestació d'un servei sigui del 25 per cent, quan aquesta proposta és seva, que no és nostra. Convergència i Unió proposàvem una xifra i vostès ens van dir que «no, no, una xifra absoluta no», que el que vostès demanaven era que el 25 per cent de la prestació fos el que es donés a la persona. I això ara tampoc ens ho accepten. A nosaltres, ens sobta.

Jo crec, i és una llàstima, que hi hauran persones que en sentir aquesta moció, doncs, creguin que per part del Govern o dels grups que hi donen suport no són escoltades.

Pel que fa a les esmenes del Partit Popular, dir-li que la primera, com que nosaltres hem transaccionat amb els grups que donen suport al Govern també l'esmena corresponent a la qual vostès fan referència, nosal-

tres no l'acceptaríem; però sí que acceptem la segona, que fa referència a la llista d'espera, en el sentit que sí que amplia la informació que nosaltres demanàvem i, a més a més, amb el benentès que això implica també una transparència de tota aquella informació que ens pot facilitar el Govern.

Gràcies, president.

El president

Per tant..., perdoni, senyora diputada, queda l'esmena transaccional..., més...?

La Sra. Laïlla i Jou

Sí, més..., mantenim els punts 3, 4 i 6 de l'original.

El president

O sigui, tenim l'esmena transaccional, els punts 3, 4 i 6 de l'original...

La Sra. Laïlla i Jou

I la segona del PP.

El president

I la segona del Partit Popular. (*Remor de veus.*)

Els grups parlamentaris volen votació separada d'alguna d'aquestes...? (*Pausa.*) Tot junt, la transaccional, els tres punts que queden vius i el...

La Sra. Laïlla i Jou

Els punts transaccionats van junts; per una altra banda, els punts que manté Convergència i Unió de la moció original, i l'esmena del Partit Popular.

(*El Sr. Bosch Cuenca demana per parlar.*)

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch Cuenca

Sí, senyor president. Voldríem que es votés tot el paquet d'esmenes que s'han transaccionat, o sigui, tot allò que hem presentat conjuntament amb Convergència i Unió, i després per separat la resta. Però en el cas, diguem-ne, dels tres grups que donem suport al Govern voldríem que es fes tot un paquet...

El president

...la transacció i la resta.

El Sr. Bosch Cuenca

Exactament.

El president

I el Grup Parlamentari del Partit Popular? Transacció i la resta li va bé, no?

(*Pausa.*)

Posem, doncs, a votació, en primer lloc, el text transaccionat.

(*Forta remor de veus.*)

Comença la votació.

Aquest text ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Votarem seguidament la resta de la moció, o sigui, els punts 3, 4 i 6, amb la incorporació de l'esmena número 2, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de reactivació de l'economia productiva i la indústria en el context de crisi econòmica (tram. 302-00154/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques de reactivació de l'economia productiva i la indústria en el context de crisi econòmica. Té la paraula, per a la seva presentació en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(*Pausa.*)

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, amb breuetat, abordem el darrer punt de l'ordre del dia, que és una moció producte de la interpellació feta al Govern per parlar de temes de reactivació econòmica en l'àmbit de la indústria.

Què dèiem exactament fa quinze dies? Tres coses; en dèiem més, però són les tres coses que vull portar al seu record d'aquella intervenció. U: «No cal que approfondim sobre la gravetat de la crisi» –quan parlàvem amb el conseller Huguet, li dèiem això. La profunditat de la crisi és extraordinària, ho sabem tots, no cal que ens maregem amb noves dades, en som tots plenament conscients. Dos: «Creiem que el Govern està un pèl desconcertat» –això és el que dèiem–, «que tenen un desgavell que neix d'on?», deia jo; d'una perversitat intrínseca del Govern, a fe de Déu que no. Dèiem: «Neix de què? U, de la profunditat de la crisi; dos, de l'estat de les finances públiques, cosa que com a patriotes ho lamentem tots; tres, home, d'una manca de sensibilitat del nostre Govern amic, que hauria d'haver pogut ajudar en el tema del finançament.» I crec que també estem tots d'acord, tots els grups parlamentaris, possiblement la sensibilitat o no, els agradi més o menys als grups parlamentaris, però malauradament tant de bo haguéssim tingut un acord per al finançament –ja n'hem parlat aquesta tarda. I això, naturalment, pesa al Govern. Finances colpejades, sensibilitat maltractada, abast de la crisi i mesures que donen el rendiment que donen, perquè el marge de maniobra és un marge de

manobra petit, perquè la capacitat és petita. Això és el que dèiem l'altre dia.

I pensàvem que podíem implementar un conjunt de propostes en l'àmbit de la indústria –no estem parlant de l'àmbit de l'economia general; això ho hem fet en diferents altres mocions–, en l'àmbit de la indústria, on dèiem: «No seria raonable que vostès maldessin per tenir el percentatge que ens correspon en el Pla de competitivitat de l'automoció, posat en marxa pel Ministeri d'Indústria? No seria raonable que impulsessin de veritat un pla d'ajuts per a la nostra indústria? No hauríem de contemplar les necessitats, per exemple, d'un sector que pateix, com el de les motocicletes? No hauríem de fer un esforç també per tirar endavant taules sectorials que ens permetin saber on som?» Eren preguntes que fèiem.

I, per cert, he de recordar, a satisfacció del nostre grup, que el conseller Huguet es va manifestar molt..., en fi, molt procliu a entendre que allò que demanàvem era just i necessari. I això ens ho va dir el conseller Huguet: «Tenen vostès raó.» I nosaltres això ho volem agrair, no perquè no ens donin la raó, que ens la donen poc, però potser no amb tant èmfasi com va fer l'altre dia el conseller Huguet.

I hem presentat una moció en què recollíem aquest conjunt de punts i amb què anàvem possiblement una mica més enllà, quan vèiem, per exemple, un pla de renovació incentivat del parc mòbil del vehicle industrial, que és una idea que jo crec que li podríem treure partit, si l'estudiéssim. «Què diu, Teixidó?» Dic exactament un pla Renove per a les furgonetes del nostre país; que ajudaríem, que no són molts diners, que podrien ajudar i que jo crec que farien molt, molt de bé a un sector que està avui colpejat seriosament. I pensàvem també que, si hi incloïem un punt que nosaltres creiem, doncs, que és necessari, de ratificar aquests punts de l'acord estratègic que han de servir per tirar endavant els acords que vostès han pres amb els agents socials, aniria bé. I hem presentat una moció d'aquestes característiques.

Veurem després que hi ha un conjunt d'esmenes –ara no en parlo, ja en parlaré en el segon torn–, però nosaltres tenim una urgència bàsica: aprovem aquesta moció en els termes que veritablement aprovarem avui aquí, perquè tenim urgència. Ja sé que no cal que els repeteixi que no val a badar, són vostès conscients que no val a badar; però hem de fer quelcom més, espavilar per anar més de pressa, perquè veritablement les coses estan posant-se autènticament peludes –ja em permetran aquesta expressió. I cal no només no badar –que segurament el Govern tracta de no fer-ho–, sinó que cal donar una empenta seriosa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...per poder –acabo, president– enviar un missatge també des d'aquesta cambra, que és: si més no, el Parlament de Catalunya té voluntat política, té lideratge i té capacitat per enviar un missatge de confiança al poble de Catalunya, que ja cal. Al poble de Catalunya el que li

podem i hem de dir és: «Ens en sortirem.» El Govern i els grups de l'oposició, ho repeteixo, «ens en sortirem». I aquest és el missatge que si algú segueix aquest debat a hores d'ara, que sospito que no ho farà pràcticament ningú, però si hi ha algú que el segueix ha de quedar-se amb aquesta idea: ens en sortirem. Com? Aprofitant una moció d'aquestes característiques, amb tots els elements, naturalment, que han introduït els grups que donen suport al Govern i que la fan, president –no cal dir-ho– millor.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Fernández Teixidó. Han presentat esmenes els grups que donen suport al Govern. Té la paraula, per a la seva defensa, l'honorable senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anem millorant –anem millorant. Des de la darrera vegada que..., bé, va ser just l'altre Ple, perquè, lògicament, doncs, a cada Ple debatem sobre les mesures per fer front a aquesta crisi que a tots ens preocupa; això és segur. Des de la darrera vegada, deia, hem millorat, perquè la darrera vegada la moció que vostès presentaven, utilitzant la seva terminologia, la que presentava la patriota Meritxell Borràs, la il·lustre diputada Meritxell Borràs, ens deia que des del Govern no fèiem res. Bé, si més no, ho hem encarat d'una altra manera. Fruit d'això, jo crec que també el resultat serà un altre; crec que fruit d'això hem aconseguit, en el debat que hem anat fent, doncs, els grups que donem suport al Govern amb vostè mateix, de posar-nos d'acord en una sèrie de qüestions.

Miri, nosaltres li hem presentat una esmena on, lògicament, parlem d'allò que està fent el Govern, que creiem que és molt important. Creiem que, efectivament, amb les polítiques que s'estan fent anem a poc a poc, i jo crec que si som honestos, si anem parlant amb la majoria de dones i homes que estan al capdavant de les empreses del nostre país, ens reconeixen que hi ha aquesta feina, ens reconeixen que hi ha aquests esforços. Que vostè bàsicament el que ens ha dit és: «Hauríem d'anar més de pressa.» Tant de bo –vostè també ho deia–, si tinguéssim el finançament que aquest país mereix (*veus de fons*), que és just –gràcies, companya portaveu– que sigui així, segur que podríem anar més de pressa, tan de pressa com voldríem tots plegats.

En aquests moments crec que portem un ritme que Déu ni do, potenciant projectes cooperatius de recerca i desenvolupament diferencial a través dels nuclis estratègics i d'innovació; fomentant dinàmiques innovadores, tot el tema d'innovació; tot el tema de coordinació entre els centres de recerca i les empreses; la internacionalització, l'esforç que s'està fent; posant més diners que l'any passat, amb un pressupost de crisi –ho hem dit diverses vegades, però crec que ho hem de recordar–; ajudant a la reorientació productiva en totes aquelles empreses que estan veient com els seus mercats estan defallint i que difícilment –difícilment– estaran als nivells que

havien estat en altres moments i que hem de ser capaços d'ajudar-los que produeixin altres productes que sí que poden tenir el seu espai; amb mesures de suport a determinats sectors, especialment en alguns sectors que estan especialment delicats. Escolti'm, s'han aprovat ajuts molt importants, en un moment com aquest, tant via ajut directe com via suport a crèdits, de quantitats milionàries, milions d'euros a empreses que estan en situacions delicades, com Ficosa, com Nissan. Crec que el Govern hi està al costat, i crec que està treballant en la línia que vostès apuntaven, que al final és la lògica, i que per això ens hem pogut posar d'acord en gairebé tot –després segur que vostè mateix ho explicarà.

Hi han tres apartats en què encara no ens hem posat d'acord; bé, crec que són relativament menors. Tot el tema del pla de renovació pel tema que avui deia vostè de les furgonetes, vehicles industrials..., mirin, senzillament no li donarem suport perquè entenem que està dins del Pla d'automoció i les empreses auxiliars i, per tant, que no és necessari, doncs, fer aquest esment. Tampoc no ens sembla que sigui una gran diferència, perquè conceptualment hi estem d'acord: és evident que també el vehicle industrial ha de rebre el suport del Govern.

En el tema de les taules sectorials, vostès en plantegen una de nova, que és la taula sectorial de la construcció. Miri, nosaltres tenim la voluntat de dialogar, i ho estem fent, i també crec que li consta. Vostè és una cosa que segueix l'activitat del Govern, sap que estem dialogant, que estem parlant permanentment des del Govern, i crec que ho estem fent tota la gent d'aquest Parlament, els diferents diputats i diputades en el territori, tothom s'està preocupant, tots estem preocupats.

I, per tant, jo crec que és bo que avui..., i per això jo li demano que... Més enllà de tot allò en què ens hem posat d'acord, que crec que és molt important i d'un gran abast, hi han tres petits aspectes en què no estem d'acord. Jo li he demanat que els retiri; vostè sap que nosaltres no li podem donar suport, els grups que donem suport al Govern no li podem suport. M'agradaria que poguéssim aprovar-ho tot en bloc. Si vostès mantenen aquests tres punts, sap que nosaltres ens veurem obligats, doncs, a votar-los-hi en contra. Però crec que hem fet un pas endavant i crec que aquesta és la manera que els ciutadans poden entendre que estem fent la feina que ens toca, tancant files, posant-nos d'acord en un moment crític per a tot el país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, també ha presentat esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començava el senyor Fernández Teixidó dient que..., resumint la interpellació bàsicament en tres punts, no? Un, tots tenim, hem pres consciència de quin és l'abast de la crisi, i en això hi estem absolutament d'acord. Un segon, deia el senyor Fernández Teixidó –suposo que

inspirat per la voluntat pactista per consensuar aquesta esmena amb els grups que donen suport al Govern–, doncs, el Govern, un xic desconcertat; jo crec que és una mica més que un xic, és bastant més que un xic, i jo hi afegiria: no només el Govern de Catalunya, sinó que també el Govern d'Espanya està desconcertat i jo diria que gairebé sense massa idees per poder fer front a la situació que tenim al damunt. I hi afegia un tercer aspecte, que era el debat del finançament de la Generalitat de Catalunya i les negociacions amb el Govern de l'Estat. Home, doncs, permetin-me també dir-los, en conjunt, a la cambra, que la majoria d'aquesta cambra creiem, des del nostre grup, sincerament, que vam errar la prioritat de la legislatura passada en el debat de l'Estatut, i creiem i creiem que, si s'hagués abordat en aquella legislatura el debat del finançament, segurament ara estaríem en una altra situació molt diferent.

Respecte de la situació creiem que hi ha un element fonamental que avui ens trobem que és un problema i que això queda reflectit, quedava reflectit en la moció que havia presentat Convergència i Unió, queda reflectit també en l'esmena que presenten els grups que donen suport al Govern, i que va d'arrel al problema, que és la competitivitat, que és la productivitat i que és el que hem de fer per intentar fer les nostres empreses més competitives, fer-les més productives i fer-les, per tant, amb major capacitat de superar situacions de crisi com l'actual. I aquesta és una feina que s'aborda ara, però que ja s'havia d'haver abordat anys enrere, i ja ho hem comentat moltes vegades. Quan uns determinats grups de la cambra negaven qualsevol abisme; a qualsevol insinuació de crisi, ens deien: «No, les coses van bé, s'estan fent bé, anem tirant endavant.» I els grups de l'oposició els dèiem: «Escolti'm, anem bé, però compte, perquè hi han indicadors que diuen que no anem bé del tot, que alguna cosa s'està movent, i si no fem bé els deures» –en aquells moments, en els anys 2005, 2006, 2007–, «quan arribi una situació» –com la que ens trobem ara– «ho patirem.» I, efectivament, ara ho estem patint. La moció fa referència en això i ni que sigui extemporani ni que sigui massa tard, estarem, estem disposats a donar-hi suport.

També per fer front al desconcert que deia el senyor Fernández Teixidó, i aquesta manca d'idees que jo mateix els comentava, el nostre partit ha presentat un grapat de propostes, cent solucions, varem presentar públicament un grapat de propostes per fer front a la situació de crisi, algunes són molt genèriques, altres, segurament, són més concretes, però, en qualsevol cas, crec que és un reflex de la situació que s'ha detectat, de la situació que hem detectat i, per tant, és un element que no forma part òbviament de la moció, però que crec que il·lustra força bé la preocupació, com a mínim del nostre partit i del nostre grup parlamentari respecte a la situació que estem vivint.

Hem presentat dues esmenes a la moció original del Grup de Convergència i Unió, una primera esmena fa referència a un sector, l'auxiliar de l'automoció, que explícitament no està esmentat en la moció i que creiem que és important esmentar-lo. I creiem que ho és perquè les xifres actuals, les xifres de treballadors afectats per expedients de regulació d'ocupació en el sector auxili-

ar de l'automoció supera ja el nombre de treballadors afectats per ERO en el sector directament de fabricació de l'automoció, i, per tant, ens sembla important que quan parlem de l'automoció també tinguem molt present el sector auxiliar de l'automoció. I no el citem explícitament, però també hem de tenir en compte totes aquelles altres empreses i treballadors que no apareixen en les xifres dels ERO, perquè són petites empreses, però que també viuen al voltant; són, per dir-ho d'alguna manera, auxiliars de les indústries, auxiliars de l'automoció i viuen generalment, conviuen al voltant d'aquestes empreses de major dimensió. Aquesta era la primera esmena, i en aquest sentit creiem que ha quedat recollida amb una modificació a l'esmena que han presentat els grups que donen suport al Govern.

I al final hem presentat una altra esmena, que va una mica en la línia d'un dels punts que ha presentat el Grup de Convergència i Unió –i que sembla que no tindrà el suport dels grups que donen suport al Govern–, en el sentit d'incentivar la renovació de vehicles industrials...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo senyor president..., perquè, en definitiva, per més ajudes que donem al sector de l'automoció, per més ajudes que donem al sector auxiliar de l'automoció, per més ajudes que donem al sector de les motocicletes, si al cap i a la fi els consumidors no compren cotxes i no compren motos, per més ajudes que donem a les fàbriques difícilment sortiran de l'atzucac en què es troben ara, en aquest moment.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. El honorable diputado Teixidó, con el optimismo que le caracteriza, ha hecho una afirmación que creo que nos debe vincular a toda esta cámara... «Ens en sortirem...» No sé, ¿eh? Y ha añadido: «Aprovant aquesta moció, ens en sortirem...» Daremos un pasito adelante, pero quizás es un excesivo optimismo pensar que de esta moción depende nuestra salida de la crisis.

En todo caso ya anuncio que, si es por nuestro grupo parlamentario, apoyaremos con nuestros pequeños granitos a que salgamos... Apoyaremos la moción en los términos que se plantea, y no sé si va a aceptar las enmiendas, el grupo de Convergència i Unió, que han presentado los grupos que dan apoyo al Gobierno, pero también daríamos apoyo a las mismas, igualmente en el caso de que se incorporen las defendidas por el Grupo Popular.

En definitiva, porque son planteamientos que, si bien con carácter genérico, evidentemente, reflejan lo que necesitan en estos momentos la economía catalana, la industria catalana: optimismo.

Optimismo que incluso se refleja en las palabras de la *consellera* de Trabajo, que teniendo un 5,2 por ciento de incremento del paro, dice: «Solamente se ha incrementado un 5,2 por ciento el paro en este último mes.» Bueno, pues nosotros este «solamente», es decir, solamente con estas medidas haremos posible que salgamos de la crisis.

Nuestro grupo apoya evidentemente primar la competitividad. El otro día tuvimos ocasión de recibir en esta misma cámara a la Unió Patronal Metallúrgica que nos ha dado un documento muy interesante, por cierto, en el que hacía referencia precisamente al hecho de la competitividad, fundamentalmente como uno de los ejes que han de permitir la salida de la crisis.

En lo que hace referencia al apoyo al tejido empresarial catalán, con la necesidad de impulsar núcleos estratégicos de innovación, también recientemente el delegado en Cataluña de Microsoft nos decía, en unas jornadas impulsadas por FemCat: «Debemos priorizar determinados aspectos en innovación y ser en ellos los mejores para poder realmente potenciar, con carácter general, la industria catalana. No basta con ser en todo un poco bueno, sino ser en algunos campos los mejores.» Por ello que también impulsaremos y daremos apoyo a las medidas que se contienen tanto en la enmienda como en la propuesta de Convergència i Unió.

Apoyo al sector de la motocicleta, pues realmente en estos últimos tiempos están demandándolo, y creo que es la voluntad de todos los grupos en la cámara darle apoyo a un sector tan vinculado a la industria catalana. Y también al plan Renove. Lamento que no se incorpore por parte de los grupos parlamentarios que dan apoyo esta idea realmente innovadora, no la había visto antes, en la medida en que sí que es cierto que es imprescindible también renovar el parque del vehículo industrial y, sobre todo por ser, digamos, coherentes con lo que se pretende en el Plan integral de automoción, puesto que una de las razones del Plan integral de automoción es impulsar la demanda, y para impulsar la demanda hay que facilitar, desde luego, el consumo.

Únicamente un aspecto de carácter técnico, por decirlo de alguna manera, en cuanto a la territorialización que se pretende tanto en la moción que defiende el grupo proponente, como en las enmiendas. Nosotros no creemos que el Plan integral de automoción territorialice, sino que lo que hace es impulsar empresas que están en un sitio o en otro, es decir, impulsa a Renault, con independencia de..., o impulsa a SEAT o a Volkswagen, pero no territorializa en función de comunidades autónomas, quizás lo mejor técnicamente..., hubiera estado mejor que se hubiera dado debido cumplimiento al Plan integral en lo que se refiere al fomento de las empresas que residen en Cataluña, pero también contará con nuestro apoyo.

Y únicamente un aspecto menor, pero no substancial, que es...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...la finalidad del diálogo, el diálogo queda patente y es imprescindible para salir de la crisis, y de ahí que demos entusiasta apoyo a la propuesta 6 de los grupos que dan apoyo al Gobierno, si es aceptada en estos términos, con los que se insta al Gobierno del Estado a que abra una vía de diálogo entre comunidades autónomas, fuerzas políticas, agentes socioeconómicos para abordar los cambios estructurales necesarios.

Muchas gracias señor presidente.

El president

Senyor Fernández Teixidó, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president. Senyores i senyors diputats –copso que tenen pressa–, ho farem ben aviat...

Senyor Domingo, aquest diputat és un diputat optimista, però no és un diputat illús, vull dir-li amb això que aquesta és una proposta que va en la bona direcció, però pagaríem tots –no sap vostè quant– perquè aquesta moció resolgués la crisi en aquest país. No ens ha passat pel cap ni a vostè ni a nosaltres, ni als diputats que donaran suport a aquesta iniciativa. La primera cosa a dir.

La segona, diputat Rodríguez, allò del xic desconcertat era una concessió de caràcter retòric, ja ens entenem... Quan parlem de desconcert, d'un cert desgavell, de mans lligades, ja ens entenem, però la cortesia parlamentària vostè ja entendrà que algunes vegades obliga.

Tercera qüestió. Diputat Vendrell, anem a poc a poc, ho ha dit vostè, diu: «Anem a poc a poc.» Ja entenc què vol dir, i vostè entendrà el que li vull dir a continuació, tenim pressa, diputat, anem a poc a poc, però el que li volem dir al Govern –i li ho vol dir aquesta cambra– és «tenim pressa». I diu vostè, amb un xic d'orgull: «Déu n'hi do el que hem fet...» Diputat, no n'hi ha prou –no n'hi ha prou. Diu: «Déu n'hi do el que hem fet!» I vostè ha fet un llistat, jo l'hi respecto, no en tenim prou. Aquesta cambra diu al Govern: «En volem més...»

Tercera consideració, que a mi em sembla molt important, diu: «Si tinguéssim finançament...» Conseller Castells, si tinguéssim finançament..., alguna cosa hi hauran de dir vostès, tots plegats. Vostè ha fet aquí un esment, l'honora. Som-hi! Som-hi i al més aviat, però haurem de mirar segurament en una altra direcció, no aquesta cambra.

I ara entrem en el contingut, per acabar pròpiament dit. Què fem, senyor president, ho dic, a l'hora de la votació? Fem la substitució dels nostres punts 1, 2, 3 i 4 pel conjunt de les propostes presentades pel Govern tripartit. Fem, ahora, una transaccional al punt vuitè, substituint «activar» per «ratificar». Incloem en el punt tercer «els components auxiliars», per donar satisfacció

al Grup Parlamentari Popular. I la segona esmena seva queda subsumida també amb el punt tres que presenten els grups que donen suport al tripartit.

I votem, a banda, els punts 5, 6 i 7. I només una consideració...

El president

Senyor Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Li ha quedat clar?

El president

No. M'han quedat clars els quatre primers punts que queden substituïts per l'esmena dels grups que donen suport al Govern, però al punt vuitè m'ha parlat d'una transacció que no he vist, i no existeix...

El Sr. Fernández Teixidó

Ara la hi lliurem.

El president

Me l'entrarà de seguida, d'acord. Però bàsicament és en comptes d'«activar, ratificar...», i després ja està.

El Sr. Fernández Teixidó

Després hi ha una transaccional entre el Partit Popular i els grups que donen suport al Govern, per afegir al punt 3, després d'«automòbil» i «auxiliar». Al punt 3 d'ells...

Li queda clar? I els altres tres punts van a banda.

El president

D'acord. Sí, però tot això estaria bé per escrit, en última instància. (*Remor de veus.*)

El Sr. Fernández Teixidó

Acabem senyores i senyors diputats. Si em concedeixen només un minut d'atenció. Els ho prego i acabem, un minut d'atenció i enllestim, de veritat. Ens queden tres punts, diputat Vendrell, que vostè ha dit «ens agrada, però no podem». Només vull centrar-me en dos, diputat, en dos. No és hora de pensar en un pla Renove per a les nostres furgonetes i els nostres camions, sent aquest país com és un país productor? Ens diu el diputat Vendrell, diu «això ja queda subsumit». Diputat, no, no queda subsumit, i si no diguin explícitament endavant a un pla Renove que tanta falta faria a molts autònoms d'aquest país. Ara no la poden votar. D'acord. S'ho rumien, si us plau.

I l'altre punt és: podem impulsar les taules sectorials? Diu: «Si parlem amb tothom!» Parlin amb els sectors i amb aquestes quatre taules que hem demanat.

El president

Senyor....

El Sr. Fernández Teixidó

La metodologia que hem emprat –i acabo president– quina és? Tenim una moció aprovada –vostè no n’ha fet esment, jo sí– el 13 de novembre, tenim una moció que aprovarem avui, aquesta és la lletra del que aquest Parlament li demana que el Govern faci, i ho fem plegats. Només queda una cosa, conseller, complir-ho, i amb aquesta esperança acabo la meva intervenció.

Gràcies, senyor president.

El president

Hi ha alguna petició de votació separada? (*Pausa.*) Entenc que votarem separatament la transacció, els 5, 6 i 7, però la transacció dels quatre primers punts i el punt vuitè es poden votar conjuntament?

Per tant, votem en primer lloc, els punts números 1, 2, 3, i 4, que, de fet, són l’esmena presentada pels grups que donen suport al Govern amb la transacció amb el Grup Parlamentari del Partit Popular. Del punt tercer,

quan diu el Pla integral de l’automoció, s’hi ha d’afegir «els elements auxiliars».

En primera instància votem això més el punt vuitè, també amb la transacció que de seguida m’entrarà el senyor Fernández Teixidó, que, en comptes d’«activar» hi posarà «ratificar el compromís».

Votem aquests punts en primera instància. Queden clars els termes de la votació? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 129 vots a favor.

I finalment votarem els punts 5, 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 61 vots a favor i 68 vots en contra.

S’aixeca la sessió.

La sessió s’aixeca a dos quarts de deu del vespre i tres minuts.